

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Frankofurti, 1620

Dion et M. Brutus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι παράλληλοι

ΔΙΩΝΟΣ

καί

ΒΡΟΥΤΟΥ.

ΔΙΩΝ.

ΡΑ γέ, ὡς περ ὁ Σιμωνίδης φησὶν, ὃ
Σόοσι Σενεκίων, τοῖς Κορινθίοις ἐμνή-
ειν ὃ Ἰλιον ὄπισθ' ἀλευσάσαι μὲν Ἰλίου,
ὅτι κακείνοις οἱ περὶ Γλαύκων δὲ Σερχῆς
Κορινθιοὶ γερονότες σωματάρχου παρ-
θύμας· οὕτως εἰκὸς τῆ Ἀκαδημία μῆτε

Ῥωμαίους μῆτε Ἑλλήνας ἐγκαλεῖν ἴσον φερομένοις ἐκ τῆς
γραφῆς τούτης, ἢ τὸν τε Βρούτῳ περὶ βίον καὶ τὸν Δίωνος· ὃν
ὁ μὲν αὐτὸν Πλάτωνι πλησιάζει, ὃ δὲ τοῖς λόγῳ ἐν ἀφῆσι
τοῖς Πλάτωνος, ὡς περ ἐκ μιᾶς ὠρμησάν ἀμφοτέρω παλαί-
στας ὅτι τὸς μεγίστους ἀγῶνας. καὶ ὁ μὲν ὁμοίᾳ πολλὰ καὶ ἀδελ-
φὰ περὶ ζῆλον, μὲν τυρῆσαι τῶν κατὰ γυμνάσιον τ' ἀρετῆς, ὅτι
δεῖ φρονήσει καὶ δικαιοσύνῃ διδάσκειν ὅτι ὁ αὐτὸ καὶ τὸ χεῖρον συν-
ελεῖν, ἵνα καλλὸς ἄμα καὶ μέγιστος ἀπολιτικῆ περὶ ζῆλος
λαβῶσιν, ἢ θαυμαστὸν ὅστιν. ὡς γὰρ Ἰππομάχος ὁ ἀλείωνος ἑ-
λεγχῆ, τοῖς γυμνασμένοις παρ' αὐτῶν, καὶ κρέας δὲ ἀγροῦς
ἰδὼν φέροντας ἐπιγινώσκων πόρρωθεν· ἔπειτα τὸν λόγον ὅστιν εἰκὸς τῆ
πεπαιδευμένων ὁμοίως ἔπειτα τῆ περὶ ζῆλον, ἐμμέλειαι πῖνα
καὶ ῥυθμὸν ὅτι φέρονται μὲν ἔτι περὶ πόντος. αἱ δὲ τυχὰν τοῖς συμ-
πιώμασι μᾶλλον ἢ τῆ περὶ ἀρετῆσιν ἔσται αἱ αὐταί, σωματάρχοι
τῆ ἀιδραὶν τοῖς βίοις εἰς ὁμοίᾳ τῆ. περὶ ἀρετῆσιν γὰρ ἀμφο-
τέρω τῶ τέλει εἰς ὁ περὶ τῆ τῆ περὶ ζῆλον, ἐκ πολλῶν καὶ
μεγάλων ἀγῶνων κατὰ τῆ μὴ διωκητέων. ὃ δὲ πρῶτον θαυ-
μασιώτατον, ὅτι καὶ ὁ δαμόνιον ἀμφοτέρω τῆ περὶ ζῆλον τῆ
τελευτῶν, ὁμοίως ἐκ τέρω φάσματος εἰς ὅτιν ὅτι δὲ μὲν ὅτι
περὶ ζῆλον μὲν καὶ τοῖς λόγῳ τῆ τῆ δὲ ἀμφοτέρω τῆ τῆ
μὴ δὲ ἰδὼν ἔχοντι περὶ ζῆλον φάσματος δαμόνιος, μὴ δὲ
εἰδὼν, ἀλλὰ παιδάριον καὶ γυναικα, καὶ περὶ ζῆλον δι' ἀδελ-
φείας ἀδελφῶν, ἐν τίνι πλάττω ψυχῆς ἢ διεκρεασία σώματος
γυμνασίου, δόξας ἐφέλκεται κενὰ καὶ ἄλλοκῆτας, δαμόνιος πο-
νηρὸν ἐκ ἀδελφῶν τῆ δεισιδαμονίας ἔχοντας, εἰ δὲ Δίων καὶ Βρούτος,
ἀιδρες ἐμβελῆς καὶ φιλόσοφοι, καὶ τῶν ἑδὲν ἀκροσφαλῆς ἔδ
δι' ἀλλοτρίω πάθος ἔτι περὶ φάσματος διετέθησαν, ὡς τε καὶ
φερῶσαι τῶν ἐτέρω, ἐκ οἷδα μὴ τῆ πρῶτον παλαίων τῆ ἀρετῶ-
τατον διὰ τῆ ἀρετῆσιν τῶν ἀρετῶν τῶν ἀρετῶν, ὡς τῆ φάσματος δα-
μόνιος καὶ βασίκατα, τῶν φησὶν οὖν τῶν ἀρετῶν ἀνδράσιν, καὶ τῆ
περὶ ζῆλον ἐπιστάματα περὶ ζῆλον καὶ φόβος ἐπάγῃ, σίοντα καὶ
σφάλματα τῆ ἀρετῶν ὡς μὴ δὲ καμίναιτες ἀπὸ τῶν ἐκ
λαὶ καὶ ἀκέραιοι, ἐξήτινος ἐκείνων μοίρας μὲν τῆ τελευτῶν τῆ
χρῶσιν, ἀλλὰ τῶν τῆ μὲν εἰς ἄλλον ἀνακείσθω λόγον. ἐν τῶ τῆ
δωδεκάτῃ τῆ περὶ ἀλλήλων οἰκίαι, τῆ τῆ περὶ ζῆλον τῆ
ἐσαζάγωμεν.

Διονύσιος ὁ περὶ ζῆλον, εἰς τῶν ἀρετῶν κατὰ τῆ, δι-
δῶς ἔγχετο τῶν Ἑρμοκράτους τῆ Συρακούσῳ θυγατέρα.

PLVTARCHI

vita comparata

DIONIS

&

BRVTI.

DION.

IENIT ait Simonides, Soffi Se-
necio, Corinthiis illum, quum
fecissent cum Acheis ei bellum,
non fuisse infensum, quod ipsi
quoq; oriundus Corintho fo-
cia arma Glaucus iunxisset: ita
nimirum debent Academię ne-

que Romani neq; Græci succensere, qui portio-
nem referunt parem ex hoc scripto, quod vitam
complectitur Bruti & Dionis: quorum hic con-
suetudinem cum Platone habuit, alter præceptis
imbutus fuit Platonis. Itaq; quasi ex vna ambo pa-
læstra sunt ad maxima certamina progressi. Nec
mirum est eos multis factis consimilibus & ger-
manis edendis præceptori virtutis astipulari, vt res
amplas & splendidas geras in rep. procuranda, po-
tentia & fortunæ requiri cum prudentia & iusti-
tia associationem. Vt enim Hippomachus alipies
exercitatos ait apud se etiam quum ex macello cō-
spiceret ferentes carnes, procul se cognoscere: ita
rationem consentaneum est bene institutorū pa-
riter factis comitantem esse, quæ concinnitatem
quandam eis consonantiamq; cum decoro affer-
rat. At fortunæ, quæ casum agis quam consilio ac-
ciderunt his pares, similitudinem vitis eorum cō-
ciliant. Siquidem vterq; sublatus de medio ante
metam est, vbi facta sua ex multis & magnis con-
tentionibus deponere, sicut instituerant, nequi-
uere. Quod vero omnium est maxime stupendū,
vtriq; Deus vitæ exitum prænuntiavit parum pro-
pitio spectro iuxta vtriq; oblato. Tamen si perhi-
bent illi qui negant talia, nemini cordato visum
dæmonii vel simulacrum obuersari, verum pue-
ros, mulierculas & deliros ex corporis imbecilli-
tate homines, quum aliquo tenentur mentis erro-
re vel intemperie corporis, opiniones alienas atq;
absonas admittere, dum malū dæmoniū supersti-
tiose credunt se inuasisse. Quod si Dion Brutusq;
constantes viri & philosophi, neq; ad vllum præ-
cipites aut proclives animi motū, adeo sunt à spe-
ctro permoti amicis vt referrent visa sua, haud scio
anne ex veterib. opinionib. recipere maxime ab-
sonam cogamur, mala dæmonia & inuida esse bo-
nis viris æmulantia, quæ, quo obstrepant illorum
actionibus, commotiones iis & pauores inuehant,
hisq; concutiant & impellant virtutē, ne erecti &
integri in virtute permanentes potiorē quam ipsi
consequantur à fati sortem. Verum hæc alium
in locum reiiciamus. In hoc duodecimo de pari-
bus libro historiam maioris introducemus prio-
rem.

Dionysius senior dominatu occupato protinus
cōiunxit sibi matrimonio Hermocratis Syracusii

filiam. Huius corpus nondum satis firmata tyrannide rebellantes Syracusani immanibus & atrocibus contumeliis affecere: quamobrem sponte cōsciuit sibi mortem. Recepto inde Dionysius dominatu & constituto, rursus duas vxores simul duxit, vnam ex Locris, Doridem nomine, indigenam alteram Aristomachen, principis Syracusanorum filiam Hipparini, qui Dionysii collega fuit, quum primum imperator esset cum libera potestate ad bellum designatus. Fama est autem eum vno die ambas duxisse, neq; cum vtra concubuerit priore cuiquam mortalium constituisse, parem etiam vtrique benevolentiam exhibuisse perpetuo, vna ambas cœnare cum eo consueisse, noctibus alternis concubare, quamuis postularet plebs Syracusana externæ præferri ciuem. Verum illa hac vsa fortuna est, vt maximū stirpis filium Dionysio ediderit: quod detractiōe gentis eius subleuauit. Aristomache vero diu infœcunda cum Dionysio fuit, quum cuperet ille ex hac liberos: vt matrem etiam Locrentis interfecerit, potionatam ab ea criminans Aristomachen. Huius Dion frater in honore sororis causa initio fuit. Post vbi eluxit prudentia eius, iam per se fuit charus tyranno: atque inter cætera præceptum est quæstoribus, quicquid postularet Dion, id ei vt præberent: quū præbissent, eodem die sibi renuntiarent. Fuit ante quoq; excelso ingenio ingentiq; animo & forti. cæterum animus hic magis adoleuit quum diuina sorte appulisset in Siciliam Plato, nullo ille quidem consilio humano, sed haud dubie Deus al quis aditum procul libertatis Syracusanis instituens, & tyrannidis moliens euersionem, detulit Platonem Syracusas, Dionemque ad colloquium eius attraxit admodum tunc quidem iuuenem, verum discipulorum Platonis omnium indolis longe solertissimæ, acerrimumq; ad arripiendam virtutem, vt ipse scripsit Plato & facta testantur. nam quamuis tinctus moribus esset sub tyranno abiectis, vitæq; obnoxia & trepidæ, arroganti famulitio, insolentibus deliciis, & consuetudini summum bonum voluptatibus & opulentia metienti assuetus, atque in iis volutatus: vt primum tamen doctrinam gustauit & philosophiam ad virtutem ducem, ilico est ad eam animo incensus: atque ex suo ad honestatem procliui animo simpliciter plane & iuueniliter existimās ab iisdem præceptis pariter Dionysium motum iri, contendit & effecit vt per otium ille conueniret & audiret Platonem. In colloquio quum in summa de viri virtute, præsertim autem de fortitudine disputaretur, quia quiduis citius Plato quam tyrannos fortes asseruit: hinc ad iustitiam transiens docuit beatam iustorum esse, iniustorum miseram vitam: non tulit sermonem eius tyrannus, verum quasi coargueretur, infensus quoque fuit assistentibus, qui Platonem commendabant mirifice, atque eius oratione ducebantur. Postremo inflammatus exacerbatusq;, rogauit eum quid in Siciliam venisset. Qui quum respondisset virum bonum se querere: excipiens ille, At qui hercle, inquit, nondum videris cum inuenisse. At Dion, qui non existimabat porro iram Dionysii progressuram,

A τούτῳ, οὐκ ἔπειτα τῆς τυραννίδος ἰδρυμένης βεβαίως, ἄπο τῶν οἱ Συρακούσιοι, δεινὰ καὶ παρὰ νόμους ὕβρεις εἰς τὸ σῶμα καθύβρισαν, ἐφ' αἷς παρήκατο τὸν βίον ἐκείνους. Διονύσιος δὲ τῷ ἀρχῆν ἀναλαβὼν καὶ κρατιώτατος, αὐτῷ ἀγεται δύο γυναῖκες ἅμα, τῷ μὲν ἐκ Λοκρῶν, ὄνομα Δωρίδα· τῷ δὲ, ἐπιχώριον, Ἀριστομάχην, θυγατέρα Ἰππαρίνου, πατρὸς ἀνδρὸς Συρακυσίων, καὶ Διονυσίου σωμαρξάντος, ὅτε πατρὸν ἀποκράτωρ ἐπὶ τὸν πόλεμον ἤρθη στρατηγός. λέγεται δὲ ἡμέρα μὴ ἀμφοτέρους ἀγαγεῖσθαι μίαν, καὶ μηδὲν ἡγεῖσθαι φανερὸς ἀμφοτέρων.

B ὅποτέρα παρτέρα σκευάλοι· τὸν δὲ ἄλλον χρόνον, ἴσον νέμειν ἑαυτὸν ἀγατεῖν ἕκαστα, καὶ τῷ μὴ εἰρησμένον δειπνῆν μετ' αὐτῷ, παρὰ νύκτα δὲ ἐν μέρει σιταναπαυομένων. καὶ τοὶ τῶν Συρακυσίων ἐβούλετο τὸ πλῆθος τῷ ἐγγυῆ πλέον ἔχειν τῆς ξείνης· ἀλλὰ ἐκείνη παρτέρα ὑπεήρχει, τεκνύσει τὸν παρσβόλον τῆς Διονυσίου γυναικὸς αὐτῇ βουλήν παρὸς τὸ γένος. ἡ δὲ Ἀριστομάχη πολὺν χρόνον ἀπάσι σιωπᾷ τῷ Διονυσίῳ, καὶ παρ' ἀποδοξάζοντι παρὲς τῷ ἐκ τούτης τέκνωσιν. ὅς γε καὶ τῷ μητέρᾳ τῆς Λοκρίδος ἀπασάμηνος κατὰ φαρμακευεῖν τῆς Ἀριστομάχης, ἀπέκτεινεν. τούτης ἀδελφὸς ἦν ὁ Δίων, ἐν ἀρχῇ μὴ εἶχε τιμῶν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ τῷ φρονεῖν διδοῖς πείραν, ἡδὴ καὶ ἑαυτὸν ἠγαπᾶτο παρὰ τῶν τυράννων. καὶ παρὸς ἀπάσι τοῖς ἄλλοις, εἶρητο τοῖς ταμίαις, ὅ, τι αὐτῇ Δίων, διδοῖαι, διδοῖται δὲ, παρὸς αὐτὸν αὐθημερὸν φεράζειν. ὡς δὲ καὶ παρ' ἑτέρῳ ὑψηλὸς τῷ ἦτι, καὶ μεγαλόφρων, καὶ ἀδρόδης, ἐπὶ μάλλον ἐπέδωκε παρὸς τούτῳ, γαίᾳ πινὶ τύχῃ Πλάτωνος εἰς Σικελίαν παρὰ βαλόντος καὶ ὁσθέντα λογισμὸν ἀμφοτέρων· ἀλλὰ δαίμων τις, ὡς εἶπεν, πόρρωθεν ἀρχῆν ἐλάθειας παρὰ βαλλόντος Συρακυσίοις, καὶ τυραννίδος κατὰ λίσιν μηχανώμενος, ἐκόμισεν εἰς Ἰταλίας εἰς Συρακούσας Πλάτωνα· καὶ Δίωνα σιμῆρα ἡμῶν εἰς λόγους αὐτῶν, νέον μὴ ὄντα κομῆν, πολὺ δὲ ἀμαρτυροῦν ἀπύτων τῶν Πλάτωνι συγγενῶτων, καὶ ὄξυσαν ὑπακούσασιν παρὸς ἀρετῶν, ὡς αὐτὸς γέγραφε Πλάτων, καὶ τὰ παρὰ ματὰ μὲν τυρεῖ. τρεφεῖς γὰρ ἐν ἡσέσι παρὰ τυράννων παπεινοῖς, καὶ βίου μὴ δούσου καὶ καταφόβου, τρεφεῖας δὲ νεοπλοῦτου καὶ βουφῆς ἀπειρηχάλου, καὶ διαίτης ἐν ἡδοναῖς καὶ πλεονεξίᾳς πημεμένης ὁ καλὸν, ἐθῆς καὶ μετὸς ἡρόμενος, ὡς παρ' ὅταν ἐγένετο λόγους, καὶ φιλοσοφίας ἡγεμονικῆς παρὸς ἀρετῶν, ἀεφλέθη τῷ ψυχῶν παρὸς, καὶ τῇ παρὲς αὐτὸν ἀπειθείᾳ τῶν καλῶν, ἀκρίτως πᾶσι καὶ νεοτελεῖας παρὸς δόκησας ὑπὸ τῶν αὐτῶν λόγων ὅμοια πείσασθαι Διονύσιον, ἐσπούδασε καὶ ἐπαρξάσθαι ποιησάμενος ἡρόμῳ, αὐτὸν ἐπιτυχῆν Πλάτωνι καὶ ἀκούσασιν ἡρομῆς δὲ τῆς σιωπῆς αὐτῶν, ὁ μὴ ὄσον, παρὲς ἀδρός ἀρετῆς, πλείων ὅ παρὲς ἀδρείας ἀγαπορητῶτων, ὡς πᾶσι μάλλον ὁ Πλάτων ἢ τοῖς τυράννοις ἀπέφαιεν ἀδρείους· ἐκ δὲ τούτου τρεπόμενος παρὲς δικαιοσύνης ἐδίδασκεν, ὡς μακείριος μὴ ὁ τῶν δικαίων, ἀθλιος δὲ ὁ τῶν ἀδικῶν βίος· ἔπειτα τῶν λόγους ἔφερον ὁ τυράννος, ὡς παρ' ὅταν ἐλεγχόμενος, ἡδὴ παρὸς τοῖς παρῶσι, θαυμαστῶς ἀποδείχμενος τ' ἀδρα, καὶ κηλουμένοις ὑπὸ τῶν λεγόμενων. τέλος δὲ θυμηθεῖς καὶ παρῶσι, ἡρώτησεν αὐτὸν ὅ, τι δὴ βουλόμενος εἰς Σικελίαν παρὰ γένοιτο. τῷ δὲ φησάντος ἀγαθὸν ἀδρα ζητεῖν, ὑπολαβὼν ἐκείνος, Ἀλλὰ νῆ θεοῖς (εἶπεν,) καὶ φάμη μήπω ποιοῦτον ἀρηκῶς. οἱ μὲν οὖν παρὲς τὸν Δίωνα τῶν πᾶσι ὄντων τῆς ὀργῆς γεγενῆσθαι,

καὶ κηλουμένοις ὑπὸ τῶν λεγόμενων. τέλος δὲ θυμηθεῖς καὶ παρῶσι, ἡρώτησεν αὐτὸν ὅ, τι δὴ βουλόμενος εἰς Σικελίαν παρὰ γένοιτο. τῷ δὲ φησάντος ἀγαθὸν ἀδρα ζητεῖν, ὑπολαβὼν ἐκείνος, Ἀλλὰ νῆ θεοῖς (εἶπεν,) καὶ φάμη μήπω ποιοῦτον ἀρηκῶς. οἱ μὲν οὖν παρὲς τὸν Δίωνα τῶν πᾶσι ὄντων τῆς ὀργῆς γεγενῆσθαι,

καὶ τὸν Πλάτωνα ἀπεύδοντα σιωπῆσαι περὶ τειρήρας, ἢ
 Πόλλιν ἐκόμιζεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Σπαρτιάτην. ὁ δὲ
 Διονύσιος κρύφα τῷ Πόλλιδος ἐποιήσατο δέσπον μάλιστα μὲν,
 ἀποκτεῖναι τὴν αἰδρα καὶ πλοῦν, εἰ δὲ μὴ, πρῶτως ἀποδό-
 σαι. βλαβήσεσθαι γὰρ σὺ δὲν, ἀλλ' ἄδρα μνησθῆναι ὁμείως,
 δίκαιον ὄντα, καὶ δούλους γίνεσθαι. δὲ καὶ λέγεται Πόλλιν εἰς
 Αἴγιναν φέρων ἀποδοῦναι Πλάτωνα, πολέμου παρὰ Ἀθη-
 ναίους ὄντος αὐτοῖς, καὶ ψιφίσματος, ὅπως ὀληθηῖς Ἀθη-
 ναίων ἐν Αἴγινη πικρὰ σκεπτήσθαι. οὐ μὲν ὅγε Δίων ἔλαβον
 εἶχε παρὰ τῷ Διονυσίῳ τιμῆς ἢ πίστεως, ἀλλὰ παρὰ δέσπας
 τε καὶ μεγίστας δίκαιας, πεμπτόμηνος παρὰ Καρχηδονίους ἐ-
 σταυμάσθη τε ἀφ' αὐτοῦ, καὶ τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτῷ
 μόνον σχεδὸν αἰδέας λέγοντος ὅτι παρὰ τὸν Δίων, ὡς καὶ τὸ παρὰ
 Γέλωνος ἐπίπληξιν. χλευάζοντες γὰρ (ὡς εἶπεν) τῆς
 Γέλωνος δόξης, αὐτὸν τε τὸν Γέλωνα τῷ Διονυσίῳ γέλωντα
 τῆς Σικελίας γενέσθαι φησάντων, οἱ μὲν ἄλλοι δὲ σκώμματα
 παρὰ τοῦτο σταυμάζειν. ὁ δὲ Δίων διεχευόμενος, καὶ
 μὲν (ἔφη) σὺ τυραννεῖς ἀφ' ἑλῶνα πικρὰ δίκαια. ἀφ' οὗ
 δὲ, σὺ δὲ εἰς ἑτέρας πικρὰ δίκαια. παρὰ γὰρ ὄντι φαίνεται καλ-
 λιστον μὲν Γέλων ἐπίδειξαι μέγιστον γὰρ ἄριστον, μοναρχουμένου πό-
 λιν, ἀγροῦν δὲ Διονύσιος ὄντων δὲ Διονυσίῳ παιδῶν βίαν μὲν ἐκ
 τῆς Λοκρίδος, τῆς Ἰάρας δὲ Ἰσθμοῦ, ὡς δὲ ἴσταν θυ-
 γατέρες, Σωφροσύνη καὶ Ἀρετή, Σωφροσύνη μὲν Διονυσίῳ
 παρὰ ἡμῶν σιωπῶσιν, Ἀρετὴ δὲ Θεαρίδῃ παρὰ ἀδελφῶν. τε-
 λωπύσαντος δὲ τῶν ἀδελφῶν Θεαρίδου, Δίων ἔλαβε τὴν
 Ἀρετήν, ἀδελφίδην οὖσαν. ἐπεὶ δὲ νοσῶν ἐδόξεν ὁ Διονύσιος
 ἀδελφῶν ἔχειν, ἐπεχείρησεν αὐτῶν ἀφ' ἑλῶνα παρὰ τῶν ἐκ
 τῆς Αἰσομάχης τέκνων ὁ Δίων. οἱ δὲ ἰατροὶ παρὰ μέλλοντι
 τὴν ἀρχὴν ἀφ' ἑλῶνα παρὰ τῶν ἐκ τῆς Αἰσομάχης, καὶ οὐκ ἔχον
 ὡς δὲ Τίμαχος φησὶ, καὶ φάρμακον ἕσπετο αἰτιῶν ἡδον-
 τες, ἀφείλοντο τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν, θανάτῳ σιωπῶσιν τὸν
 ὑπνον. οὐ μὲν ἀλλὰ συλλήγουσιν παρὰ τῶν φίλων χλευάζοντες
 παρὰ τὸν νέον Διονύσιον, οὕτω διελέγη παρὰ τῶν συμφορῶντων
 παρὰ τὸν κατὰ τὸν Δίων, ὡς τε τῶν ἄλλοις ἀποδοῦναι τῆ μὲν
 φροσύνης, πικρὰς ἀποδοῦναι, τῆ δὲ παρρησίας, δούλους τῆς τυ-
 ραννίδος, ἀγροῦν καὶ παρὰ τῶν πολλῶν παρὰ τῶν γὰρ εἰν παρὰ
 μισθῶν συμβουλεύοντες. μάλιστα δὲ αὐτοῖς δὲ ἐπέπληξεν,
 τὴν ἀφ' ἑλῶνα κίνδυνον ἐπιχευόμενον τῆ δόξῃ δε-
 δοχθῆναι, ἕσπετο μὲν εἰρήνης δέοιτο Διονύσιος, πλεῖ-
 στας δὲ εἰς Διόνειον, ὡς αἰεὶ ἀφ' ἑλῶνα τὸν πόλεμον
 εἰ δὲ πολέμῳ παρὰ τῶν, ἀφ' ἑλῶνα ὑποσχεθῆναι τέλειον, καὶ
 παρὰ τῶν εἰς τὸν πόλεμον αὐτῶν πενήτην τῶν τεϊρήρας πλεῖστας.
 ὁ μὲν οὖν Διονύσιος ἕσπετο τῶν μεγάλων ψυχῶν ἐθαύμα-
 σεν, καὶ τῶν παρὰ τῶν ἡγάπησεν. οἱ δὲ ἐλέγχοντες τῆ δόξῃ
 τῆ δὲ παρὰ τῶν τῆ δὲ δυνάμει τῶν Δίωνος οἰόμενοι, τῶν τῶν
 δὲ εἰς τῶν λαβόντες, σὺ δὲ εἰς τῶν φωνῆς ἢ δὲ μεί-
 ριστον ἐξαγαγόντες ἐμελλον παρὰ αὐτὸν, ὡς ἕσπετο μὲν
 ἀφ' ἑλῶνα τῶν τυραννίδας, καὶ παρὰ τῶν τῶν ναυοῖ τῶν δύ-
 ναμιν εἰς τῶν Αἰσομάχης παιδῶν, ἀδελφίδος ὄντας αὐτῶν.
 φανερώσεται δὲ καὶ μέγισται τῆ εἰς φρόνον καὶ μισος αἰτιῶν ἕσπετο
 ἕσπετο, ἢ τῶν βίου ἀφ' ἑλῶνα, καὶ τῶν διαίτης ἀμικτον. οἱ μὲν
 γὰρ αὐτοῖς δὲ δόξῃ νέου τυραννίδος καὶ τετραμμένου φου-
 λων ὁμιλίας καὶ σιωπῆσαι ἡδονῆς καὶ χλευάζοντες καὶ ἀμικτον
 οἰοντες, αἰεὶ πικρὰς ἐρώσας καὶ ἀφ' ἑλῶνα ἐμελλον τῶν ῥεμῶδεις παρὰ
 πότους καὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν ἐτέρας ἀγροῦντας
 ὑφ' αὐτῶν

A properantem Platonē in triremi, qua Pollis Spar-
 tates redibat in Græciam, dimisit. Verum roga-
 uit Dionysius Pollim secreto, maxime ut in cur-
 su occideret eum: sin minus, omnino venundaret:
 nullam iniuriam accepturum, sed æque beatum
 fore vel in seruitute, ut qui esset iustus. Itaque di-
 citur Platonem Pollis Æginam deportasse ac dis-
 traxisse, quum bellum haberet ea ciuitas tunc
 cum populo Atheniense, & plebiscitum, si quis ca-
 ptus ciuis Atheniensis foret, ut venderetur Ægi-
 næ. Nihilo habuit tamen Dioni minorem Diony-
 sius vel honorem vel fidem, sed maximas legatio-
 nes obiuit ad Carthaginenses missus. **B** Quam in le-
 gatione magnum nomen quæsiuit. Ac ferebat ty-
 rannus libertatem eius: qui solus prope intrepide
 quod videretur dicebat: ut inter alia quum re-
 prendit eum de Gelone. quippe quum illude-
 retur Gelonis regnum, ipsumque Gelonem Dio-
 nyfius Sictiæ γέλωντα, id est ludibrium, dixisset
 fuisse: alii dictum se simulabant mirari, Dion ve-
 ro indignatus, Atqui tu, inquit, tyrannide potiris,
 quia tibi Gelonis causa habita fides est: tui causa
 fides tribuetur posthac nemini. nam reuera pul-
 cherrimum videtur Gelo ostendisse ciuitatis sub-
 vnii principatu statum esse, Dionysius foedissi-
 mum. **C** Habuit autem Dionysius tres liberos ex
 Locride, ex Aristomache quatuor: ex quibus
 duæ filia fuerunt, Sophrosyne & Arete. Sophro-
 syne Dionysio filio, Arete fratri eius Thearidi
 nupsit. Fratre defuncto Thearide, Dion Areten
 fororis filiam in matrimonium accepit. Quum
 vero ægrotanti Dionysio fatum imminere vide-
 retur, elaborauit Dion cum eo de Aristomaches
 liberis agere. verum medici inferuientes succel-
 fori, non dederunt ei locum. Ut autem tradit Ti-
 mæus, etiam medicamentum poscenti, somnifi-
 cum propinantes, sensum abstulerunt, somnum-
 que morti commiserunt. **D** At primo amicorum apud
 Dionysium conuentu ita differuit de præfenti re-
 rum statu Dion, & ceteros omnes prudentia in-
 fantes & dicendi libertate tyrannidis ostenderet
 esse mancipia, qui blandientes adolescenti abie-
 cta & prætrepida consilia ei darent. Perculit eos
 potissimum quum imminens à Carthagine domi-
 natui periculum expauescentibus polliceretur, si
 cuperet pacem Dionysius, nauigaturum se confe-
 stim in Africam, bellumque honestissimis condi-
 tionibus compositurum: sin bellare aueret, quin-
 quaginta triremes suo se sumptu exhibiturum &
 præbiturum instructas. **E** Hanc magnificentiam
 obstupuit mirifice Dionysius, atque animum eius
 promptum amplexus est. At illi qui coargui se hac
 munificentia, & autoritate deprimi Dionis existi-
 mabant, hinc capto exordio nullam prætermise-
 runt vocem qua exacerbare in eum adolescentem
 sperabant posse, quasi tyrannidem viribus mariti-
 mis pararet occupare, ut dominatum classe ad Ari-
 stomaches fororis suæ liberos traheret. Apertissi-
 mas vero atq; grauissimas ad inuidiam eius & odi-
 um causas suppeditauerunt morū diuersitas & vita
 infocialis. Illi enim statim ab initio iuuenis tyran-
 ni & male educti vsu ac consuetudinē voluptati-
 bus subministradis assentationibusq; subeūtes, in
 dies amores aliquos atq; ignauas occupationes ei
 in poculis, lustris, aliisq; turpibus ludis offerebant:

à quibus tyrannis ferri modo emollita popula-
 ribus apparebat lenis, nimiamque immanita-
 tem remittebat paululum, non humanitate po-
 tius quam domini hebetata fœcordia. Hinc pau-
 latim progrediens & serpens adolescentis disso-
 lutio, compedes illas adamantinas, quibus Dio-
 nyfius maior ait alligatum relinquere se domi-
 natum, fudit atque tabefecit: siquidem dies, ut a-
 iunt, continuos nonaginta sine ullo interuallo,
 ubi semel cœpit, perpotavit: aulamque interea
 bonis viris sermonibusque honestis inaccessam
 & clausam, crapulæ, ioci, cantus, tripudia, atque
 alia licentia tenuere. Fuit igitur haud dubie inui-
 fus Dion, qui ad nullam relaxabat se hilaritatem
 vel ludum. Quocirca consentanea vitiorum vo-
 cabula tribuentes virtutibus calumniabantur
 eum, grauitatem, arrogantiam, & libertatem lo-
 quendi appellantes peruicaciam: admonensque,
 accusare, & quia non vna vitii indulgebat, vide-
 batur fastidire. Et quidem habebant sua sponte
 fastum aliquem eius mores austeritatemque, ad-
 itu difficilem & pene infociabilem. Non solum e-
 nim iuueni & patentes aures habenti adulationi-
 bus ingrata consuetudo eius & aspera erat, verum
 multi etiam qui utebantur eo familiariter, can-
 dorem animi eius & generositatem ample-
 ctentur, congressus causa infectabantur eum:
 quod morosius & difficiliter quam pro ciuili vsu
 ageret cum aduentibus. De quibus post Plato
 quasi vaticinans ad eum scripsit, peruicaciam tan-
 quam solitudinis contubernalem ut declinaret.
 Veri uenimvero quanuis plurimi eum id tem-
 poris negotiorum causa fieri appareret, solum-
 que vel potissimum nutantem erigere & conser-
 uare tyrannidem: intellexit tamen non acceptum
 se, sed inuito tyranno vsus ratione primum esse &
 maximum. Huius quum literarum existimaret
 imperitiam causam esse, enifus est eum in studia
 liberalia conicere, gustumque dare præcepto-
 rum & disciplinarum moralium: quo & virtu-
 tem formidare desineret, & rebus assuesceret se
 oblectare honestis. Neque enim fuit teterrimus
 in tyrannis Dionysius, sed veritus pater eius ne si
 animi ei creuissent, & consuetudine esset vsus
 hominum cordatorum, insidiaretur sibi & do-
 minatu spoliaret: inclusum asseruauit in concla-
 ui. Ibi vsu destitutus alio, & rerum imperitia, uti
 dictitant, parua plaustra, candelabra, sedes li-
 gneas & mensas fabricabatur. Usque adeo enim
 diffidebat, & aduersus omnes mortales erat su-
 spiciosus atque proiectæ timiditatis maior Diony-
 sius, ut nec capillum cultris tonforiis tonderet,
 sed admitteretur quispiam ex plastis, qui carbo-
 ne capillum adureret. In cubiculum eius non fra-
 ter, non filius admittebatur amictus: verum o-
 portebat quemque, prius quam ingrederetur, po-
 sita stola sua aliam sumere, atque excuti ab fatel-
 litibus nudum. Quum Leptines frater eius situm
 loci cuiuspiam declarans ei aliquando accepta à
 stipatore hasta delinearret eum, extanduit in illū
 vehemēter: alterum vero qui dederat hastam, in-
 terfecit. Amicos solertes dicebat suspectos sibi ef-
 se, quod sciret eos dominari ipsos malle, quam
 domino parere. Marsiam quendam quem euexe-
 rat & præfectura donauerat, quod ipsum secun-
 dum quietem visus esset interficere, interemit:

A ὁ δὲ ὠνὴ τυραννίς, ὡς ἄρ' αἰδῆτος, μαλασσόμενη, τοῖς μὲν δε-
 χόμενοις ἐφαίη φιλαδέφωτος, καὶ ὀλίγα ἀπὸ μὲν φροῦτον
 ἔπειθε, ὅσοι βπεικεία πνὶ μάλλον ἢ ῥαθυμία τῆ κε-
 ποῦτος, ἀμβλιωμένη. ἐκ δὲ πούτου περιόδοι καὶ νεμομένη
 καὶ μικρὸν ἔπει το μείρακιον ἀνέσις, τοῖς ἀδαμαντίνους δε-
 σμοῖς ἐκείνοισι οἷο ἄρεσούτερος Διονύσιος ἔφη δεδελημένω
 ἀπολιπεῖν τὴν μοναρχίαν, ὅξέτηξε καὶ διεφθειρεν. ἡμέ-
 ρας γὰρ (ὡς φασιν) ἐνεήκοντα σιωχῶς ἔπειεν ἄρξά-
 λητος, καὶ τὴν αὐλήν ἐν τῷ χρόνῳ πούτω σπουδαίως
 αἰδράσι καὶ λόγῳ ἀβατον καὶ αἰείσδον οὔσαι, μέλαι
 B καὶ σκώματ' αὐτῶν καὶ ὄρχησις καὶ βωμολοχίαι κα-
 τεῖχον. ἡ δὲ οἷω (ὡς εἰκός) ὁ Δίων ἐπαχθῆς, εἰς ὅθεν ἡδύ καὶ
 νεώτερον ἐπιδιδίε εαυτὸν. ὅξ καὶ πιθανὰ κακίαν περιε-
 ματα τῆς ἀρετῆς ὅτι φέροντες αὐτῶν διέβαλλον, ἔπειθε-
 ψία, τὴν σιμότητ' αὐτῶν, καὶ τὴν παρρησίαν, αὐτῶν δὲ αἰσθη-
 λουῦτες. καὶ νοσητῶν, κατηγρεῖν ἐδόκει καὶ μὴ σιωπῆμαρ-
 ταιῶν, καὶ φροσίν. ἀμέλει δὲ καὶ φύσει πινὰ ὀήτος ἔγχευ εἰ-
 χεν αὐτῶν, καὶ τεραχύτηα δεσποσῶν ἐν τῷ δέξῃ καὶ δυξί, μι-
 βολον. οὐ γὰρ μόνον αἰδελῆν, καὶ ἀφαιτηρυμμίαν τὰ ὄπα
 καλακείας, ἀλλ' αἰσθητῶν καὶ περιαιτίας, ἀλλὰ καὶ
 C πολλοὶ τῶν πόρῳ χρωμένων αὐτῶν, καὶ τὴν ἀπλότητα καὶ ὀ-
 θυνῶν ἀγαπῶντων τῶν ἔσπου, κατεμέμφοντο τῆς ὀμιλίας
 ὡς ἀγορικέτερον καὶ βαρύτερον πολιτικῶν χρεῶν πῶς
 δεομένοις στωαλλάσσοντα. ἔπει ὠν καὶ Γλάτων ὑπερον, ὡς ἄρ'
 ἀπολασίζων, ἐγραψεν πρὸς αὐτὸν, ὅξ ἀλαβεία τὴν αὐ-
 τῶν δειαν, ὡς ἐρημία σιωοικρῶσαι. οὐ μὲν ἀλλὰ τότε πλεί-
 σου δοκῶν ἀξίος ἔπει ἀρχῆν ἀφ' αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν, καὶ μόνος
 ἡ μάλα τὴν τυραννίδα σαλθῶσαι αἰορητῶν καὶ ἀφαι-
 φυλάττειν, ἐγίνωσκεν οὐ πρὸς χάριν, ἀλλ' ἀχρηστῶν
 χρεῖας τῶ τυραννίου, πρὸς ὠν καὶ μέγιστος. αἰτίαν εἰς δὲ πού-
 D του τὴν ἀπαθ' ἀσῶσαι εἶ) νομίζων, ἐμδρῆν αὐτὸν εἰς ἀφαι-
 τεῖας ἐλθῶν εἰς ἐφίλομῆτο, καὶ γέδοσι λόγων καὶ
 μαθημάτων ἡσποικῶν, ὡς ἀρετῶν τε παύσαιτο δεδιώς, καὶ
 τοῖς καλοῖς χεῖρειν ἐπιδείη. φύσει γὰρ ὅξ ἐγεγονε τῶν φαι-
 λονάτων τυραννῶν ὁ Διονύσιος· ἀλλ' ὁ πατὴρ δεδδικῶς μὴ
 φρονημάτων μεταλαβῶν, καὶ συγνεομήτος νοῦν ἔχουσι ἀμ-
 θρώποις, ὅτι βουλόσειεν αὐτῶν, καὶ παρέλθοι τὴν ἀρετῆν,
 ἐφρορεῖ κατὰ κλειστον οἶχον, δι' ἐρημίαν ἐμιλίας ἐτέρας, καὶ
 ἀπειρία πρῶτων, ὡς φασιν, ἀμάξια καὶ λυχνίας, καὶ
 δίφρους ξυλίνους, καὶ τραπέζας τεκτονόμορον. οὕτω γὰρ
 E ἡ ἀπίστος, καὶ πρὸς ἀπὸ μὲν ἀμθρώποις ὑποπτός καὶ
 πρὸς βεβλημένος ἀφ' αὐτοῦ ὁ ἀρεσούτερος Διονύσιος, ὡς τε
 μηδὲ τῆς κεφαλῆς τῶ τρέχας ἀφελεῖν κρυφαίως μα-
 χείρας, ἀλλὰ τῶν πλεῶν πῶ ὅτι φροσῶν αἰθερακί τὴν
 χέμῳ ἔεικαμεν. εἰσῆει δὲ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ δωμαῖον οὔτε
 ἀδελφός, οὔθ' υἱός, ὡς ἔτυχεν ἡμφισμένος, ἀλλ' ἔδει πείν
 εἰσελθεῖν, ἀποδιδῶν τὴν εαυτῶ σολῶ ἔκασον, ἐτέρον ἀ-
 ναλαβεῖν, ὅρα δὲ γυμνὸν ἔπει τῶν φυλατῶντων. ἐπεί
 δὲ Λεπίνης ὁ ἀδελφός αὐτῶν ποτε χροῖου φύσιν ἐξηγούμα-
 νος, λαβῶν λόγγῳ πρὸς πινος τῶν δορυφόρων, ἔπει-
 F γραψεν τὸν πόπον, ἐκείνῳ μὲν ἰσχυρῶς ἐχάλεπαγε, τὸν
 δὲ δόντα τὴν λόγγῳ ἀπέκπειεν. ἔλεγχον δὲ πὺς φί-
 λους φυλάττειν, νοῦν ἔχουσι εἰδῶς, καὶ βουλομήτοις
 μάλλον τυραννεῖν ἢ τυραννεῖσθαι. καὶ Μαρσύαν δὲ πινὰ
 τῶν πρῶτων ἔπει αὐτῶ καὶ τεταγμένῳν ἐφ' ἡγεμορίας αἰεῖλεν, ὅξ αὐτῶ κατὰ τοῦς ὑπνοῦς σφάττειν αὐτῶ.

ως απ' ονοιας μεθμερινης, και διαλογισμου, της υφεως
 ταυτης εις τον υπνον αυτου παρ' αλλομυθους. ο μιν δ' η Γλατω-
 νι θυμους, οτι μη πομπων αυτων αι δεσποιν ανδρειοτατον
 οντα απεφηεν, ουτω παειφοδον και ποσυτων παρ' δειλιας
 κακων μεσην ειχε τιω ψυχην. τον δ' υον αυτη, καθ' αυτην ειρη-
 ται, διαλελωδημρον απαδουσια, και συντετριμμενον το
 ηθος ο Διων οραν, παρεκαλει παρ' παιδειαι τραπεδαμ
 και δεηθιτωαι τω παρ' του τ' φιλοσοφων πασαι δεσπον, ελθειν
 εις Σικελιαν ελθοντι δε παρ' ασχειν αυτον, οπως διακρημη-
 θεις το ηθος εις ερετιω λογων, και παρ' τοθειοτερον αφο-
 μοιωθεις παρ' δειγμα τ' οντων και καλλιστον, ω το πομ ηγυ-
 μλω πειθόμενον, δε ακρομιας χροσμος εστι, πολλω μιν δι-
 δαμονια εαυτω μηχανησεται, πολλω δε τοις πολιταις, ο-
 σα νυν εν αυτημια διοικησει παρ' αναγκη της ερετης, ταυ-
 πα σωφροσυη και δικαιοσυη μετ' υμνυιας παρ' ενομη-
 μωρα παρ' ασχων, και ημυμωρος βασιλας εκ τυραννου. τας
 γ' αδαμαντινους δεσμους, εχ' ως παρ' ο πατηρ ελεγη αυτη,
 φοδον και βια και νεων πληθος εη), και βαρβαρων μυ-
 ριαδρον φυλακω, δ' νοικαι δε και παρ' θυμια και χραειν
 εχ' ενομημω παρ' ερετης και δικαιοσυης. α, και παρ' οντα
 μαλακωτερα τ' σωτωνων και σκληρων εκεινων, ισχυρο-
 περα παρ' αμοιω ηγεμονιας παρ' αρχην. χρωις ο τυ-
 πω, αφιλοπιμον εη) και εζηλον τον αρχοντα, τα μιν σωματι
 παρ' ετιωσ αμπεχόμενοι και τη παρ' τιω οικησειν αβερετη
 και κατασκλη λαμπαρωμωρον, ομιλια δε και λογω, μη-
 δει οντα τω παρ' ετυχοντος σεμνοτερον μηδε της ψυχης ο
 βασιλειον αζιοιωτα κακρημημενον εχειν βασιλικωσ και
 παρ' εποντωσ. ταυτα πολλακις τω Διωνος παρανοιωτος, και
 τ' λογων τω Πλατωνος εστιν εβινας παρ' απειρονας, εχ' εν
 ερωσ τον Διονυσιον εζυς και παρ' εματης τ' τε λογων και της
 σωμοσιας τω Πλατωνος. δι' ουσ ουν Αθλωαζε πολλα μεν
 εφοιτα γραμματα παρ' ε τω Διονυσιου, πολλα δε εβπισκη-
 φεις παρ' ε τω Διωνος, αλλα και δε Γαλιασ παρ' ε τ' Πυ-
 θαγρειων, διακελομενων παρ' ε γραμειωσ, και νεασ ψυ-
 χης εζοισια μεγαλη και δυναμει παρ' εφερομενης εβπια-
 βεωσ, και κατ' ασχειν εμβριτερεσις λογισμοισ. Πλατων
 μεν ουν (ως φησιν) αυτος εαυτον ασχωμθεις, μαλιστα μη δε-
 ζειεν εν λογοισ εη) μονον, εργου δε εκων εσθενος δυ αψαζ
 και παρ' εδοκησασ, δε ενος αιδρεσ, ως παρ' ηγεμονικω μεροισ,
 εκκαταρθεντος, ολιω ιατρβειν Σικελιαν ισοδοσαι, παρ' η-
 κρυσεν. οι δε τα Διωνι πολεμοιωτες, φοβουμωροι τιω τω
 Διονυσιου μεταβολω, επεισαν αυτον απο της φυγης μετα-
 πέμπεσθαι Φιλιπον αυτρα και πεπαδωμωρον παρ' ε λο-
 γοισ, και τυρανικων ηθων εμπειροτατον, ως απιταγμα
 παρ' εσ Πλατωναι και φιλοσοφιασ εκεινον εζοντες. ο γαρ δε η
 Φιλιπος δε ερετης τε τη τυρανιδι και ησαμνη παρ' εθυμω-
 τα τον εαυτον παρ' εσχειν, και τιω ακρεν διεφυλαζε, φρου-
 ραρχων εβπαι πολωχρονον. ω δε λογος ως και τη μητε
 πλησιαζοι τω παρ' εσθευτερεσ Διονυσιου, ε τυρανικω μη πομπτα-
 πασαν αγνοειντωσ. επει ο Λεωθινωσ εκ γωμικωσ ωσ διαφτι-
 ρεσ, ετερω σωμικωσ εχ' ερε, ημομενων αυτω δυοιν θυγατε-
 ρων, τιω ετερεν εδωκε Φιλιπω, μηδε φρασασ παρ' εσ Διονυ-
 σιον οργισεις εκεινος, τιω μιν γωμικω τω Λεωθινου δησασ
 εν πεδαμσ και ηρεζε, τον δε Φιλιπον εζηλωσε Σικελιασ, φυροτα παρ' ε ενοιοισ πινασ εις τον Αδριαω του και δοκει
 τα πλειστα σωθιτωαι τ' ισοριασ σχολαζωι. ε γαρ επημνηθε τω παρ' εσθευτερεσ ζωιτωσ, αλλα μετα τ' εκεινωσ τελευτην

A existimans ex cogitatione diurna & meditatio-
 ne hanc visionem fuisse ei per somnium oblatam.
 Adeo ille qui Platoni infensus fuit quod non om-
 nium mortalium ipsum pronuntiasset fortiffi-
 mum, pavidam & malis mentem tam multis ha-
 bebat refertam. Huius filium, sicut diximus, bo-
 narum literarum inertia mutilatum & labefa-
 ctatum moribus Dion quum animaduerteret,
 hortatus eum est ut dederet sese literis, & philo-
 sophorum principem enixe rogaret ut in Sici-
 liam veniret. Vbi venisset, daret se ei: quo mori-
 bus ex doctrina ad virtutem expolitus, atque ad
 diuinissimum rerum & pulcherrimum confor-
 matus exemplum, cui vniuersitas duci parens
 non iam confusio sed mundus est, magnam sibi-
 metipfi, magnam item ciuibus pararet felicitatem:
 qui quæ nunc metu domini faciant inuiti, hæc
 moderatione & iustitia beneuole velut parenti
 essent præstituri, atque ita ipse rex euaderet
 ex tyranno. nam adamantinas compedes, non,
 ut eius dixit parens, metum, vim, ingentem clas-
 sem, & decem millium stationem barbarorum
 esse: sed beneuolentiam, sed studium, sed fauorem:
 quæ iustitia & virtus imprimant. quæ licet
 molliora, intentis illis & duris firmiora ad imperii
 esse perpetuitatem. Adhæc, esse turpe & fœdum,
 si princeps corpore eximie cultus, domesticoque
 splendore atque instrumento magnificus, consuetudine
 & sermone nihilo homini præstet plebeio,
 neque animi studeat habere egregie & insigniter
 exornatum principatum. Hæc crebro inculcante
 ei Dione, ac nonnullos Platonis sermones subiiciente,
 acris Dionysium ardor & vefanus cepit sermonum
 & colloquii Platonis. Ex templo igitur multæ
 Athenas à Dionysio literæ, multæ obtestationes
 volitarunt à Dione, aliæ à Pythagoreis ex Italia,
 ut veniret hortantibus, & tyrocinium animi
 magna licentia & potentia fluctuans arriperet,
 solidioribusque frænaret consiliis. Ac Plato
 quidem, ut ipsemet testatur, se ipse erubescens,
 maxime ne verbis tantum vacare, operi vero
 manus admouere volens nulli videretur: sperans
 que per vnum virum, quasi membrum principale,
 purgatum vniuersæ laboranti medicinam se
 Siciliae facturum, gessit illis morem. At Dionis
 aduersarii timentes mutationem Dionysii,
 induxerunt eum ut Philistum ab exilio reuocaret,
 virum & literis instructum & morum tyrannicorum
 scientissimum: quo haberent eum quem Platoni
 & philosophiæ obicerent. Quippe à primo
 surgenti tyrannidi promptissimum præbuerat
 Philistus se, arcemque præsidio præfectus diu
 custodierat. Fama quoque fuit matri eum
 maioris Dionysii consuetudine haud vndequa-
 que inscio tyranno. Sed quum Leptini ex
 muliere, quam alteri nuptam per stuprum
 cognouerat, duæ editæ filiæ essent, quarum
 alteram re non communicata cum tyranno
 collocasset Philisto: ira frendens ille Leptinis
 coniugem vindictam in custodia habuit,
 Philistum vero exterminauit Sicilia, qui ad
 hospites certos per fugit Adriam. vbi, ut mihi
 videtur, quum abundaret otio, historiã suam
 maxima ex parte composuit. Neque enim
 reuersus est in patriam viuo maiore Dionysio,
 sed secundum illius excessum,

uti diximus, reduxit eum æmulatio cum Dione aliorum, quasi & ipsis magis accommodatū, & firmiore tyrannidi. Igitur mox redux hic fouit tyrannidē, simul Dioni ab aliis struebantur apud tyrannum calumnia & crimina, cū Theodote & Heracleide cum de opprimendo dominatu egisse. Ne sperabat sane per Platonis præsentia detracto tyrannidi dominatu atq; impotentia, moderatum se & legitimū principem Dionysium effecturum: sin reluctaretur nec molliretur, opprimere statuerat eum, ac Syracusanis reddere remp. nō quo ditionem probaret popularem, sed quod omnino censeret tyrannide eam esse meliorem iis qui sanum principatum non possent assequi optimatū. In hoc rerum statu venit in Siciliam Plato: qui primo aduentu eximia comitate & honore est exceptus. nam regius currus & splendide cultus præsto fuit e nauigredienti. Tyrannus autem, tanquam magno bono imperium suum esset auctum, sacrificauit. Pudor in conuiujs, aula composita, atque ipsius tyranni in omnibus responsis iudiciisque lenitas spem ciuibus miram præbebat conuersionis. Ardor erat ad disciplinas & philosophiam omnium. Tyrannidis sedem, vt fama est, puluis occupabat, ob numerum eorum qui geometriæ incumbebant. Paucis interpositis diebus solenne sacrificium fuit in arce. Ibi quum precaretur de more præco vt dominatus in multas atates consisteret inconcussus, assistens Dionysius perhibetur dixisse, Quin tu desinis in nos execrari? Momordit id supra modum Philistum cum suis, in superabilem autoritatem fore spatio & consuetudine existimantes Platonis: qui tunc modico ex vsu vsque adeo animum inuenterat & variauerat adolescentis. Non vltra igitur vnus aut alter neque clam, verum aperte omnes lacerare Dionem, & iactare non obscure fascinare eum & inficere Platonis eloquentia Dionysium: quo simul atq; ille sponte depoluerit potestatem, eam ad Aristomaches filios, quorum auunculus sit, transferat. Nonnulli vero moleste ferre simulabant se, quum pridem Athenienses, qui ingentibus naualibus & terrestribus copiis eo nauigauerant, interissent oppressisque ante fuissent quam caperent Syracusas: nunc Dionysii tyrannidem per vnum dituituros magistrum, qui persuadeat ei vt ex decem millium stipatorum profugiens statione, quadringentis triremibus, decem millibus equitum atque infinitis peditum copiis relictis, in Academia ateanum illud bonum inuegisset, euadat per geometriam beatus: hanc vero in principatu, pecunia & deliciis felicitatē Dioni permittat & Dionis sororis filiis. Hinc suspicione primum, deinde clariore simultate & alienatione ab Dione orta Dionysii, defertur clam ad Dionysium epistola quædam, quam ad magistratus Carthaginensium scripserat Dion, monens, vt quum Dionysium de pace adituri essent, ne remoto se conuenerent illū: omnia se confecturum ipsis ex sententia. Hanc quū Philisto Dionysius recitasset, ac cū eo, vt autor Timæus est, consultasset, surrepsit Dioni facta reconciliatione, atq; specie prætēta honesta,

A (ὡς ἔφ' εἴρηται) κατήγαγον αὐτὸν ὁ παρὲς Δίωνα τῶν ἄλλων Φθόνος, ὡς αὐτοῖς τε μάλλον ἐπιτήδειον ὄντα, καὶ τῇ τυραννίδι βέλτερότερον. ὅταν μὲν οὖν δόξῃς κατελθὼν διεπεφύκει τῆς τυραννίδος. τῷ δὲ Δίῳ καὶ παρ' ἄλλων ἐτύγχετον οὐσαμ Διὰ βολαὴ καὶ κατηγήσασθαι παρὲς τὸν τύραννον, ὡς διελθὼν καὶ ἐκκαλύψας τῆς ἀρχῆς παρὲς τε Θεοδοτίῳ καὶ παρὲς Ἡρακλείδῳ. ἢ ἢ περὶ μὲν γὰρ (ὡς εἴοικε) δὲ Πλάτωνος τὸν ἀγαθὸν τὸ δεσποτικὸν καὶ λίαν ἀκράτον ἀφελὼν τῆς τυραννίδος, ἐμμελῆ τινα καὶ νόμιμον ἄχροντα τὸν Διονύσιον καταστήσει· εἰ δὲ ἀντιβαῖνοι, καὶ μὴ μαλασσοίπο, καὶ ἐκκαλύψας ἐκείνον, ἐγνώσκει τὴν πολιτείαν ἀποδιδόναι Συρακουσίοις ὅσα ἐπαγαγὼν μὲν δημοκρατίῳ, πρῶτος δὲ βελτίῳ τυραννίδος ἡγεμόνος τοῖς ἀγαθὰ ἀποδοῖν ὑγιαίνουσης ἀριστοκρατίας. ἐν πιαυτῇ δὲ καταστάσει τῆς ἀρχῆς γμάτων ὄντων, Πλάτων εἰς Σικελίαν ἀφικέμενος, καὶ μὲν τῶν παρ' ὅσους ἀπληθήσεις θαυμαστῆς ἐτύγχετο φιλοφροσύνης καὶ τιμῆς. καὶ γὰρ ἄρμα τῶν βασιλικῶν αὐτῷ παρέση, κερσημερίων ἀφ' ὧν ἔπειθ' ἀποδύπτης τελέρης· καὶ θυσιῶν ἔθυσεν ὁ τύραννος, ὡς δὲ τυχήματος μεγάλου τῇ ἀρχῇ παρὲς γεγενητός. αἰδώς δὲ συμποσίων, καὶ σχηματισμὸς αὐλῆς, καὶ παρ' ὅσους αὐτῷ τῆς τυραννίδος καὶ ἕκαστα τῶν χρηματικῶν, θαυμαστὰς ἐπέδωκεν ἐλπίδας μετὰ βουλῆς τοῖς πολιταῖς· φορὰ δὲ πῶς ἔπειθ' ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίαν ἀπληθύνων· ὁ τυραννέϊον (ὡς φασὶ) κρηνορτὸς ὑπὸ πλήθους τῶν γεωμετρουμένων κατεῖχεν, ἡμερῶν δὲ ὀλίγων ἀγαθῶν θυσιῶν μὲν ἔπειθ' ἐπὶ πᾶσι τοῖς τυραννείοις· τῷ δὲ κήρυκος (ὡς ἔφ' εἴωθει) κατὰ βουλήν τῶν ἀγαθῶν τῶν τυραννίδος ἀσάλευτον πολλοῖς χρόνοις, ὁ Διονύσιος λέγεται παρεστῶς, οὐ πάσης (φαίαι) καταρῶντος ἡμῖν; ποδο κρηνορτὸς καὶ τὸν Φίλιπον ἐλύπησεν, ἄμαχον ἵνα τῷ Πλάτωνος ἡγεμόνους ἔσοσθαι χρόνῳ καὶ συνηθίᾳ τῶν δυνάμιν, εἰ νῦν ἐκ συνουσίας ὀλίγης ἠλλοίωκεν οὕτω καὶ μεταβέβηκεν τῶν γνώμων τὸ μεῖράκιον. ὅταν ἔτ' οὖν κατ' εἶνα καὶ λαθραῖως, ἀλλὰ πρῶτος αἰαφανῶν ἐλθοῖσθαι τὸν Δίωνα· λέγοντες ὡς οὐ λέληθε κατεπάδων καὶ κατὰ φαρμάκων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον, ὅπως ἀφέντος ἐκρούσας αὐτῷ καὶ παρὲς μὲν τῶν ἀρχῶν, ὑπολαβῶν εἰς τοὺς Ἀριστομάχης ἀειρήνη παῖδας, ὧν θεὸς ἔστιν. εἶποι δὲ παρὲς ποιοῦντο δυσχεραίνειν, εἰ παρὲς μὲν Ἀθλιῶται ναυπηγῆς καὶ περὶ τῆς δυνάμεσι μεγάλας δέδωκεν πλοῦσαιτες ἀπώλοντο, καὶ διεφθάρησαν παρὲς μὲν ἢ λαθεῖν Συρακούσας· νῦν δὲ εἰς ἐνὸς σφισσοῦ καταλύσασθαι τῶν Διονυσίου τυραννίδος, συμπεῖσαντες αὐτὸν ἐκ τῶν μυρίων δροφύρων ἀποδράται, καὶ κατὰ λιπὸντα τῶν τετρακυσίας τελερῆς, καὶ τοῖς μυρίους ἵππεῖς, καὶ τοὺς πολλὰς ποσούτους ὀπλίτας, ἐν Ἀκαδημία τὸ σιωπῶντον ἀγαθὸν ζητεῖν, καὶ ἀγαθῶν γεωμετρίας βουδαιμονα ἡγεῖσθαι, τῶν δὲ ἀρχῆς καὶ χρημάτων καὶ τρυφῆς βουδαιμονίαν Δίῳ καὶ τοῖς Δίῳ ἀδελφίδος παρὲς μὲν. ἐκ τούτων ὑποψίας παρὲς μὲν, εἶτα καὶ φανερωτέρας ὀργῆς καὶ ἀφροσύνης ἡγεμόνης, ἐκομίσθη τῆς ἐπιτολῆς κρυφα παρὲς Διονύσιον, ἢ ἐγγράφει Δίῳ παρὲς τοὺς Καρχηδονίαν ἐπιμε-

λησῶν κελθῶν, ὅταν Διονύσιος παρὲς τῆς εἰρήνης ἀφελῶνται, μὴ χωρὶς αὐτῷ ποιήσασθαι τῶν εἰρησῶν, ὡς πρῶτος ἡγεμόνος ἀμεταπώτως δι' αὐτῷ. τούτῳ αἰαγνῶς Διονύσιος Φίλιππος, καὶ μετ' ἐκείνου βουδαιμονίαν (ὡς φασὶ Τίμαχος) ὑπέστη τὸν Δίωνα πεπλασμένης ἀγαθῆς καὶ μετῆρα σκηφάμενος,

Δι' αλλ' ἴσθαι τε φήσεις, μόνον τε ἀπαγαγόν' ὑπὸ τῷ
 ἀκρόπολιν πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰδείξε τὴν ὄπισθον καὶ
 κατηγήρησιν, ὡς στωικιστῶν μὲν Καρχηδονίων ἐπ' αὐτόν.
 Σπολογεῖσθαι δὲ βουλομένου τῷ Δίῳ, ἐκ αἰασχόλητος,
 ἀλλ' ὅπως ὡς εἶχεν ἡμίχρος εἰς ἀκρόπολιν, πρὸς τῷ
 ναύταις καὶ ζῶντας αὐτὸν ἐκτείναι πρὸς τὴν Ἰταλίαν. γε-
 νομένου δὲ τούτου, καὶ φαίνεται ὡμοῦ τοῖς ἀδελφοῖς,
 τὴν μὲν οἰκίαν τῷ τυραννίδος εἶχε, δὲ τῶν γυναικῶν ἢ
 δὲ πόλιν ἢ τῶν Συρακουσίων ἐπὶ ἤρτο, πρὸς τὰ νεώτερα
 καὶ μεταβολῶν πρὸς δεξιὰν ταχέως, ἐκ τῶν Δίῳ
 δουλοῦ, καὶ τῆς πρὸς τὸν τυραννὸν ἀπιστίας τῶν ἄλλων. α
 δὴ στωικιστῶν Διονύσιος, καὶ δεδουκῶς, τοῖς μὲν φίλοις παρε-
 μύειτο καὶ τῶν γυναικῶν, ὡς οὐ φυγῆς ἀλλ' ἀποδημίας
 τῶν Δίῳ γενησέμενης, ὡς μὴ χεῖρον ὄργη πρὸς τὴν ἀ-
 γάθειαν αὐτῶν παρὸντος ἀμαρτίν βία αἰετῆ. δυο δὲ ναῦς πα-
 ραδούς τοῖς Δίῳ οἰκείοις, ἐκέλευσεν, ἐπιμενοῖς ὅσα
 βούλοιντο τῶν ἐκείνου χεῖματα καὶ θεράποντας ἀπάγειν
 πρὸς αὐτὸν εἰς Πελοπόννησον. ἡ δὲ οὐσία μεγάλη τῶν Δίῳ
 καὶ σχεδὸν πτυρανηκὴ πομπὴ καὶ κατασκευὴ πρὸς τὴν
 διαρῆν, ἡ δὲ οἱ φίλοι συλλαβόντες ἐκείνον. ἀλλὰ δὲ ἐ-
 πὶ μπετο πολλὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἐταίρων, ὡς τε
 χεῖματα ἕνεκα καὶ πλούτου λαμπαρῶν ἐν τοῖς Ἑλλησιν
 εἶναι καὶ Δι' αὐτῶν τῆς φυγάδος ὄποια τὴν τῆς τυ-
 ραννίδος διώματι. Πλάτωνος δὲ Διονύσιος ὅπως μὲν εἰς τὴν
 ἀκρόπολιν μετέστησεν, ἐν τῷ αὐτῷ, σχήματι ζεῖας Φιλα-
 δεφίου, φεσφύρα μνησάμενος, ὡς μὴ συμπλέει Δίῳ
 νι μάρτυς ὧν ἠδίκητο. χρόνῳ δὲ καὶ σιωδαίησιν, καὶ τὰ πρὸ
 φαυλῆν ἀθρώπου θηριὸν ἐπὶ αἰετῶν, ὑπομνήσκει τὴν οὐμίαν
 αὐτῶν καὶ τὸν λόγον, ἠράσθη τυρανηκῆν ἔρωτα, μοῖος ἀξίων
 ὑπὸ Πλάτωνος δυνεῖσθαι καὶ θαυμάζεσθαι μάλιστα
 πόρτων, ἐπιμοῖος ὧν ὄπισθι ῥέπειν τὰ πρὸς τὰ καὶ τὴν τυ-
 ραννίδα, μὴ πρὸς τὴν πρὸς Δίῳ φιλοῖαν τῶν πρὸς
 αὐτόν. ἡ δὲ οὐ τὰ Πλάτωνι συμφορῶν τὸ πάθος αὐτῶν τῶν
 μαγνησίων, καὶ τὰ πρὸ οἱ δυσέρωτες ὑπὸ ζήλοστυπίας καὶ
 πολλὰς μὲν ὄργας ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, πολλὰς δὲ ἀλλαγὰς καὶ
 δεήσεις ποιεῖσθαι πρὸς αὐτόν, ἀκροῦσθαι δὲ τῶν λόγων καὶ
 κρινεῖν τὴν πρὸς φιλοσοφίαν πρὸς τῶν μαγνησίων, ἀποδύσθαι
 μὲν ὑπὸ φουῶς, αἰδομένου δὲ τοῖς ἀποτρεπόμενος, ὡς Δι' αὐ-
 φθηροσολῶν. ἐν τούτῳ δὲ πολέμου πινὸς ἐμπροστίος, ἀπο-
 πέμπει τὸν Πλάτωνα, σιωδῶντος εἰς ὡρῶν ἐπιμὴ μεταπεμ-
 ψασθαι Δίῳ, καὶ τῶν μὲν ἐφύστατο, τῶν δὲ πρὸς τοῖς
 κτημάτων ἀπέπεμπεν αὐτῶν, ἀξίων Πλάτωνος σιωδῶντος
 πρὸς τὸν χρόνον Δι' αὐτῶν τὸν πόλεμον εἰρήνης γὰρ ἡμιόνης, πά-
 ρισα μεταπεμψασθαι τὸν Δίῳ, καὶ ἀξιοῦν αὐτὸν ἡσυχίας
 ἀγῆν, καὶ μὴ δὲν νεωτερίζειν μηδὲ βλασφημεῖν κατ' αὐτῶν
 πρὸς τοῖς Ἑλλήνας. τῶντα ἐπειρῶτο ποιεῖν Πλάτωνος καὶ
 Δίῳ ἀτρίφας ἐπὶ φιλοσοφίαν, ἐν Ἀκαδημία σιωεῖχεν.
 ὡκεῖ μὲν οὖν ἐν ἀσφ' ὡρῶν Καλλιππῶ τινι τῶν γυναικῶν
 ἀγῆν δὲ ἀγαθῶν χάριν ἐκτείνασατο, καὶ τούτων ὕστερον
 εἰ. Σικελίας πλείων Σπύσιππῳ δωρεὰν ἔδωκεν. ὡ μὲν
 λιστα τῶν Ἀθηνῶν φίλων ἔχρητο, καὶ σιωδῶντος, βου-
 λομένου τῷ Πλάτωνος οὐμίαν χάριν ἐχούσῃ, καὶ πρὸς Δι' αὐτῶν ἐμμελοῦς κατὰ χεῖρον ἀπτομῆν κεραινοῦ μὲν ἀφῆδύ-
 νεοσθαι τῷ Δίῳ, ὅπως. πρὸς τὸν δὲ Σπύσιππῶν ἡ καὶ σιωδῶντος ἀγαθὸν αὐτόν ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Τίμων
 πρὸς τὸν ἔδωκεν. αὐτῶν δὲ Πλάτωνι χορηγῶν παιδῶν χορῶν, τὸν τε χρόνον ἡσυχίαν ὁ Δίῳ, καὶ τὸ δαπνῆμα
 πρὸς ἐπέλεσεν παρ' ἑαυτῶν, συγχευῶντος τῷ Πλάτωνος τὴν ποιοτικὴν φιλοσοφίαν πρὸς τοῖς Ἀθηνῶν,

A redire cū ipso ait se in gratiam, soloq; sub arcē ad
 mare abducto ostendit epistolam. infimulavitq;
 cū Pcenis eum in se conspirare. Purgare se Dionē
 volentē noluit audire: verum extēplo & raptim
 coniecit eū in acatium, imperavitq; nautis vt ex-
 ponerent eū in oraltalia. Quod factum quū vide-
 retur hominib; suum, domus tyranni mulierum
 causa in luctu fuit: ciuitas vero Syracusana crexit
 se, res novas & breuem vicissitudinē expectās ex
 tumultu de dione & ex diffidentia erga tyrannū
 aliorum. Quæ vbi animaduertit dionysius, timo-
 re anxius leniuit amicos & vxorē eius, quasi nō in
 exiliū, sed esset peregre dion missus, ne in præsen-
 tis contumaciā consulere ex ira cōpelleretur gra-
 uius. Permisit autem naues duas dionis familiari-
 bus, vt quęcunq; vellent ex bonis & famulatio e-
 ius, imponerent eo, & ad eū deportarent in Pelo-
 ponnesum. Ingentes erant dionis facultates, ty-
 rannicusq; ppe domi splendor & instrumentum:
 quæ confa cinata asportauerunt amici. Multa in-
 super alia a fœminis & amicis missa. Ita pecuniæ
 quidē causa & opū splendidus erat inter Græcos,
 atq; ex exulis opulencia potentia elucebat tyran-
 nidis. Platonem vero transtulit extemplo diony-
 sius in arcem honorificam ei benigni colore ho-
 spitiū custodiam machinatus, ne cum dione abi-
 ret illatarum ei iniuriarum testis. Tempore
 porro & contubernio sicut fera attingere homi-
 nem, ita ille asluefactus est ferre colloquia eius &
 orationem, ac profecutus eum amore tyranni-
 co, solumque redamari se a Platone & suspici su-
 pra omnes postulauit: paratus ei summam re-
 rum dominatumque permittere, si dionis ami-
 citiam non præferret suæ. Erat Platoni calami-
 tati hic affectus illius: qui insaniebat perditæ a-
 mantium modo per æmulationem, multasque
 breuit spatio rixas, multas vicissim reconcilia-
 tiones cum eo & obsecrationes fecit: atque audi-
 re eius præcepta, & in confortium venire studiū
 philosophiæ maiorem in modum affectabat: sed
 diuerentes iptum, quasi labefieret, erubescibat.
 Interca exorto bello remittit Platonem, pollici-
 tus proxima ætate se dionem reuocaturum. Cæ-
 terum non stetit promisso: censum prædiorum
 tamen misit ei, petens à Platone vt de tempore
 daret sibi belli causa veniam: quum primum com-
 posita pax esset, acciturum se dionem: postulauit-
 que vt ille quiesceret interim, ac ne quid mo-
 ueret, neve insectaretur se apud Græcos. Id elab-
 orauit Plato efficere, dionemq; ad philosophiā
 flexit, detinuitque in Academia. Habitauit hic in
 vrbe apud Callippum notum sibi. Oblectamenti
 causa pædium comparauit, quod post donauit in
 Siciliam nauigans Speusippo, cuius præter cæte-
 ros amicos, Athenienses vtebatur consuetudine
 & contubernio: quod v llet Plato colloquio festi-
 uo & scitis facetiis tēpestiue condito mores Dio-
 nistinctos diffundere Id præstare poterat Speu-
 sippus quapropter facetum appellauit eum in fa-
 libus Timō. Edēte puerorū chorū Platone, Dion
 chorū exercuit, & sūptū omnē à se præbuit. Hanc
 Plato admisit illius apud Atheniēses munificentiā:

quæ illi potius benevolentia, quam gloria sibi conciliaret. Inuit Dion cæteras quoque vrbes, cum optimis & prudentissimis in rep. tractanda viris versans agitanisque festos dies: nihil in conuictu ineptum, nihil tumidum neque tyrannicum præ se ferens vel molle, sed modestiam, sed virtutem, sed fortitudinem, in literisque ac philosophia honestas congressiones. Hinc studium in se omnium, amoremque, publicos quoque honores & decreta est apud ciuitates consequutus. Lacedæmonii offensa contempta Dionysii, quanuis mitteret eis id temporis prompte contra Thebanos auxilia, ciuitate quoque eum donauere. Ferunt Dionem aliquando domum ad Megarenses Pteodorum eius rogatu venisse. Fuit autem locuples atque opibus valens Pteodorus. Ad cuius limen quum turbam Dion & frequentia negotia, illumque conuentu & aditu difficilem aduenteret: respiciens amicos stomachantes & offensos, Quid hunc, inquit, incusamus? nempe nos ipsi omnibus non aliter faciebamus Syracusis. Temporis spatio incensus Dionysius inuidia, fauoremque metuens apud Græcos Dionis, defuit ei mittere census, præfecitque facultatibus eius procuratores suos. Quo autem infamiam apud philosophos Platonis causa elueret, multos coegit qui habebantur eruditi. Cupiens vero in disputando omnes superare, necesse habebat ea quæ obiter ex Platone acceperat, perperam vsurpare. Quare cæpit illum denuo requirere, pœnituitque eum quod non fuisset præserte vsus, neque doctrinam percepisset honestarum disciplinarum absolutam. Ita ut tyrannus, semper cupiditatibus stolidus, atque in omnem præceptis animi motum, repente ardenti desiderio captus fuerit Platonis, omnemque machinam mouens Archytam Pythagoreum induxerit ut promissorum suorum sponsor esset apud Platonem, eumque acciret. nam illo interprete ius inter eos amicitia & hospitii contractum primo fuerat. Allegauit ille ad eum Archidemum. Misit etiam Dionysius triremes & amicos oratum Platonem. Scripsit in super ipse aperte & disertè, nihil ab se ut Dion benignum expectaret, ni adductus Plato esset in Siciliam venire: si veniret, omnia. Multa etiam ad Dionem allata ab sorore & vxore obtestationes sunt, ut cum Platone ageret quo morem gereret Dionysio, neque ei obtentum præberet. Ita venisse tertio se Plato in fretum Siculum refert,

Rursum ut tentaret diram superare Charybdim.

Aduentus eius magno illum gaudio, magna de integro spe Siciliam compleuit, vota facientem & contententem studiis ut Philistum Plato, & tyrannidem superaret philosophia. Ingens etiam exitit studium in eum mulierum. Peculiariter fidem ei Dionysius ut nulli alii habuit, ut adire ipsum liceret ei non prætentato. Quum magnam vim pecunie & crebro hic offerret Platoni, nec ille acciperet: præsertens Aristippus Cyrenæus sine periculo magnificum Dionem dixit esse. Ipsis enim qui multis opus haberent, eum pauca donare: Platoni multa, qui nihil caperet. Postquam defluerunt primæ inuitationes, ingressus de dione agere Platone, procrastinationes primum fuere, expostulationes inde & simultates apud alios tectæ: quum occuleret eas Dionysius,

A
 ώς εκείνο μάλλον δύνοισαι η δδέξαι αυτα φέρουσαι. επεφοί-
 τα δέ και ταις άλλαις πόλεσι ο Δίων, και συνεσχολάζε και
 συνεπηγεύετο ποις ερρίοις και πολιτικώταις ανδρά-
 σιν, ουδέν εν τή διαίτη σόλειεν επιδ εικνύμενος, ουδέ τυραν-
 νικόν, ουδέ επιθεμιμένον, αλλά σωφροσύνην η ερετην η
 ανδρείαν, και τα ει λογις και τα ει φιλοσοφία δισχήμενας
 Διατελεάς εφ οις δύνοια τα εα πρώτων εγίνετο και ξηλος
 αυτα, πμη τε δημόσια και ψήφισματα τα εα τήν πόλεων.
 Λακεδαμόνιοι η και Σπαρτιάται αυτοι εποίησαντο, τής
 Διονισίου καταφρονησαντες οργής, και τα αυτοις τότε περι-
 B
 θύμους επι ποις Θεβαίς συμμαχοώτος. λέγεται δέ ποτε τον
 Δίωνα τή Μεγαρέως Πτοι δώρες δεομήν, επι τή οικία ελ-
 θείν. ουδέν (ως εοικεν) τήν πολισίων και διωα τήν ο Πτοι
 οδωρης. ουχλον ουδ επι θύρας ιδών ο Δίων, και πληθος ασχο-
 λιών, και δυσέντευκτον αυτον και δεσπερόσπον, απιδών
 τα ες ποις φίλοις δυσχεραίνοντας και ανανηκτουώτας, τί
 τήτον (εφη) μεμφομένα; και γδ αυτα πρώτας εν Συρα-
 κούσαις, ομοια ποις ειποιομήν. χερίου η περιόοντος Διο-
 νύσιος ζηλυσιτων, και δεδικωώς τή Δίονος η τα εα ποις
 C
 Ελλησι δύνοισαι, επαύσατο τα περιόδους εποιημένων, και
 τήν ουσία παρέδωκεν ιδίοις επιτρέποις. βουλόμενος δέ και
 τήν εις τής φιλοσόφους Δια Πλάτωνα και εδδξια αια-
 μάχεσται, πολλούς συνεγη τήν πεπαυδέσται δοκωώτων.
 φιλοτημούμενος δέ τα Διαλέξασται τα εσται πρώτων, η-
 να τα εα ποις Πλάτωνος τα χυσιμασι κακώς χησται.
 και παλιν εκείνον επόθει, και κατεγίνωσκεν αυτος αυτ, μη
 χησαμένος παρόντι, μηδ Διακόςας οσα καλώς ειχεν. οια
 η τυραννος, εμπληκτος αιει η επιθυμία, και τα ες πασαι
 οξυρρόπος ασουδίν, διθύς ωρμησεν επι τον Πλάτωνα, και
 πασαι μηχανήν ανων, συνεπεισε τής τα ει Αρχύται Γυ-
 D
 θαρηχειούς, τήν ομοιοσηρυμένων αναστρέψις ηρυμένων, κα-
 λείν Πλάτωνα. δι εκείνου γδ αυτοις εχερνει φιλία και
 ξενία η τα εα τον. οιδι επεμψαν Αρχέδημον παρ αυτον.
 επεμψε δέ και Διοιύσιος τηλεις, και φίλοις δεποσμηόις
 τή Πλάτωνος. αυτος τε σαφώς και Διαρρήδιω εγραψεν
 ώς ουδέν αν ήροιτο τήν μετρίων Δίονι, μη πεισθέντος Πλά-
 τωιος ελθειν εις Σικελία; πεισθέντος δέ, πρώτα. πολλα
 η αφίχετο τα ες Δίωνα τα εα τής αδελφής και γυναι-
 κής εσποκήψις, διεσται Πλάτωνος η τα εα Διονυ-
 σίω και μη τα εα σιν τα εα αν. ουτα μη δήφισιν ο Πλά-
 E
 των ελθειν η τρειον εις τον πορθημόν τον τα ει Σικελία; Ο-
 φρέπι τήν ολοία δξολορθοίσε χάρυδιν. ελθών δέ μεγα-
 λης μη αυτον ενεπλησε χησής, μεγάλης δέ παλιν ελπί-
 δος, Σικελία σιουλορημίω και συμφιλοτημουμήν,
 Πλάτωια μη Φιλιπίου τα ει ημάσται, φιλοσοφία δέ, τυ-
 ραννίδος. ουδέν πολλή μη τήν γυναικών ασουδη τα ει
 αυτον, εχαιρίτως δέ τα εα τα Διονισίω πσις, ουδέν
 δεις άλλος ειχεν, ανερβόνητον αυτα πλησιαζειν. δωρεάς
 δέ χημάτων πολλών και πολλάκις τή μη διδοίτος, τή
 δέ μη δεχομήν, παρών Αείσιππος ο Κυριώας, α-
 F
 σφαλώς εφη μεγαλόψυχον ει Διοιύσιον. αυτοις μη γδ μι-
 κρη διδοίαι, πλείονων δεομήν. Πλάτωνι δέ πολλα,
 μηδέν λαμβόνοπι. μετα δέ τα τα εα φιλοφροσύνας,
 ερξαμήνου Πλάτωνος ειτυχη ειν τα ει Δίονος, η τα ε-

της ο τα εα ησασ, είτα μεμψεις και Διαφοραί, λαθαίνουσαι πύς εκτός, επικραπομήνου Διοιύσιου,

καὶ ταῖς ἄλλαις τὸν Πλάτωνα θεραπεύει καὶ πρὸς πειρω-
 μῶν παρὰ τὴν Δίονος θύρας· οὐδ' αὐτὸν ἐν γε-
 ποῖς παροῖς χρονοῖς ἀποκαλύπτει τὴν ἀπίσταν αὐτῶν,
 καὶ ψευδολογίας, ἀλλ' ἐγκατεργάζεται, καὶ χρηματίζουσαν.
 οὕτω δὲ διαχειρῶν παρὸς ἀλλήλους, καὶ λαίδηρην πύ-
 ραν οἰομένων, Ἐλίκων ὁ Κυζικηνός, εἰς τῷ Πλάτωνος συ-
 νήθων, ἡλίου παρῆεν ἐκλείπειν, καὶ ἡρομῆος ὡς παρῆεν,
 θαυμασταῖς ὑπὸ τῷ τυραννίδου, δαρεδὸν ἔλαβεν ἄργυρίου
 πάλαι τον. Ἀριστιππος δὲ παύων παρὸς τὴν ἀλλοίαν φιλοσό-
 φους, ἔφη τίς αὐτὸς ἔχῃ τῷ παρὰ τῶν παρῆεν. ἐ-
 κείνων δὲ φράσας δεομένων, Περγέω τῶν (εἶπεν) ὀλίγου
 χροῖον Πλάτωνα καὶ Διονύσιον ἔχθρους ἡερομῶν. τέλος
 δὲ, τὴν μὲν οἰσὶν τῷ Δίονος ὁ Διονύσιος ἐπώλει, καὶ τὰ χρη-
 ματὰ κατέχευε. Πλάτωνα δὲ ἐν τῷ παρὸς τὴν οἰκίαν κηρω-
 διαπύουσαν, εἰς τοὺς μισθοφόρους μετέστη, πάλαι μι-
 σσηῶν αὐτὸν καὶ ζήτησιν ἀνελεῖν, ὡς πείθοντα Διονύσιον
 ἀφείναι τὴν τυραννίδα, καὶ ζῆν ἀδουφόρητον. ἐν τοιοῦτω
 κινδύω ἡρομῶν τῷ Πλάτωνος, οἱ παρὸς Ἀρχύτας πυ-
 ρομῶν, ταχὺ πέμποσι παρὸς αὐτὸν, καὶ τελαχίτοεν ἀπαί-
 τοῦτες τὸν ἄνδρα παρὰ Διονύσιον, καὶ λέγοντες ὡς αὐτοὺς
 λαβὼν ἀσφάλειαν τῆς ἀσφαλείας πλ. ὁσείνει Συναχού-
 σασ. ἀπολογῶν αὐτῶν δὲ τῷ Διονύσιον τὴν ἔχθραν, ἐστίασεν
 καὶ φιλοφροσύναις παρὸς τὴν παρομοίαν· ἐν δὲ π. παρῆ-
 χθόντος ὡς αὐτὸν τοιοῦτοι εἶπεν, Ἡ ποῦ Πλάτων πολλά καὶ
 δεινὰ κατηρησεῖς ἡμῶν παρὸς τοὺς συμφιλοσοφούτας·
 ὑπομειδῶντας ἐκείνος, ἀπεκρίνατο, Μὴ ποσάτη λογῶν
 ἐν Ἀκαδημία ἡμεῖς παρὸς, ὡς τε σοὶ πᾶσα μνημονεύσασ.
 τοιαῦτα μὲν τὴν ἀπολογία τῷ Πλάτωνος ἡμεῖς ἀπα-
 γρησιν. οὐ μὲν τοῖς Πλάτωνος αὐτῶν πρὸς τοῖς σιωπῶν.
 Δίον δὲ καὶ τούτοις ἡγάπαμεν, καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἔξ-
 επολ. μωθὴ πᾶσι, πυρομῶν δὲ παρὸς τὴν γυναικα.
 παρὸς οὐ καὶ Πλάτων ἠνέστατο, γράφων παρὸς Διονύσιον. ἦν δὲ
 τοιοῦτον μετὰ τὴν ἐκβολὴν τῷ Δίονος, ἀποπέμπων Πλά-
 τωνα Διονύσιος, ἐκέλευσεν αὐτῶν δὲ ἀπορήτων πυρομῶν
 μή τι καλοῖ τὴν γυναικα παρὸς γάμον ἑτέρω δδιδῶναι.
 καὶ δὲ ἡ λόγος, εἴτ' ἀληθῆς, εἴτε σιωπῆς ὑπὸ τῷ
 Δίονα μισσηῶν, ὡς οὐ καὶ ἡδοίκα ὁ γάμος εἴη Δίονι γε-
 γνηός, οὐδὲ ἀάριστος ἡ παρὸς τὴν γυναικα συμβίασις.
 ὡς οὐ ἦεν ὁ Πλάτων Ἀθήνας, καὶ τῷ Δίονι παρὸς πύ-
 ρων ἐπέχευε, γράφει παρὸς τὸν τυραννὸν ἐπιστολῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα σαφῶς πᾶσιν, αὐτὸ δὲ τοῦτο μόνον γνώσει ἐκείνῳ
 φράσασαν ὡς ἀλεγεῖν Δίονι παρὸς τῶν παρῆεν ἐ-
 κείνου, καὶ σφόδρα δηλὸς εἴη ἡγάπαμεν εἰ τοῦτο Διονύ-
 σιος ἔξεργασατο. καὶ τότε μὲν ἐπὶ πολλῶν ἐλπίδων οὐσῶν
 παρὸς τῶν ἀελεύσει, ὅσδεν ἔπαρξεν παρὸς τὴν ἀδελφὴν
 νεώτερον, ἀλλ' εἰ μὲν αὐτῶν μετὰ τῶν παρῆεν τῷ Δίονος
 οἰκοῦσαν. ἐπεὶ δὲ πᾶσι ἀσυμβάτως εἶχεν, καὶ Πλά-
 τῶν αὐτῶν ἐλθὼν ἀπεπέμφθη παρὸς ἀπέρχειαν, οὕτω τὴν
 Ἀριτῶν ἀχρῶσαι ἐν τῷ φίλων, Τιμοκρίτης δὲ δίδωσιν οὐ μι-
 μισάμενος τὴν κατὰ γε τῶν τῶν παρῆεν ἐπιείκειαν. ἐγε-
 γρη εἰ γὰρ (ὡς εἰσὶν) κακίαν Πολύξενος, ὁ τὴν ἀδελφῶν
 ἔχων αὐτῶν Θεσίω, πολέμιος ἀποδράντος οὐ αὐτῶν ἀφ-
 φόροι, καὶ Φυρῶντος ἐκ Σικελίας, μεταπεμφάμενος ἡπάτο
 τὴν ἀδελφῶν ὅτι σιωπῶν τὴν φυγῶν τῶν ἀδελφῶν
 ἔκατεπεν παρὸς αὐτὸν. ἡ δὲ αἰετὴ πλῆκτος καὶ τῷ Δίονος ἀφώσας,
 εἴθ' οὕτως σιωπῶν Διονύσιος Φαῦλη γυνὴ γερονέ-
 να καὶ ἀνδρῶν, ὡς τε παρῆεν τὴν φυγῶν τῶν ἀδελφῶν ὅτι
 σιωπῶν πλῆκτος, καὶ μετασχεῖν τῆς αὐτῆς τύχης

A aliisq; obsequiis Platonē & honoribus abducere
 ab Dionis tenderet amicitia, nec ipse statim Plato
 perfidiam & vanitatē eius aperiret, sed toleraret
 eas dissimularetq;. Quū ita essent inter se animati,
 & fallere putarent omnes, Helicon Cyzicenus, v-
 nus ex Platonis familiaribus, defectionē solis pre-
 nuntiavit. Qua, vt prædixerat, consequuta, affe-
 ctus admiratione tyrannus donavit ei argenti ta-
 lentū. Tum Aristippus ludens apud alios philoso-
 phos, rē se quoq; retulit prænuntiare admirabilē
 posse. Quibus vt eloqueretur quid id esset, rogan-
 tibus, Significo, inquit, ego Platonē & Dionysium
 breui inimicos fore. Deniq; bona Dionysius Dio-
 nis distraxit, & pecuniam ipse retinuit. Platonem
 in hortis qui ædibus ipsius erant annexi, diuertē-
 tem, migrare iussit inter milites mercenarios iam
 dudum ei infestos & interficere quærentes eum,
 quasi ponere Dionysio tyrannidem & viuere sine
 corporis custodibus consuleret. Discriminis in
 quo positus Plato erat, Archytas factus certior,
 missis prope cum naui triginta remorum actua-
 ria legatis repetit illum à Dionysio, præterdens se
 fidei publicæ expromissore nauigasse eum Syra-
 culas. Dum offensiones Dionysius in Platone, p-
 sequendo conuiuiss & honoribus subleuat, pro-
 rupit vt hoc diceret, Nempe multis & atrocibus
 criminibus nos apud tuos philosophiæ commilito-
 nes onerabis. Cui respondit Plato, Absit vt ad-
 eo materia nos sermonum deficiat, tui vt quis-
 quam meminerit. Ita Platonem memorant di-
 missum. His tamen ipsius Platonis scripta non
 sunt vnde quaque consentanea. Porro cum his
 Dion offensus est, tum breui post, vbi de vxore
 accepit, declarauit se eius hostem. Id significauit
 teste Dionysio per literas Plato. Fuit autem hu-
 iuscemodi: Exacto Dione remittens Platonem
 Dionysius, quætere ex illo remotis arbitris iussit
 ei nunquid causæ esset quin alteri vxor eius nu-
 beret: quod obtineret rumor, verus fictusne ab
 Dion s'amulis, molestas eas nuptias Dioni & cō-
 tubernium ingratum vxoris suæ esse. Vt igitur
 appulit Plato Athenas, & de omnibus est cum
 Dione sermocinatus, dedit ad tyrannum literas:
 quibus cætera liquida omnibus, verum hoc ip-
 sum solum indicauit illi notum, cum Dione se
 illa de re egisse, nec dissimulasse eum molestissime
 laturum se si hoc perpetrasset Dionysius. Nec
 tunc, quia magna spes erat reconciliationis, quic-
 quam de sorore nouauit, sed domi permisit eam
 cum filio Dionis manere. Vt vero omni præcisā
 placatione Plato à reditu in Siciliam cum offen-
 sione dimissus fuit, tum inuitam Areten vni a-
 micorum Timocrati despondit, ne in eo qui-
 dem patris sequutus lenitatem. nam illi item Po-
 lyxenus, qui sororem eius in matrimonio ha-
 bebat Thesten, hostem se declarauerat. Qui
 quum metu Sicilia relicta profugisset, sororem
 accersitam inculauit ille, quod conscia fugæ
 viri, id non denuntiasset sibi. Quæ intrepide
 & hercle fidenter, Adeone tibi videor, in-
 quit, Dionysi, improba fuisse vxor & ignaua,
 vt fugæ viri præscia cum non essem comitata,
 atque in societatem venissem eiusdem fortunæ:
 τὴν ἀδελφῶν ὅτι σιωπῶν τὴν φυγῶν τῶν ἀδελφῶν
 ἔκατεπεν παρὸς αὐτὸν. ἡ δὲ αἰετὴ πλῆκτος καὶ τῷ Δίονος ἀφώσας,
 εἴθ' οὕτως σιωπῶν Διονύσιος Φαῦλη γυνὴ γερονέ-
 να καὶ ἀνδρῶν, ὡς τε παρῆεν τὴν φυγῶν τῶν ἀδελφῶν ὅτι
 σιωπῶν πλῆκτος, καὶ μετασχεῖν τῆς αὐτῆς τύχης

verum haud praesciui. nam equidem malim me Polyxeni exulis uxorem quam tuam tyranni fororem appellari. Hoc Thesten tam libere loquutam admiratum fuisse tyrannum ferunt. Admirati sunt etiam huius foeminae virtutem Syracusani, retinuitque post euerfam tyrannidem illa dignationem & cultum regium, ac defunctam ciues publico funere extulere. Habent digressio- nem haec non inutilem. Dion hinc conue- tit se statim ad bellum, Platone ipso ob ruborem sui cum Dionysio hospitii & senectutem Dionis obsistente, Speusippo vero aliisque amicis Dionem adiuuantibus ad porrigentemque manus Sicili- am & ad recipiendum eum promptam adhortan- tibus liberandam. nam quum Syracusis ageret Plato, Speusippus quidem cum ciuibus plus ver- fatus intellexerat mentem eorum. Ac primum effusam in loquendo libertatem eorum velut submissam a tyranno habuit suspectam, tractu tamen fidem adiunxit. Siquidem erat omnium oratio precantium & hortantium veniret Dion sine nauibus, sine peditatu & equitatu: actuarium nauigium conscenderet modo, corpusque & no- men suum commodaret in Dionysium Siculis. Haec nuntiante Speusippo erectus, quo reconde- ret consilium suum, conscripsit occulte & per a- lios mercenarium militem. Adiuuerunt etiam cum multi qui rempub. tractabant, & philosophi, & Cyprius Eudemus, in cuius honorem mortui dialogum de anima Aristoteles scripsit, Timo- nides item Leucadius. Praeterea adiunxerunt ei Miltam Th. salum vaticinandi peritum & A- cademiae contubernalem. Ex illis qui a tyranno fuerant exterminati non minus mille, quinque & viginti duntaxat nomina dedere, caeteri igna- uia rem deseruere. Sedes belli Zacynthiorum in- sula fuit, quo milites conuenerunt minus octin- genti: verum omnes celebres crebris & magnis expeditionibus, corporibusque egregie exerci- tati, scientia vero rei militaris atque animis longe omnium primi: qui multitudinem quantam habiturum se Dion sperabat in Sicilia, excitare & inflammare valerent ad virtutem. Hi ut pri- mum in Dionysium & Siciliam acceperunt classem parari, obstupuerunt animosque despon- derunt, quasi amens ira & insaniens Dion vel bonae spei inops in res deploratas se dimitteret: successeruntque ducibus suis & conquistori- bus, quod ipsis mox ab initio non indicauissent bellum. Verum ut Dion pro concione tyran- nidis exposita vomica docuit non milites se, sed potius duces ipsos adducere Syracusanorum Si- culorumque aliorum, qui iam pridem essent ad rebellandum prompti: & secundum Dionem e- git cum eis Alcimenes, qui Achaeorum dignita- te & nobilitate princeps socius belli erat, ac quie- uere. Adulta tunc aetas erat, spirabantque in al- to etesiae. Luna pleno lucebat orbe, quum Dion Apollini magnificum sacrificium parauit, & ar- matis militibus ad templum processit. A sacri- ficio mensis stratis in Zacynthiorum curriculo, excepit eos epulo. Mirabantur illi poculorum aureorum & argenteorum mensarumque supra priuatas opes splendorem: reputabantque a- tate virum iam prouecta & tam opulentum

A δὲ οὐ παρ' ἐγνων. ἐπεὶ καλῶς εἰχέμοι μᾶλλον, Πολυξένου γυναικα φθόνος, ἢ σοῦ τυραννικῶς ἀδελφὸν λέγεσθαι. ταῦτα τῆς Θέτης παρρησιαστικῆς, θαυμάσια λέγουσι τὸν τύραννον. ἐθαύμασαν ὅτι οἱ Συρακούσιοι τ' ἀρετῶν τ' γυ- ναικῶν, ὡς τε καὶ μὲν τ' κατέλιπον τ' τυραννίδος, ἐκείνη τιμὴ καὶ περὶ βασιλικῶν ὑποθήκων ἀποθανόντος ὅ, δημοσίᾳ πρὸς τ' πατρίω ἐπαχθουρήσασιν τὸς πολίτας. ταῦτα μὲν οὖν οὐκ ἀχρηστον ἔχει τ' παρέδοσαν. ὁ δὲ Δίων ἐν τούτῳ ἠδὲ φέ- πεται πρὸς πόλεμον. αὐτὸς ὅ Πλάτωνος ἐμποδὼν ἰσαμύρου δι' αἰδῶν τ' πρὸς Διονύσιον ξενίας καὶ γῆρας, Σπείσιππου ὅτι τ' ἄλλων ἐπαύρων ὅ Δίῳ συλλαμβανόντων, καὶ τ' ἀκαλεστο- μῶν ἐλθόντων Σικελίαν χεῖρας ὀρέουσαν αὐτῶν, καὶ πρὸ- θύμως ὑποδεχόμενον. ὅτε γὰρ ἐν Συρακούσας Πλάτων διεβίβεν, οἱ πρὸς Σπείσιππον (ὡς εἰσὶν) μᾶλλον αἰαμιγνύ- μενοι τοῖς ἀνδράσι κατεμαρτάνον τ' ἀχνοίαν αὐτῶν. καὶ ὁ μὲν πρῶτον ἐφοβοῦντο τ' παρρησία, ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ οὐσαν ὑπὸ τῷ τυράννῳ χροῖα δι' ἐπίσταν. ὁ γὰρ αὐτὸς ἰὼ πα- ρεπύτων λόγος δεομένων καὶ τ' ἀκαλεστομῶν ἐλθεῖν Δίῳ- να, μὴ αὐτὸς ἔχοντα, μηδὲ ὀπίστας, μηδὲ ἴππους, ἀλλ' αὐτὸν εἰς ὑποπτικὴν ἐμβόλην, χρεῖσται δὲ σώμα καὶ τοῦτομα Σικε- λιώταις ὅτι τ' Διονύσιον. ταῦτα τ' πρὸς Σπείσιππον ἀχελ- λόντων, ἐπιρρωθεῖς ὄξενολόγοι κρύφα καὶ δι' ἐτέρων, ἐπικρυ- πτόμενοι τ' ἀχνοίαν. σωεπρεπὸν ὅτι καὶ τ' πολιτικῶν πολλοὶ καὶ τ' φιλοσόφων, ὅ, τε Κύριος Εὐδήμος, εἰς ὃν Ἀριστοτέλης ἀποθανόντα τ' πρὸς ψυχῆς ἀχέλογον ἐποίησε καὶ Τιμωνίδης ὁ Λακκίδιος. σωεπρεπὸν ὅτι καὶ Μίλτην αὐτῶν τ' Θεσσαλὸν, ἀρ- δρα μάντιν καὶ μετεωρητὰ τ' ἐν Ἀκαδημία ἀχτελεῖς. τ' δι' ὑπὸ τ' τυράννῳ πεφυγαδόμενων, ἔμειον ἢ χιλίων ὄντων, πέντε καὶ εἴκοσι μόνοι τ' στρατίας ἐχρῖνονησαν, οἱ δὲ ἄλλοι πρὸ- δοσαν, ἀποδελίασαντες. ὄρηθησαν δὲ ἰὼ ἢ Ζακυνθίων ἡ- σος, εἰς ἰὼ οἱ στρατιῶται σωελέγησαν, ὀκταχροῖον ἐλάττους γυμνοί. γνάμοι ὅτι πύρες ὀκ πολλῶν καὶ μεγάλων στρα- τηῶν, καὶ τοῖς σώμασιν ἡσκημένοι ἀχφερῶντος. ἐμπειρία ὅτι καὶ πόλημ πολὺ πύρων κρύψισι, καὶ διωκόμενοι πλῆθος ὅσον ἡλ- πιζὸν ἔξεν ἐν Σικελία Δίῳ, ὑποεκαδοσὶ καὶ σωεξορμη- σαι πρὸς ἀκλή. ἔπει μὲν πρῶτον ἀχρῶσαντες ὅτι Διονύσιον καὶ Σικελίαν ἀρεῖσται τ' σόλον, ὄξεπλάγησαν καὶ κατέγνω- σαν, ὡς ὄργης πινος τ' ἀφροσύνη καὶ μῦρία ὅ Δίῳτος ἢ χρε- στῶν ἐλπίδων ἀπορία, ριπτοῦντος ἑαυτὸν εἰς ἀπεγνωσμένας πρὸς αἰεῖς. καὶ τοῖς αὐτῶν ἡγεμόσι καὶ ξενολόγοις ὄρηζοντε, μὴ πρὸς αἰεῖσται ὄρησται ὄξε ἀρχῆς τ' πόλεμον. ἐπεὶ δὲ Δίῳ τῶν λόγων τὰ σαθρὰ τ' τυραννίδος ἐπέξων, ἐδίδασκεν ὡς ἔστρα- τηῶν ἀλλὰ μᾶλλον ἡγεμόνας αὐτοῖς χροῖσται, Συρακουσίων καὶ τ' ἄλλων Σικελιωτῶν πάλαι πρὸς ἀπίσταν ἐτοίμων ὑ- παρχόντων μὲν τ' Δίῳ ἀχλερῶντος αὐτοῖς Ἀλκιμῶντος, ὅς πρῶτος ὦν Ἀχρῶν δόξη καὶ γῆρ, σωεστράτευεν, ἐπέσθη- σαν. ἰὼ μὲν ἐν τῆσται ἀκμή, καὶ κατέχον ἐτήσται ὅ πύλας, ἢ ὅ σελίων διχρημνίας ἦγεν. τὰ δὲ Ἀπόλλωνι θυσία μεγαλο- πρεπῆ παροσθιάσται ὁ Δίῳ, ἐπόμπου μὲν τ' στρατιῶν κερσημῶν τ' πόμποπλίας πρὸς ὅ ἰερόν καὶ μὲν θυσία ἐπ τῶν σαθρῶν τῶν Ζακυνθίων κατεχθέντας αὐτοῖς εἰσῆ, θαυ- μάζοντας ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἐκπώματων καὶ τρεπίζων ὑ- πὸ ἀλλοσταν ἰδωπικὸν πλῆθος λαμπερῆσται καὶ λογιζόμε- νοις ὅτι παρρησιαστικῶς ἀνρῶν ἢ τῶν πρῶτων τῶν ἀπορίας κύελοσ

ἐκ αὐτῶν χειρὶν παραβόλοις τῶν ἀγμάτων, χωρὶς ἐλπίδος βί-
 βαις, καὶ φίλων ἐνδιδόντων ἐκεῖθεν αὐτῶν τὰς πλείους καὶ
 μεγίστας ἀφορμαί. μὲν οὖν τὰς ἀπονοδὰς καὶ τὰς νενομισμένας
 κατὰ τὰς ἐξέλιπεν ἡ σελήνη· καὶ πῖς μὲν πρὸς τὸν Δίωνα
 θαυμαστὸν ὄσθεν ἴω, λογίζομενοι τὰς ἐκλειπτικὰς πρὸς ἰο-
 δοίς, καὶ τὴν γινομένην ἔσκιασματος ἀπορύτησιν πρὸς τὴν σελή-
 νην, καὶ τὴν γῆς τὴν αἰτίφραξιν πρὸς τὸν ἥλιον. ἐπεὶ δὲ τοῖς στρα-
 τώταις διαφραζομένοις ἔδει πινὸς παρηγορίας, Μίλτας ὁ
 μάντις ἐν μέσῳ καταστὰς, ἐκέλευε θάρρην αὐτοῖς, καὶ πρὸς
 δοκῶν τὰ κράτιστα. σημεῖον γὰρ τὸ δαμόνιον ἐκλήψιν πῖνα τῶν
 νῶν ὅτι φαιάν. ὅτι φαιέεσθαι δὲ μηδὲν εἶναι τῆς Διονυσίου τυ-
 ραννίδος. ἦς δὲ λαμπερὸν ἀποστέσειν ἐκείνοις δῖος ἀφα-
 ρμόιος Σικελίας. τὸ μὲν οὖν ὁ Μίλτας εἰς μέσον ὄξενθηκε
 πᾶσι δὲ τῶν μελισσῶν αἰ πρὸς τὰ πλοῖα τῶν Δίωνος ὠφθη-
 σαν, ἑσμὸν λαμβάνουσαι καὶ τῶν ῥύμων, ἰδίᾳ πρὸς αὐτὸν καὶ
 τῶν φίλων ἐφραξε δεδιέναι, μὴ καλὰ μὲν αἰ φραξέεις αὐ-
 τῶν γῆρας, χροῖον δὲ ὀλίγον ἀμύθησασθαι μὲν αἰθῶσιν. λέγε-
 ται δὲ καὶ τῶν Διονυσίου πολλὰ τερατώδη πρὸς τὸ δαμόνιον γε-
 νέσθαι σημεῖα. αἰετὸς μὲν γὰρ ἀπάσας δόξατον πινὸς τῆς δορι-
 φόρον, δῖος μὲν ὑψοῦ καὶ φέρων ἀφῆκεν εἰς τὸ βυθόν. ἡ δὲ
 πρὸς κλύουσα πρὸς τὴν ἀκρόπολιν θάλασσα, μίαι ἡμέραν
 τὸ ὕδωρ γλυκὺ πότιμον παρέχεν ὥστε γευσάμενοις πᾶσι κα-
 τὰ δὴ λον εἶ. χροῖον δὲ ἐτέθησαν αὐτῶν, τὸ μὲν ἄλλων ὄσθεν ὀ-
 ἐνδεῖς μωρίων, ὡς δὲ ὄσθεν ἔχοντες. ἀπεφάνοντο δὲ οἱ μάρ-
 τεις, τὸ μὲν ἀποστέσειν καὶ ἀπειθείας εἶναι σημεῖον, ὡς ὄσθεν
 ἐπὶ τῶν πολιτῶν ἀχρυσάμενοι τὴν τυραννίδος. τὸ γλυκύτη-
 τα τῆς θαλάσσης, μεταβολὴν κερῶν ἀνιερῶν καὶ πεινρῶν εἰς
 τῶν ἀγμάτων χροῖα φέρειν Συρακυσίοις· αἰετὸς δὲ, τῶν ἀπὸ
 Δίος λείχῃ, τῶν ἀσημον δῖος καὶ διωαφείας ἀφαισμον
 οὖν καὶ κατὰ λον τῆ τυραννίδι βουλεύειν τὸν τῶν θεῶν μέγ-
 στον. ταῦτα μὲν οὖν Θεόπομπος ἰσόρηκε. τῶν δὲ στρατῶν τῶν
 Δίωνος ἐξεδέξατο προχύλαμ δύο ναῖς, τείλον δὲ πλοῖον
 οὐ μέγα, καὶ δύο τελακόντοροι παρηκρολύθησαν. ὅπλα δὲ, χω-
 ρὶς ὧν εἶχον οἱ στρατῶται, δις χιλίας μὲν ἐκόμιζεν ἀσπίδας,
 βέλη δὲ καὶ δόρατα πολλὰ, καὶ πλήθος ἐφοδίων ἀφθονον, ὀ-
 πκως ὅτι λίπη μηδὲν αὐτοῖς ποντοπορευόμενοι. ἄτε δὲ τὸ
 σύμπαν ὅτι πνύμασι καὶ θαλάσση πεποιτημένοι τὴν πλοῦν,
 δῖος τὴν γῆν φοβεῖσθαι, καὶ πτωχάνεσθαι Φίλιον ἐν Ια-
 πυρία ναυλοχίω τῶν ἀφουλάττειν. ἀρετῶν δὲ καὶ μαλα-
 κῶν πνύμασι πλῆσαντες ἡμέρας δώδεκα, τῆς τρισηδεκάτης
 καὶ Πάχων ἦσαν, ἀκρῶν τὴ Σικελίας. καὶ πρὸς τὸ μὲν ὁ κυ-
 βερνήτης καὶ τὰς ἐκέλευσιν ἀποβαίνην, ὡς αὐτὸ ἀποσασθῶ-
 σι τὴ γῆς, καὶ τῶν ἀκρῶν ἐκόντες ἀφασίπολλας ἡμέρας καὶ
 νύκτας ἐπὶ τῶν πελάγει τελοησομένοις ὡς ἡμεῖς νότον πε-
 ρεμύοντες. Δίον δὲ τῶν ἐγγύς τὴν πολεμίων ἀπόσασιν δι-
 δῶς, καὶ τῶν πρὸς μᾶλλον ἀφασθαι βουλόμενος, παρέ-
 πλῆσε τὸν Πάχων. ἐκ τῶν τούτου, τραχὺς μὲν ἀπαρκτίας
 ἐπιπεσὼν ἤλαυνε πολλῶν κλύδωνι τὰς ναῖς ἀπὸ τῆς Σικελίας,
 ἀστραπαὶ δὲ καὶ βροχταὶ φαιέντος δῖος τούτου, συμπεσῶσαι,
 πολὺν ὄξενον χροῖον καὶ ῥαγδαῖον ὄμβρον ἐξέχεας· ὡς
 τῶν ναυτῶν σιωπασθῆντων, καὶ πλάτης γρομῆνης, κα-
 θορῶσιν ἀφνίδιον ὑπὸ τῶν κύματος ὡς τουρμάς τὰς ναῖς
 ὅτι τῶν πρὸς Λιβύην Κέρκιναι· ἡ μάστις κρημνά-
 δης ἀπύλα καὶ τραχὺς πρὸς φερομένοις αὐτοῖς ἡ νῆσος. μικρὸν οὖν δεήσαντες ἐκλειψῶν καὶ σιωπασθῶν
 πρὸς τὰς πέτερας, ἐβιάζοντο πρὸς κεντὸν πρὸς φερομένοις μόλις· ἕως ὅτε χροῖον ἐλώφθησιν, καὶ πλοῖα σιωπασθῶντες,

A sine certa spe, & nisi amici ei inde plurima & ma-
 xima ostenderent subsidia, non temere se in peri-
 culum demissurum. Sub libamina & solennia vo-
 ta defecit luna. Nec fuit quicquam Dionis novi, e-
 clipticos ambitus, occurrentemq; lunæ umbram
 & obiectam soli terram reputanti. Cæterum quia
 milites attoniti erant eleuandi, Miltas vates con-
 cione aduocata iussit eos bono animo esse & spem
 optimam concipere. quippe denunciare Deum
 defectum cuiuspiam rei in præsentia illustri. Illu-
 strius autem nihil Dionysii tyrannide esse, cuius
 luminibus ipsos ut primum Siciliam attigissent,
 obstructuros. Atq; hoc Miltas palam omnibus ex-
 posuit. At apum ostentum, quarum in Dionis na-
 uigiis conspexerunt ad puppim examen confedis-
 se, priuatim apud illum & amicos timere ostendit
 se ne res, quas gesturus esset magnificas, quum flo-
 ruissent paulisper, emarcescerent. Ferunt item
 multa Dionysio portentosa prodigia fuisse à Deo
 oblata. Aquila raptam satellitis lanceam in subli-
 me tulit, inde demisit in profundum. Mare, qua
 alluit arcem, aquam per vnum diem dulcem &
 potabilem reddidit: idque quicumque gustau-
 runt, perceperere. Porcelli ei editi sunt reliquis
 membris integri, tantum mutili auribus. Id vates
 exposuerunt defectiois & rebellionis ostentum
 esse: quod ciues non ultra tyrannidi futuri essent
 dicto audientes. Maris dulcedinem tristium & læ-
 uorum temporum in meliora Syracusanis vicissi-
 tudinem afferre. Ministrum deniq; esse aquilam
 Iouis, lanceam principatus & dominatus in signe.
 igitur euerfionem & excidium tyrannidis moliri
 deorum principem. Hæc Theopompus scripta re-
 liquit. Vecti sunt Dionis milites nauibus duabus
 oneratis: quas tertium nauigium non grande, &
 duo comitata sunt quæ triginta remis agebantur.
 Arma, præter ea quæ milites habebant, duo millia
 clypeorum portauit secum, telorum & lancearum
 magnum numerum, ac commeatus ingentem
 vim, ne qua re dum forent in cursu, laborarent.
 Quippe summam nauigationis ventis & pelago
 commiserant: quod terram timerent, & Philistum
 intelligerent in Iapygia ipsos captantem statio-
 nem habere. Leni & molli vento dies duodecim
 vecti, tertiodecimo Pachynum Siciliæ promon-
 torium tenuere. Ibi primus gubernator monuit
 Dionem ut confestim illic exponeret milites.
 nam si auulsi à terra essent, ac promontorium vl-
 tro dimississent, multos dies & noctes ipsos in falo
 hæsurus, dum operirentur æstatis tempore austrū.
 At Dion, qui propinquam hostibus timeret de-
 scensionem, malletq; appellere longius, Pachynū
 est præteruectus. Sæuus inde septentrio increbre-
 fcens, & maiores voluens fluctus, reiecit naues à
 Sicilia, fulguraq; & tonitrua exorto Arcturo suc-
 cedentia atrocem cælo tempestatem & procello-
 sum imbrē effuderunt. Quo quum cōterriti nauæ
 essent, neq; scirēt vbi essent, repēte animaduertūt
 naues ab vndis expelli ad prætextā Africæ Cercin-
 nā, qua maxime prærupta est & appellentib. con-
 fragosa insula. Quum igitur parum abesset quin
 naufragium facerent, & impingerent in cautes:
 F contis incumbentes ægre sunt prælati, dum tēpe-
 stas exsæuit, atque occurrentes nauigio cuiuspiam,

didicerunt se esse ad magnæ Syrtis Capita appella-
 ta. Obtorpescantibus propter tranquillitatem
 atque huc illuc temere iactatis aura quædam aspi-
 ravit ex regione austrina : quum nihil minus
 quam austrum exspectarent, neque fiderent mu-
 tationi. Increbescente paulatim vento ac vim
 concipiente, pandunt quantum possunt vela: de-
 umque ope implorata, in altum excurrentes Afri-
 ca relicta petunt Siciliam, atque facili cursu quin-
 to die ad Minoam deerrunt. id oppidulum erat
 in Sicilia prouincia Pœnorum. Aderat forte tum
 Carthaginensium præfectus Synalus, Dionis ho-
 spes & amicus. Qui, quod adesse illum eiusque
 classem ignoraret, institit descensionem militum
 arcere. Hi exilientes armati, nullum quidem oc-
 ciderunt, (nam id Dion ob amicitiam cum Pœno
 suam interdixerat) sed vno agmine cum fugienti-
 bus irrumpentes oppidulum ceperunt. Vt mutuo
 duces occurrentes inter se consalutauere, restituit
 Dion oppidum Synalo intactum. Milites Sy-
 nalus hospitio accepit, adiuuitque Dionem iis re-
 bus quæ erant ei necessaria. Confirmavit eos
 potissimum fortuitus casus Dionysii peregrina-
 tionis. nam paulo ante nauibus octoginta profe-
 ctus erat in Italiam. Quapropter milites, quum
 adhortaretur eos vt ex diutina maris iactatione i-
 bi reficerent se, ipsi non obtemperauerunt ei, oc-
 casionem ante arridere maturantes : sed Dion
 dixerunt, duceret Syracusas. Igitur depositis ibi-
 dem superfluis armis & sarcinis, Synalum rogauit
 vtea, vbi oportunum esset, mitteret ad se : hinc
 mouit Syracusas. Ad progredientem principes
 defecerunt ducenti Agrigentinarum equites, qui
 circa Ecnomum incolunt : post hos Geloi. Eo
 rumore cito Syracusas perlato, Timocrates, qui
 Dionis vxorem, Dionysii sororem, in matrimo-
 nio habebat, relictis in vrbe amicis præpositus,
 nuntium raptim mittit ad Dionysium cum literis,
 quibus eum de Dionis aduentu facit certiozem.
 Ipse vrbis tumultibus & motibus intendit a-
 nimum. Erant cuncti erecti : sed, quod non-
 dum satis rumori crederent, & metuerent ne ve-
 rus non esset, quiescebant. Tabellario autem,
 qui emissus erat, mirus casus est oblati. Quum
 traiecisset in Italiam, & Rheginorum fines pera-
 grans Cauloniam ad Dionysium properaret, oc-
 currit cuidam familiari, qui ferebat modo immo-
 latam victimam. à quo accepta portione matura-
 uit pergere. Quum partem noctis iter fecisset, ex
 lassitudine paulisper dormire coactus, in sylua
 quapiam abiicit se temere prope viam. Odorem
 lupus sequutus rapuit carnes peræ alligatas, vnaq;
 auferens peram, in qua condiderat Epistolam
 nuntius, fugit. Vt ex somno excitus, multum-
 que nequicquam palatus requirenda pera, non
 inuenit eam: non sustinuit sine literis ad tyran-
 num pergere, sed subduxit se certus non venire in
 conspectum eius. Itaque Dionysius sero erat, & ab
 aliis esse bellum in Sicilia accepturus. Iam Dio-
 ni in itinere Camarinæ adiuncti sunt, atque ex a-
 gro Syracusanorum excitatorum affluxit non
 exigua manus. Qui cum Timocrate Epipolas
 tuebantur Leontini & Campani, falso à Dione

A ἔγνωσαν ὅτι τὰς καλουμένας κεφαλαῖς τῆς μεγάλης Σύρ-
 τως ὄντες. ἀθυμοῦσι δὲ αὐτοῖς πρὸς τὴν γαλιλίαν καὶ ὄρε-
 φερσίδους αὐτῶν πῖνα κατέσπειρον ἢ χεῖρα νότον, οὐ πόρῳ
 πρὸς δεξιὰ νότον, ὅθεν πρὸς τὴν μεσολλή. καὶ
 μικρὸν ὄρωνυμῶν τὸ πνέματος καὶ μέγιστος λαμβάνον-
 τος, ἐκτείναντες ὅσον ἰσίστον, καὶ πρὸς δεξιὰ νότον τοῖς ἡοῖς,
 πελάγιοι πρὸς τὴν Σικελίαν ἐφύθησαν ἀπὸ τῆς Λιβύης
 καὶ ἴκοντες ἐλαφρῶς, πεμψάμενοι κατὰ Μίνωαν ἀρμήσαν-
 το, πολιμαίον ἐν τῇ Σικελίᾳ τῆς Καρχηδονίων ἐπιτετα-
 τίας. ἔτυχε δὲ παρῶν ὁ Καρχηδόνιος ἀρχὸν Σινάλας ἐν
 τῷ χωρίῳ, ξένος ὢν καὶ φίλος Δίωνος. ἀγνοῶν δὲ τὴν πα-
 ρουσίαν αὐτῶν καὶ τὸν τόπον, ἐπειρᾶτο κωλύειν τὸς στρατῶνας
 ἀποδύμενους. οἳ δὲ μὲν τῶν ὀπλων ἐκδραμόντες, ἀπέκπι-
 ναν μὲν ὁδόν. (ἀπειρήκει γὰρ ὁ Δίων Ἀχάϊ τὸ οὐδὲν αὐτῶν
 φιλίαν πρὸς τὸν Καρχηδόνιον) φθύρῃσι δὲ σπυρῆσι πεσο-
 ῖτες αἰετοῖσι τὸ χεῖρον. ὡς δὲ ἀπώτησαν ἀλλήλοισι οἱ ἠ-
 γεμόνες καὶ ἠσπᾶσαντο, Δίων μὲν ἀπέδρακεν τὴν πόλιν Συ-
 ναλά, ὅθεν ἀδικήσας Σινάλας δὲ τὸς στρατῶνας ἔδει-
 ξεν, καὶ συμπαρασεκόλαξεν ὢν Δίων ἐδείτο. μάλιστα δὲ αὐ-
 τοῖς ἐγάρρῳε τὸ συμβεβηκὸς αὐτομάτως πρὸς τὴν ἀποδη-
 μίαν τῆς Διονυσίου. νεωστὶ γὰρ ἐκπεπλοκῶς ἐτύχαιεν ὁδο-
 ῆκοντα ναυσὶν εἰς τὴν Ἰταλίαν. δὲ καὶ τῆς Δίωνος πρὸς κα-
 λουῶτος ἐν ταῦτα τὸς στρατῶνας αἰα λαμβάνειν, πολὺν
 χρόνον ἐν τῇ θαλάσῃ κεκακωμένοι, οὐχ ἔσμεναι αἰ-
 τοῖ ἀπεύδοντες ἀρπάσαι τὸν χωρὸν, ἀλλ' ἐκέλευον ἠεὶ ἰσθμῶν
 τὸν Δίωνα πρὸς τὰς Συρακούσας. ἀποκοινοσάμενος οὖν
 τὰ πρὸς τὴν ὄπλων καὶ τῶν φορτίων ἐκεῖ, καὶ τῆς Σινά-
 λου δεηθεὶς, ὅτῳ ἢ χωρὸς, ἀποστείλαι πρὸς αὐτὸν, ἐβάδιξεν
 ἔπι τὰς Συρακούσας. πορθορμῶ δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν μὲν Ἀ-
 κραγυρῆτων πρὸς ἐχθροῦσαν ἰπποῖς Ἀχάσιοι τῶν πρὸς τὸ
 D Ἐκνομον οἰκιστῶν, μετὰ τὸ πύτοις Γελῶσι. ταχὺ δὲ τῆς
 Φήμης Ἀκράγυρῆτος εἰς Συρακούσας, Τιμοκράτης ὁ τῆ
 Δίωνος γυναικὶ σπυρῆων, Διονυσίου ἀδελφῆ, τῶν ἀπολε-
 λειμμένων ἐν τῇ πόλει φίλων πρὸς τὸς, ἐκπέμπει κατὰ
 πάρος ἀγγελοῦ τῶν Διονυσίου, γραμματῶν κομίζοντα πρὸς
 τὸ Δίωνα ἀφίξεως. αὐτὸς δὲ πῶς κατὰ τὴν πόλιν πρὸς εἰ-
 χεν τρυφῶν καὶ κινήσεων, ἐπηρμῶν μὲν πόρῳτων, Ἀχά-
 δὲ ἀπίσται ἐπὶ καὶ φόβον ἠσυχάζοντων. τὰ δὲ περιφθῆντι
 γραμματῶν τῆς τύχῃ τις συμπίπτει πρὸς ἀλόγους. Ἀχά-
 πλοσας γὰρ εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Ῥηγίαν διελθὼν, ἐ-
 E πειρῶμενος εἰς Καυλωνίαν πρὸς Διονύσιον, ἀπῆνθησε πῖνι
 τῶν σπυρῆων ἱερεῖον νεωστὶ τεθυμῶν κομίζοντι. καὶ λαβὼν
 παρ' αὐτῶν μῶσαν τῶν κρεῶν, ἐχῶρει σπυρῆ. τῆς ὄνυκτος
 μέγιστος ὁδοστας, καὶ μικρὸν ἀποδάρτεῖν ἔσπε χόπου βια-
 σθεῖς, ὡς εἶχε πρὸς τὴν ὁδὸν ἐν ὕλῃ πῖνι κατέκλινεν ἑαυ-
 τόν. πρὸς δὲ τὴν ὁσμὴν λυγρὸς ἐπελθὼν, καὶ λαβόμενος τῶν
 κρεῶν αἰα δεδεμῶν ἐκ τῆς πύρας, ὥχετο φέρων ἅμα σπυρῆ
 αὐτοῖς τὴν πύραν ἐν ἣ τὰς ἐπιτολάς ὁ αὐθροπος εἶχεν.
 ὡς δὲ διεγερθεὶς ἤσπετο, καὶ πολλὰ μετὰ τὴν πλάσθητι καὶ
 διώξας οὐχ ὄρεν, ἔγνω μὴ πορθῆσθαι διχα τῶν γραμμα-
 F των πρὸς τὸν τύραννον, ἀλλ' ἀποδραῖν ἐκ πύρας γνῆσθαι.
 Διονύσιος μὲν οὖν ὄψε καὶ παρ' ἐτέρων ἐμελλεν πτωτῶν ἀπὸ
 τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Δίωνα δὲ πορθορμῶ Καυσει-
 νῶν τε πρὸς ἔδειτο, καὶ τῶν κατ' ἀρχὴν Συρακούσων ἀισαμῶν, ἐπῆρρει πλήθος ἐκ ὀλίγων. οἳ δὲ μὲν Τιμο-
 κράτης τῶν Ἐπιπολάς φυλάσσοντες Λεοντῖνοι καὶ Καμπῆροι, λῶρον ψευδῆ πρὸς πῖνι φαντος εἰς αὐτοῖς τῆς Δίωνος,

ναοὶ τε πρὸς ἔδειτο, καὶ τῶν κατ' ἀρχὴν Συρακούσων ἀισαμῶν, ἐπῆρρει πλήθος ἐκ ὀλίγων. οἳ δὲ μὲν Τιμο-
 κράτης τῶν Ἐπιπολάς φυλάσσοντες Λεοντῖνοι καὶ Καμπῆροι, λῶρον ψευδῆ πρὸς πῖνι φαντος εἰς αὐτοῖς τῆς Δίωνος,

Septimo die decurrit in arcem Dionysius, & Dion plaustra cum armis, quæ apud Syntalum reliquetur, accepit. Ea distribuit civibus. Cæteri, ut quisque poterat, instruxerunt se, militesque se impigros præbuerunt. Dionysius autem tentandi causa misit primum ad Dionem seorsum legatos. Deinde quum dixisset ille, ut publice cum Syracusanis, qui liberi erant, agerent: lenia postulata tyranni legati proposuerunt, vestigialium remissionem pollicentis & militiæ vacationem per bella quæ ipsi comprobassent. Deriserunt hæc Syracusani. Dion vero respondit legatis, nequid cum Syracusanis Dionysius ageret, nisi deponeret imperium. Id si deposuisset, quibus ei foret opus, & si quid posset ipse præterea, quod æquum foret, memorem se propinquitatis confecturum. Probavit ea Dionysius, ac legatos denuo misit, petens ut mitterentur in arcem aliquot Syracusani, quibuscum de rebus communibus ageret: partimque persuaderet iis, partim persuaderi sibi pateretur. Missi sunt certi ad eum quos probavit Dion. Iam magnus rumor ex arce ad Syracusanos deferebatur abiturum tyrannide Dionysium, idque sui magis quam Dionis gratia. Verum dolus erat & simulatio hæc tyranni, ac fraudulenta in Syracusanos machinatio. siquidem vinxit cives qui fuerant ad ipsum missi, & mercenarios primo diluculo impletos mero immisit magno impetu in murum quo Syracusani clauderant arcem. Quum inexpectata fieret oppugnatione, barbarique magna ferocitate & strepitu disturbarent murum, atque in Syracusanos incurrerent: nemo consistere ad repellendos hostes sustinuit præter Dionis externos milites. Qui ut primum senserunt tumultum, accurrerunt ad ferendam opem. Cæterum ne hi quidem quemadmodum succurrerent expediebant, neque exaudiebant, ob plangorem & discursum fugientium Syracusanorum ipsis permistorum, & per ipsos perumpentium: donec Dion, quando audiebat nemo loquentem, facto volens quid agendum esset præcipere, princeps se in barbaros infert, editurque circa eum acris & vehemens pugna: quod non secus ab hostibus quam ab amicis cognosceretur. omnes enim sublato clamore impressionem in eum dedere. Erat ob ætatem iam grauior quam pro talibus certaminibus Dion: sed dum virtute & animo inferentes se subsistit & obruncat, hasta vulneratur in manu. Aduersus cætera tela & ictus, qui cominus fuerunt inflicti, restitit ægre lorica eius crebris iaculis & hastis per clypeum percussa, quibus contractis concidit Dion. Is de medio à militibus ablatum, præfecit eis Timonidem. Ipse equo urbem circumuectus & fugam repressit Syracusanorum, & externos milites, quos Achradinæ pro præsidio ad eam tuendam imposuerat, euocavit: integrosque & alacres in barbaros induxit defessos & fatiscientes ad virgendum cœptum suum. Qui enim sperauerant prima irruptione urbem totam se ex incurfu occupaturos, vbi inde incurrerunt præter expectationem in milites impigros & bellicosos, pedem retulerunt ad arcem. Quos inclinatos quum vrgerent acriter Græci, fugati atque intra muros suos sunt reducti. Occiderunt ex Dionis militibus LXXIII: de suis magnum numerum desiderauerunt. Cuius causa victoriæ, quæ extitit insignis, Syracusani donauerunt externos milites centum minis,

A ἐβδόμη δὲ ἡμέρᾳ Διονύσιος κατέπλευσεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ Δίῳ παρέστησεν ἁμαξὰν ποροπλίας ἀπὸ Συναλα κατέλιπε. ταῦτα δὲ ἐπέμπε τοῖς πολίταις. τῶν δὲ ἄλλων ἕκαστος ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἔειχόμενος, καὶ παρῆγεν ὀπλίτην ὀπίσθιον. Διονύσιος δὲ παρῆγεν ἰδίᾳ πρὸς Δίῳ παρῆσθαι ἐπέμπε δὲ πειρώμενος. ἔπειτα κελύσαντος ἑκείνου ἀφ᾽ ἀλέγαλκον ἤνθη Συρακυσίοις, ὡς ἐλθέτωσι τῶν ἐγγύοντο λέγει ἀφ᾽ ἑαυτῶν παρῆσθαι τῶν ἐγγύοντο φιλαδέφωποι, φόρων ὑπαρχομένων μετεϊότητα, καὶ ῥαγάνης στρατειῶν ὧν αὐτοὶ σύμφηφοι ἦσαν. ταῦτ᾽ ἐχλεύαζον οἱ Συρακυσίοι. Δίῳ δὲ ἀπεκρίνατο τοῖς παρῆσθαι, μὴ ἀφ᾽ ἀλέγαλκον πρὸς αὐτοὺς Διονύσιον, εἰ μὴ τὴν ἀρχὴν ἀφίπῃ. ἀφίπῃ τὴν συμπεράσσειν αὐτὸν αὐτὸς, καὶ ἄλλο τι τῶν μετεϊῶν διώκται μεμνημένος τῆς οἰκειότητος. ταῦτα Διονύσιος ἐπήνει, καὶ πάλιν ἐπέμπε παρῆσθαι, κελύσαντος ἑκείνου πρὸς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Συρακυσίων, οἷς τὰ μὲν πειθῶν, τὰ δὲ πειθόμενος, ἀφ᾽ ἀλέγαλκον πρὸς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Συρακυσίων, ἐπέμψθησαν δὲ αὐτὸν αὐτὸν οἷς Δίῳ ἐδοκίμαζε, καὶ λόγους πολλοὺς ἐκ τῆς ἀκροῦ εἰς τὴν Συρακυσίοις κατήει, Διονύσιον ἀφίπῃ τὴν τυραννίδα, καὶ μάλλον ἑαυτὸν χάριν ἢ Δίῳ. ἡ δὲ ἄδελφος ἢ πρὸς ποίησιν αὐτὴ τῆς τυραννίδος, καὶ σκωδωεῖα καὶ τῶν Συρακυσίων τοῖς μὲν γὰρ ἐλθόντας πρὸς αὐτὸν ἐκ πόλεως, συκλείσας εἶχεν τὴν ἀκρόπολιν πρὸς ὄρθρον ἐμπλήσας ἀκρόπυ, δρόμῳ πρὸς τὸ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἀφίπῃ. ἡμομένης δὲ τῆς πρὸς βολῆς ἀεὶ πείσους, καὶ τῶν βαρβάρων θράσει πολλῶν καὶ ἰσχυρῶν καὶ ταυρωμένων τῶν ἀφ᾽ ἀλέγαλκον, καὶ τοῖς Συρακυσίοις ἐπιφροσύνων, ὁ δὲ εἰς τὸν ἀκρόπολιν ἀμύεσθαι, πλείω καὶ ξένων τῶν Δίῳ. ὁ πρὸς τὸν ἀκρόπολιν τῶν ἀκρόπολιν ἐξελθόντων. οὐδὲ οὗτοι τὴν βοήθειαν τῶν ἐγγύοντων συμπεφρόσων, εἰ εἰσήκουον, ὑπὸ κρυψῆς, καὶ πλείω τῶν φθόνων Συρακυσίων, ἀναπεφροσύνων αὐτοῖς, καὶ διεκλιόντων. τῶν γὰρ δὲ Δίῳ, ἐπεὶ λέγοντος ὁ δὲ εἰς κατήκουεν, ἔργῳ δὲ πρὸς ἀκρόπολιν ὑψηλῶσθα βαρβάρους, ἐμῶσθα πρὸς εἰς τοῖς βαρβάρους καὶ γίνεται πρὸς αὐτὸν ὁ δὲ εἰς καὶ δεινὴ μάχη, ἡνωσάμενον οὐχ ἦσαν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἢ τῶν φίλων. ὡρμήσαν γὰρ ἅμα πρῶτες ἐμβόσθαι. ὁ δὲ ἡμῶν ἢ βαρβάρους δὲ ἡλικίαν ἢ καὶ τοῖς ἀγῶνας, ἀλκή δὲ καὶ θυμῶν πρὸς φροσύνῳ ὑφιστάμενος καὶ ἀνακρῶσθαι, πρῶσθα λόγῳ τῶν χεῖρα, πρὸς τὴν ἀλλὰ βελή καὶ τὰς ἐκ χεῖρας πληγὰς μολίς ὁ ἡμῶν ἦρκεσθαι ἀφ᾽ τῆς ἀκρόπολιν, ὁ δὲ εἰς πολλοῖς καὶ λόγῳ τυπόμενος. ὡν καὶ ἀκρόπολιν κατέπεσεν ὁ Δίῳ. εἶτα ἀναρπασθεῖς ὑπὸ τῶν γραικῶν τῶν ἐκείνοις μὲν ἡγεμόνα Τιμωνίδην ἐπέσθαι αὐτὸς τὴν πόλιν ἵππῳ πρὸς ἐλαίων, πῶς τε Συρακυσίοις ἔπαυε φυγῆς, καὶ τῶν ξένων τὴν φυλάτῃ τῶν ἀκρόπολιν ἀκρόπολιν, ἐπῆγε τοῖς βαρβάρους ἀκμήσθαι ἐκ πεπονημένοις, καὶ πρὸς θυμῶν ἀπαυδῶσθαι ἢ πρὸς τὴν πείραν. ἐλπίσαντες γὰρ ἅμα τῇ πρὸς τὴν πόλιν ἀπασαν ὁ δὲ ὀπίσθαι κατέσει, εἶτα πρὸς δὲ εἰς ἐπιτυχόμενοι ἀνδράσι πλείω καὶ μάχῳις, ἀφ᾽ ἐλλόντο πρὸς τὴν ἀκρόπολιν. ἐπὶ δὲ μῶσθα ὡς ἐβόσθα, ὀπίσθαι τῶν Ἑλλήων, τῶν πρὸς ἀκρόπολιν κατέκλεισθαι εἰς τὸ πείρος, ἐβδόμησθα μὲν καὶ πρῶσθα ἀποκτείναντες τῶν μὲν Δίῳ, ἑαυτῶν τὴν πολλοῖς ἀποβάντες. ἡμομένης δὲ λαμπρῶς τῆς νίκης, οἱ μὲν Συρακυσίοι τοῖς ξένοις ἕκαστον μῶσθα ἐστραφῶσαν,

οἱ δ' ἔξοι Δίωνα χρυσῶν τεφαίρα. κήρυκες δὲ πρὸς τὸ Διο-
 κίου κατέβαινον, ἔπιστολὰς πρὸς Δίωνα πρὸς τὸ οἰκίον
 γυμνακῶν κομίζοντες. μία δὲ ἰὼ ἔξωθεν ἐπιγεγραμμένη
 παρὰ πατρὸς, παρ' Ἰωπαίου· (τὸ γὰρ ἰὼ ὄνομα τῆς Δίω-
 νος ἴσθ. καὶ τοῖ Φησι Τίμος Ἀρεταῖον αὐτὸν ἀπὸ τῆς μήτρης Ἀ-
 ρετῆς καλεῖσθαι. Τιμονίδης δὲ μάλλον, ὡς οἴομαι, πρὸς γε
 πύτων πιεστέον, ἀδριφίλῳ καὶ συστραπίῳ Δίονος) αἰ μὲν
 οὖν ἄλλα τοῖς Συρακυσίοις ἀνεγνώσθησαν ἔπιστολὰι, πολ-
 λὰς ἰκεσίας καὶ δεήσεις ἔχουσαι πρὸς τὴν γυμνακῶν· τὴν δ'
 πρὸς τὸ παιδὸς εἶναι δοκῶσαν ὅτι ἐόντων Φανεράς λυ-
 δωαῖ, βιασαμένους ὁ Δίων ἔλυσεν. ἰὼ δὲ πρὸς τὸ Διονυσίαι,
 τοῖς μὲν γράμμασι πρὸς τὸν Δίωνα, τοῖς δὲ πρὸς τὸν
 πρὸς τὴν Συρακυσίαι ἀφ' ἀλεξάνδρου· ἡμῶν μὲν ἔχου-
 σα δεήσεως καὶ δικαιοσύνης, συγκειμένη δὲ πρὸς ἀφ' ἀλεξάνδρου
 τῆς Δίονος. ὑπομήσεις τε γὰρ ἦσαν αὐτῶν πρὸς τὴν τυραννίδος
 ἐπεσφάξε πρὸς τὴν φιλίππων ἀπειλαῖ σω-
 μάτων, ἀδελφῆς καὶ τέκνης καὶ γυμνακῆς, ἐπισκῆψας τε δεῖναι
 μετ' ὀλοφύριον. καὶ ὁ μαλιστα κινήσαν αὐτὸν, ἀξιούτως
 μὴ κατὰ τὴν ἀλλὰ πρὸς ἀλεξάνδρου τὴν τυραννίδα, μηδὲ
 ἐλάττω μισοῦσας ἀνδρῶν καὶ μνηστικῶν, ἀλλ'
 αὐτὸν ἀρχεῖν, παρέχοντα τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις τὴν ἀσφα-
 λειαν. αἰαγινωσμένων δὲ πύτων, οὐχ (ὅπως ἰὼ δίκαιον) εἰ-
 σήει τοῖς Συρακυσίοις ἐκπλήττειν τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν
 μεγαλοψυχίαν τῆς Δίονος ὑπὸ τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἀ-
 πιχειρομένων πρὸς τοιαύτας οἰκειότητας, ἀλλ' ὑπο-
 ψίας καὶ φόβου λαβόντες ἀρχίω, ὡς μεγάλης οὐσίας
 αἰαγικῆς ἐκείνῳ φείδεσθαι τῆς τυραννίδος, πρὸς ἐπεσφάξῃ δὲ
 πρὸς τὴν ἀπεβλεπὴν καὶ μάλιστα πτωχολόμοι κατα-
 πλεῖν Ἡρακλείδην, ἀεσπότησαν. ἰὼ δὲ τῶν φυλάδων
 Ἡρακλείδης, στρατηγὸς μὲν ἀνδρῶν, καὶ γνῶσιμος ἀφ'
 ἡγεμονίας ἰὼ ἔχε πρὸς τοῖς τυραννοῖς· ὅτι ἀραρῶς δὲ τὴν
 γνώμην, ἀλλὰ πρὸς πρῶτα κέρως, ἡκιστα δὲ βέλαιος ἐν κοι-
 νωῖα πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐχόντων καὶ δόξαν. ὅτι ἐν Πε-
 λοποννήσῳ πρὸς Δίωνα σασιάσας, ἔγνω καὶ αὐτὸν ἰδίσο-
 λος πλεῖν ὅτι τὴν τυραννίδος. εἰς τε Συρακυσίας ἀφικόμενος
 ἐπὶ τῆς βίβρασι καὶ βίσι πλοίοις, Διονύσιον μὲν αὐτὸς ὄρε πει-
 τετελισμένον, ἐπιηρόμενος δὲ τῆς Συρακυσίας. ὅτι οὖν ὄρε ὑπε-
 δύνετο τὴν πολλὰν χάριν, ἔχων μὲν καὶ φύσει πιθανὸν καὶ κινή-
 κὸν ὄχλος θεραπείας ζητιῶντος ὑπολαμβαίνων καὶ μετὰ
 γων ῥαῶν ἀδελφῶν οἱ δὲ σιμῶν δὲ Δίονος, ὡς βαρὺ καὶ δις πολιτεύ-
 τον, ἀπεσφάξοντο, ἔχε τὴν γνησίμην ἐκ τῆς κρατεῖν αἰεσιν καὶ
 δρασύτητι, πρὸς δὲ δῆμος εἶδ' ὁ δὲ μαζωγεῖσθαι θέλοντες, καὶ
 πρὸς τὸν μὲν εἰς ἐκκλησίαι ἀφ' αὐτῶν σιμῶν δὲ ἀειδον-
 το τὴν Ἡρακλείδην ναύαρχον. ἐπεὶ δὲ Δίον παρελθὼν ἡπίατο,
 τὴν ἐκείνῳ δεδομένην ἀρχὴν, ἀφαίρεσιν εἶδ' τῆς πρὸς τὴν
 αὐτὰ δεδομένης (ὅτι ἐπὶ γὰρ ἀνδρῶν ἀρχὴν μὲν εἶναι, δὲ ἄλλος
 ἡγήται τῶν καὶ θαλάσσης) ἀκόντες οἱ Συρακυσῖοι πάλιν
 ἀπεψήφισαν τὴν Ἡρακλείδην. ἡρομένων δὲ τούτων, με-
 ταπεμφάμενος αὐτὸν ὁ Δίων οἴκαδε, καὶ μικρὴ μεμψάμε-
 νος, ὡς οὐ καλῶς ὅσπερ συμφερόντως ὑπὸ δόξης σασιάζον-
 τα πρὸς αὐτὸν, ἐν καμῶν ῥοπῆς ὀλίγης δεομένη πρὸς ἀπώ-
 λην, αὐτὸς ἐκκλησίαι αὐτὸς σιμῶν γων, ναύαρχον ἀπέδει-
 ξεν τὸν Ἡρακλείδην, καὶ τὸ σώματος ἐπέσει φυλακίῳ
 δοῦναι τῆς πολιτείας, ὡς πρὸ αὐτὸς εἶχεν· ὁ δὲ παρ' αὐτὸν λόγῳ
 καὶ τῶν γήματι τῆς Δίονος θεραπείων, καὶ χάριν ὁμολοῦν ἔχων,

A illi Dionem aurea corona. Iam caduceatores ab
 Dionysio aderant cum epistolis, quas ad Dionem
 scripserant foeminae propinqua. Vna inscriptio-
 nem foris habebat, Patri ab Hipparino. Id no-
 men fuit Dionis filio, licet Aretzum illum dicat
 Timæus ex matris nomine nuncupatum. verum
 in his Timonidi sane, meo iudicio, qui amicus
 Dionis & commilito fuit, est credendum Cæteræ
 apud Syracusanos recitate epistolæ sunt, quæ mul-
 tas obsecrationes precesque continebant mulie-
 rum: illam vero quam filii apparebat esse non per-
 mittentibus solui publice Syracusanis, Dion in-
 uitis illis soluit. Dionysii erat, verbis quidem Dio-
 nem, sed re Syracusanos alloquentis. Habebat il-
 la quidem precum & causationis speciem, sed erat
 ad premendum composita Dionem. Commemo-
 rationes complectebatur eorum quæ pro tyranni-
 de gessisset strenue, minas aduersus charissima pi-
 gnora, sororem, filium, coniugem, miseramque; admi-
 sta lamentatione obtestationes: &, quod com-
 mouit eum maxime, petebat ne euerteret, sed sus-
 ciperet tyrannidem: neque infestis ipsi hominibus
 & præteritarum iniuriarum memoribus restitue-
 ret libertatem, verum acciperet ipse dominatum,
 præstaretque amicis & necessariis securitatem. His
 recitatis non subit, ut par erat, Syracusanis in-
 fractum animum & celsum obstupescere Dio-
 nis: qui pro honesto & virtute renitebatur ad-
 uersus eiusmodi necessitudines: sed suspicio-
 nis & formidinis inde sumentes exordium, qua-
 si arctis vinculis ille constringeretur ad parcen-
 dum tyranno, verterunt se iam ad alios duces,
 ac potissimum nuntiato aduenire Heraclidem
 gestiere. Erat inter exules Heraclides scientiæ
 militaris peritus, atque ex præfectura quam sub
 tyrannis habuerat, celebris, verum consilio in-
 stabili atque ad omnia mobili, minime vero in
 imperii & honoris societate firmus. Hic in
 Peloponneso à Dione dissentiens propria classe
 statuit mouere in tyrannum. Qui vbi Syracu-
 fas septem triremibus & nauigiis tribus appulit,
 Dionysium offendit iterum circumuallatum &
 sublato animis Syracusanos. Mox igitur ca-
 ptauit multitudinis gratiam, qui quum natura
 vim haberet pellicendi & mulcendi quærentem
 blandimenta plebem: extemplo subit tradu-
 xitque ad se eos qui Dionis ut grauem & mini-
 me popularem auersabantur maiestatem, ma-
 lebantque se ob licentiam & ferociam ex victo-
 ria assumptam concionatorum agi obsequiis,
 ut fieri solet in populis liberis, antequam li-
 ber esset. Ac primum ad concionem ultro
 concurrentes, designauerunt Heraclidem na-
 uarchum: at postquam superueniens Dion da-
 tam illi præfecturam conquestus est prioris sibi
 datae esse ademptionem, (neque enim liberum
 sibi imperium manere si alius classi præesset) in-
 uiti Syracusani abrogauerunt rursus Heraclidi
 imperium. Inde accersit illum Dion ad se
 domum, ac modice cum eo expostulauit, quod
 non recte neque ordine de gloria secum articu-
 lo momentum quærente ad perniciem exiguum,
 moueret diffidium. Tum aduocata ipse concio-
 ne, nauarchum creauit Heraclidem: corporif-
 que custodes, induxit ciues, ut illi darent, sic-
 ut ipse habebat. Ille verbis Dionem & in spe-
 ciem obseruans, gratiasque profitens ei agere,

παρηγορούνη

demissus comitabatur eum, & imperata exequ-
 batur, occultè verò multitudinem & nouatores
 labefaciens sollicitansque, implicauit tumultibus
 Dionem, ac reddidit semel perplexum. Nam siue
 Dionysium fide publica censeret ex arce dimit-
 tendum, erat in obrectatione parcere & eripere
 illum: siue offendere vitans populum in obsidio-
 ne persisteret, alere videbatur, quò imperaret diu-
 tius atque in terrore teneret ciues, bellum. Erat
 Sosis quidam homo improbitate & audacia apud
 Syracusanos clarus, cumulum arbitrans lib-
 bertatis eatenus laxari licentiam linguæ. Hic
 dum Dioni parat infidias, primùm in concione
 surgens multa probra ingessit Syracusanis, qui
 non intelligerent vecordi se & violenta expli-
 catos tyrannide vigilantem & sobrium domi-
 num accepisse. Inde quum ita se hostem ex pro-
 fesso declarasset Dioni, in præsentem ex foro di-
 gressus est: postmodum currens per urbem con-
 spectus est nudus, capite & facie cruore fœdatis,
 quasi aliquos profugeret confectantes. Tali specie
 in forum se coniciens, ab externis militibus Dio-
 nis docuit infidias sibi structas, & caput suum sa-
 uicium ostendit. Multi vicem eius dolebant, & coo-
 ricbantur in Dionem, frementes eum rem indi-
 gnam & tyrannicam agere, qui cædibus & peri-
 culis extorqueret ciuibus liberam vocem. Quan-
 quam autem confusa erat & turbulenta concio,
 perrexit eò tamen Dion ad se purgandum, So-
 simque demonstrauit vnus Dionysii satellitum
 esse fratrem, atque per eum impulsus ut solici-
 taret & concitaret ciuitatem: quòd nulla nisi in
 ipsorum aduersus se diffidentia & dissensione mu-
 tua Dionysio reliqua salus esset. Simul medici So-
 sidis vulnus inspicientes, in summo offenderunt
 potius quam vi altius adactum. quippe inflata
 gladio vulnera semper sunt in medio profundio-
 ra: at Sosis erat vndequaque exile vulnus, &
 multa habebat initia, quòd per dolorem, ut est ve-
 rissimum, remisisset plagam, mox iterum repetisset.
 Iam aderant quidam illius familiares. Hi noua-
 culam in concionem attulerunt, exposueruntque
 in via ipsis Sosis sanguinolentum occurrisse, ac
 refugere se iactantem Dionis mercenarios mili-
 tes, à quibus modò esset percussus. Igitur confe-
 stim insequutos se neminem deprehendisse, sed
 repositam sub cauo saxo, vnde pergenterem illum
 viderant, animaduertisse nouaculam. Iam malo
 loco res erant Sosis. Vt verò hisce indiciis ac-
 cesserunt serui illius, testimonio eum prementes,
 multa nocte nouaculam tenentem egressum so-
 lum fuisse, abscesserunt accusatores Dionis. Po-
 pulus Sosis rei capitalis damnauit, & Dioni est
 placatus: mercenarios milites nihilo tamen mi-
 nus habuerunt suspectos, præsertim quòd certa-
 mina pleraque aduersus tyrannum iam mari fie-
 rent: maximè vbi cum magna classe Philistus ex
 Iapygia suppetias Dionysio venit, & externorum
 illorum, qui pedites erant, nullus vltra ad bel-
 lum illud vsus esse videbatur, imò verò illi quo-
 que in sua fore tutela, qui nautici essent & plus
 pollerent ex nauibus. Multò maiores animos
 secunda quædam fortuna dedit eis ex pugna
 nauali, qua victo Philisto immaniter & barba-
 rè cum eo egerunt. Ephorus quidam ait, dum na-
 uis eius capitur, sibimet ipsam manus intulisse:

A παρηχλούθη ταπεινός, ἡσυχρήτη δὲ κελδομόμων κρύφα
 ἢ τὸς πολλοὺς καὶ νεωτεριστὰς ἀφαιρήσαν καὶ ἡσυχάζων,
 θηρύβοις δὲ Δίωνα ἀειέβδηεν, εἰς ἅπασαν ἀπορία κατὰ
 μῆρον. εἴτε γὰρ ἀφίεναι κελδοὶ Διονύσιον ἡσυχάζοντα ἐκ
 τῆς ἀρχῆς, ἀφελούει εἶχε, φείδεσθαι καὶ ἀειώζειν ἐκεί-
 νον· εἴτε λυπεῖν μὴ βουλομένης, ὅτι τῆς πολιτικῆς ἡσυχά-
 ζοι, ἀφαιρῆν ἐδόκει τὸν πόλεμον, ὡς μᾶλλον ἔργου καὶ κα-
 ταπλήθει τοὺς πολίτας. ἡ δὲ πρὸς Σώσις, αἰθροῦτος ἐκ
 πονηρίας καὶ δρασύτητος διδοκίμῳ ἡσυχάζοντι τοῖς Συρακου-
 σίοις, ἀειοσίαν ἡσυχάζοντος ἐλθούσης, ὅ μὲν τοῖς αἰεί-
B αῖμα τὴν παρρησίαν. ὅτι ὅτι βουλομένων Δίωνα, ἡσυχάζοντα
 μὴ ἐκκλήσιος ἕως αἰσῆς, πολλὰ τὸς Συρακουσίοις ἐλοι-
 δόρησεν, εἰ μὴ στωϊάζον ὡς ἐμπλήκτου καὶ μεθύουσης ἀπηνά-
 γμενοὶ τυραννίδος, ἐρηγησέτω καὶ ἡσυχάζοντα δεσπότην εἰλή-
 φασιν· ἐπειδὴ φανερόν τὸ Δίωνα ὅτι δειδύξας ἐρηθρὸν αὐτὸν,
 τότε μὴ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀπῆλθεν, τῆ δὲ ὑπερβία γυμνὸς ἀφῆ-
 λθε τῆς πόλεως ἑών, ἀνάπλευσ αἶμα τὸς κεφαλῆ καὶ
 ὅτι ἡσυχάζοντα, ὡς δὴ ἕνας φθίγων δώκοντα, ἐμπεδύων ἢ
 τοιοῦτος εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐλεγε ἡσυχάζοντα τῶν Δίωνος
 ὅτι βουλομένων, καὶ τὴν κεφαλῆν ἐπεδείκνυεν τῶν μῆρων,
C καὶ πολλοὺς εἶχε τὸς στωϊάζοντα καὶ στωϊάζοντα
 καὶ τὸ Δίωνα, ὡς δεινὰ καὶ τυραννικὰ ἡσυχάζοντα, εἰ φό-
 νοις καὶ κινδύοις τῶν πολιτῶν ἀφαιρέται τὴν παρρησίαν.
 οὐ μὴν ἀλλὰ, καὶ ὅτι ἀκείνου καὶ ἡσυχάζοντος ἐκκλήσιος
 γυμνότητος, παρελθὼν ὁ Δίων ἀπελοχρεώτο, καὶ τὸν Σώσιον ἀ-
 πέφραμεν τῶν Διονυσίου δορυφόρων ἐνὸς ἀδελφὸν ὄντα, καὶ δι-
 ἐκείνου πεπεισμένον στασιάσαι καὶ στωϊάζοντα τὴν πό-
 λιν, ὅτι δεινὰς Διονυσίου σωτηρίας οὐσης, πλείων τῶν ἐκεί-
 νων ἀπιστίας καὶ ἀφαιρέσεως πρὸς αὐτοὺς. ἀμα δὲ οἱ
 μὴ ἰατρὸς τοῦ Σώσιδος ὅτι ἡσυχάζοντα καὶ ἀμυδρῶν ὄντες, ἀ-
D εἰσὸν δὲ ὅτι πολὺς μᾶλλον ἢ καταφορῆς γενησέμενον.
 αἰ μὴ γὰρ ἡσυχάζοντα τῶν ξίφοις πληγὰ, μέγιστα δὲ μέσον ἡσυχάζοντα
 βάρους πείσοισιν ὅτι τῶν Σώσιδος λεωτῶν ἡσυχάζοντα, καὶ
 πολλὰς εἶχεν ἀρχὰς, ὡς εἶκος ἡσυχάζοντος ἀιέντος,
 εἴτα αὐτὸς ἐπαρῆνος. ἦσαν δὲ πῖνες τῶν γυμνῶν, ζυρὸν
 κημιζόντες εἰς τὴν ἐκκλήσιαν, καὶ διησυχάζοντα βαδίζουσι
 αὐτοῖς καὶ ὁδὸν ἀπρητήσαι τὸν Σώσιον ἡσυχάζοντα, καὶ λέγον-
 τα φθίγειν πρὸς Δίωνα ξένοις, ὡς ἀρτίως ἡσυχάζον-
 των τῶν μῆρων. ἀρτίως οὖν δώκοντες, αἰθροῦτος μὴ ὅτι δει-
 να λαβεῖν, ἡσυχάζοντα πρὸς τὸν κελδομόμων ἡσυχάζοντα, ὅ-
E τεν ἐκείνος ἀφῆκε ἡσυχάζοντα. ἡ μὴ οὖν ἡσυχάζοντα
 ἡσυχάζοντα τῶν Σώσιον ἡσυχάζοντα ἢ τούτοις τοῖς ἐ-
 λέγχουσι οἰκετῶν, καὶ ἀμυδρῶν ὡς ἐπὶ νυκτὸς δει-
 λῶσι μόνος ἔχων ὅτι ζυρὸν, οἴτε καταρῆνοτες τῶν Δίωνος
 ἡσυχάζοντα, ὅ, τε δῆμος καὶ ἀμυδρῶν ἡσυχάζοντα τῶν
 Σώσιδος, διησυχάζοντα τῶν Δίωνα. τοῖς ὅτι μισοφόροις οὐ-
 δὲν ἦσαν ἐκ ἡσυχάζοντα εἶχον, καὶ μάλιστα τῶν πλείων ἀ-
 γῶνων πρὸς τὸν τυραννῶν ἡσυχάζοντα καὶ ἡσυχάζοντα.
 ἐπεὶ
 ὅτι Φίλιππος ἦκεν δὲ Ἰαπυγίας, ἔχων πολλὰς τελεῖρας, Διο-
 νυσίου βοηθήσαν, καὶ τῶν ξένων, ὄντων ὀπλιτῶν, ὅτι δεινὰς
F ἐπὶ γῆσιν ἐνόμιζον εἶναι πρὸς τὸν πόλεμον, ἀλλὰ κακί-
 νοις ἐφ' ἑαυτοῖς ἐσέσθαι ναυαγίας οὐσι, καὶ ὅτι κερῶτος ἐκ τῶν
 νεῶν κτωμένων. ἐπὶ ὅτι μᾶλλον αὐτοῖς ἐπῆρεν ἀτυχία πρὸς
 ἡσυχάζοντα καὶ ἡσυχάζοντα, ἐπὶ ἢ νικήσαντες τὸν Φίλιππον, ὡ-
 μῶς καὶ βαρβάρικῶς αὐτῶν ἡσυχάζοντα.

Τιμονίδης ὁ πατριάρχης ἐξ ἀρχῆς ταῖς παρὰ τὸν αὐτὸν
 ταῖς μὲν Δίωνος πατριάρχου, καὶ γραφῶν παρὰ Σπυ-
 σιππων τὸν φιλόσοφον, ἰσοπέρι ζώνῃ. ληφθῆναι, τῆς τειχέως
 εἰς τὴν γλῶσσαν πεσούσης, τὸ Φίλιπον. καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν
 δύσαντας αὐτὸν τὸν θώρακα τῶν Συρακυσίων, καὶ γυμνὸν
 ἐπιδείξαντο, ὃ σῶμα, παρὰ λακίσει, ὄντος ἤδη θρό-
 νος· ἐπέλα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν, καὶ τοῖς παισὶ πα-
 ραδιδῶναι τὸ σῶμα, κελύσαντας ἔλκειν ἀπὸ τῆς Ἀχρα-
 δίνης, καὶ καταβαλεῖν εἰς τὰς Λατομίας. ἐπὶ δὲ μάλλον
 ἐφουβείζων ὁ Τιμάχος, ἐκ τῆς σκέλους φησὶ τοῦ χυλοῦ τὰ
 παιδεία τὸν νεκρὸν ἐφαλάμηναι τοῦ Φιλίσου, σύρειν ἀπὸ
 τῆς πόλεως, χλευάζοντο ὑπὸ τῶν Συρακυσίων, ὁρών-
 των τῆς σκέλους ἐλκόμενον τὸν εἰπόντα, μὴ δεῖν ἐκ τυραννίδος
 φύγειν Διονύσιον ἰσχυρὰ ταχεῖ γλώσσῃ, ἀλλὰ τῆς σκέλους
 ἐλκόμενον. καί τοι τὸ Φίλιπος ὡς ὑφ' ἐτέρου ληφθῆναι, οὐχ
 ὑπὸ αὐτῷ, παρὰ Διονύσιον ἐξήγελεν. ἀλλὰ Τιμάχος οὐκ
 ἀδικῶν λαβὼν παρὰ τὸν αὐτὸν τῆς τυραννίδος τὸ Φι-
 λίσου σπουδῶν καὶ πίστιν, ἐμπύπλαται τῶν κατ' αὐτὸν βλα-
 σφημιῶν, ὡς τῶν μὲν ἀδικηθέντων τότε σύγχρονον ὅστιν ἴσως
 ἀρετῆς εἰς αἰσθητὸν ὀργῆς χαλεποῖς ἡμέρας· τῶν δὲ
 ὑπερῶν συγγραφοῦν τὰ πεπραγμένα, καὶ τὰ μὲν βίβω μὴ
 λυπηθέντας αὐτῷ, τὰ δὲ λόγῳ γλωσσῶν, ἢ δόξα παρὰ τῆς
 συμφορῆς. ὧν ὁσὲν ἀπέχει, καὶ τὸν ἀείρον ἀνδρῶν ἐκ τύ-
 χης μεταστῆναι οὐ μὲν οὐδὲ ἔφορος ὑγιαίνει, τὸν Φίλιπον ἐγ-
 κωμάζων, ὅς καὶ ὡς ὦν δεινότατος ἀδικίας παρὰ τῶν καὶ
 πονηρῶν ἦσαν ἀγαθῶν ἀγίας καταβαλεῖν, καὶ λόγους
 ἔχοντας ἕσπονδον ἐξ ἑαυτῶν, αὐτὸς αὐτὸν οὐ διώκει, πρὸς ταῖς
 χερσὶν αὐτοῦ, ὅτε ἐλεύσεται τῆς γραφῆς, ὡς οὐ φιλοτυραννό-
 τατος ἀνδραγαθῶν ἡμίονο, καὶ μάστιγα πρὸς τὸν αἰεὶ ζηλώ-
 σασ καὶ θαυμάσας βουλοῦ καὶ διώκειν καὶ πλούτους καὶ
 γάμοις τῶν τυραννῶν. ἀλλὰ γὰρ Φιλίσου μὲν ὁ μή-
 τε τὰς παρὰ τὸν αὐτὸν ἐπαινοῦν, μήτε τὰς τύχας ὀνειδίζων, ἐμμε-
 λέστατος. μὲν δὲ τὴν Φιλίσου τελευτήν Διονύσιος ἐπερι-
 πε παρὰ Δίωνα, τὴν μὲν ἀκρόπολιν ἐκείνην παρὰ τὸν αὐτὸν,
 καὶ τὰ ὅπλα καὶ τῶν μαδοφόρων, καὶ πέντε μιλῶν ἐντε-
 λῆ πούτοις μαδόν· αὐτὸς δὲ ἀξίαν ὑπὸ σπονδῶν εἰς Ἰτα-
 λίαν ἀπελθεῖν, καὶ καὶ καλοῦν, καρποδοῦν τῆς Συρα-
 κυσίας τὸν καλούμενον Γύατα, πολλῶν καὶ ἀγαθῶν χό-
 ρων ἀνήκυσαν ἀπὸ θαλάσσης εἰς τὴν μεσόγειον. οὐ παρὰ
 δόξαν αὐτοῦ ὅτι τὸ Δίωνα, ἀλλὰ δεῖσθαι τῶν Συρακυσίων
 κελύσαντες, οἱ μὲν Συρακυσιοὶ ζώνῃ λήψασθαι τὸν Διο-
 νύσιον ἐλπίζοντες, ἀπῆλθον τῶν παρὰ τὸν αὐτὸν. ἐκείνος δὲ
 τὴν μὲν ἀρετὴν Ἀπολλοκράτη παρὰ τὸν αὐτὸν τῶν παί-
 δων παρέδωκεν, αὐτὸν δὲ πρὸς τὴν τήρησιν ἐπίφορον, καὶ τὰ
 ἡμιώτα τῶν σωμάτων καὶ τῶν χρημάτων ἀνδρῶν εἰς τὰς
 ναῦς, λαβὼν τὴν ναυαρχίαν Ἡρακλείδην, ἐξέπελθυσεν. ὁ δὲ
 κακῶς ἀκούων, καὶ θρονοῦ μὲν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Ἰτα-
 πωνά τῶν δημοκρατῶν κατέστη παρὰ τὸν αὐτὸν τὸν δῆ-
 μον ὅτι τῆς ἀνάστασιν, ὡς ἐλθῆναι τῆς ἀρχῆς οὐσαν τὴν
 ἰσότητά, δουλείας δὲ, τὴν πέναι τοῖς ἀκτήμοσιν. σιωπηρῶν
 δὲ πούτω, καὶ τὸν Δίωνα κατασασίαν ἐναντιούμενον, ἐπει-
 σε τῶν Συρακυσίων ταῦτα ψηφισασθαι, καὶ τῶν ξένων τὸ
 μαδόν ἀποστρεῖν, καὶ στρατηγῶν ἐτέρων ἐλεύσεται τῆς ἐκείνου βαρύντης ἀπαλλαγῆναι. οἱ δὲ, ὡς ὡς ἐκ μα-
 κρῶν ἀρρώστιας τῆς τυραννίδος, ἀπῆλθον ἐπιχειροῦντες ἐξελθῆναι, καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν αὐτονομίαν παρὰ τὸν αὐτὸν

A Timonides verò, qui hisce rebus cum Dione in-
 terfuit ab initio, scribens ad Speusippum philoso-
 phum, tradit Philistum impacta in terram naui
 viuum in potestatem venisse: ac primum exuisse
 Syracusanos eum thorace, denudatoque illuisse
 iam seni, inde caput dempsisse, & corpus pueris
 tradidisse, vt per Achradinam traherent id & præ-
 cipitent in Latomias. Plus etiam insultans Ti-
 mæus eius calamitati, ex claudio pede ait pueros
 Philisti cadauer religatum per vrbem rapuisse, ir-
 ridentibus iis qui contemplabantur crure trahi ab
 Syracusanis eum qui non debere dixerat ex tyran-
 nide Dionysium citato fugere equo, sed crure rap-
 tum: quanuis Philistus id vt ab alio dictum, non
 ab se, ad Dionysium vulgauerit. Verùm Timæus
 non iniusta oblata occasione Philisti in tyranni-
 dem studio & fide, maledictis animo suo satisfacit.
 Qua in re tunc læsis danda venia sit quòd
 vsque ad crudelitatem in exanime corpus proru-
 perint exercendam: at ab inferioribus harum
 rerum scriptoribus, quos nunquam ille in vita
 offendit, & qui ex eloquentia eius capiunt fru-
 ctum, postulat existimatio ipforum ne per contu-
 meliam & procacitatem improperent ei calami-
 tates, in quas etiam optimus quisque facilè inci-
 dat ex fortuna. Nec verò satis sobrius Ephorus est
 qui Philistum celebrat. Qui licet optimè calleat
 turpes res & improbos mores honestis exorna-
 re coloribus, atque ad id orationes inuenire de-
 coras: non valet illum tamen, quum omnem
 lapidem moueat, eo explicare crimine quin om-
 nium hominum studiosissimus fuerit tyranno-
 rum, & præter omnes semper sequutus sit atque
 admiratus luxuriam, potentiam, opes, & nuptias
 tyrannorum. Sed enim qui Philisti neque fa-
 cta laudet neque exprobet fortunas, hic veram
 rationem tenet historici. Post Philisti necem
 misit ad Dionem Dionysius tradere se velle ei ar-
 cem, arma, & mercenarios milites cum integro
 horum in menses quinque stipendio: sibi verò
 postulauit vt abire in Italiam fide publica, atque
 ibi habitare, & retinere liceret in agro Syracu-
 sano fructum latam & fructuosam regionem
 quam Gyata vocant, à mari pertingentem ad
 mediterranea. Quas condiciones quum non
 acciperet Dion, sed reiiceret eum ad Syracusa-
 nos, vt eos oraret: Syracusani, qui viuum Dio-
 nysium se sperabant capturos, reiecerunt lega-
 tos. Ita ille arce Apollocrati maiori filio tra-
 dita ventum secundum captauit, capitibusque
 & rebus charissimis in naues impositis nauar-
 chum fallens Heraclidè abnauigauit. Qui quum
 malè audiret & tumultu ciuium premeretur,
 Hipponem quendam summisit concionatorem,
 qui ageret ad populum de agri partitione: quòd
 libertatis æqualitas caput esset, & seruitutis pau-
 pertas inopibus. Huic patrocinans & apud ple-
 bem Dioni inuidiam conflans repugnantem suavit
 populo Syracusano vt eam rogationem sciscerret,
 vtque stipendio fraudaret externum militem,
 atque morositate excussa Dionis alios crearet
 prætore. Populus autem ex tyrannide quasi
 longo morbo protinus conatus attollere se, & a-
 gere intempestiuè more liberorum populorum,

B
C
D
E
F

eum ipse evertit res suas, tum oderat Dionem: qui instar medici in exquisita & frugali victus ratione continere intendebat civitatem. Concionem, ad novos subrogandos magistratus habentibus, media ætate, enormia tonitrua & tetra monstra oblata sunt, quæ dies perpetuos quindecim auerterunt populum, & religione prohibuerunt alios prætores creare. Quum inde observata stabili serenitate peragerent concionatores comitia, bos domitus non insolens neque infuetus multitudinis, sed fortè tunc in rectorem irritatus, iugum reliquit, concitatoque cursu contendit ad theatrum, populumque illico excitavit, atque effusè fugientem disiecit: inde in aliam civitatis partem, quantam post occupaverunt hostes, petulcus & evertens in quæ incidebat, incurrit. At nulla tamen horum habita Syracusani ratione, viginti quinque prætores creaverunt, in quibus fuit Heraclides. Mercenarios clam per internuntios ad deficientium à Dione sollicitaverunt, atque ad se conati sunt trahere, promissa eis civitate. Quibus illi reiectis fideliter & alacriter Dionem in medio cum armis suis accipientes stipantesque, eduxerunt vrbe. Neque violaverunt quemquam, sed ingratitude improbitatemque obiectarunt obviis. Illi paucitatem eorum, & quod non fuissent adori se priores, contemnentes, & quod multo ipsi essent quam hi plures, irruerunt in eos, facile rati intra moenia se oppressuros eos atque omnes contrucidaturos. Eò necessitatis & fortunæ Dion deductus, ut aut dimicandum ei cum civibus, aut cum mercenariis esset occumbendum: multum obtestatus est Syracusanos, manus ad eos tendens, arcemque referatam monstrans hostibus: qui ex edito supra muros contemplabantur quæ gererentur. Vbi multitudinis impetus nulla re valuit leniri, sed tenuit, sicut in pelago, concionatorum ventus civitatem: impressione imperavit mercenariis ut abstinerent. At vbi hi tantum cum clamore incurrerunt armisque concrepuerunt, nemo Syracusanorum constitit, sed per vias ruerunt insequente nemine in fugam. Siquidem reuocavit acturum Dion mercenarios, movitque in Leontinos. Syracusanorum verò prætores à feminis derisi, quò maculam illam eluerent, armatis denuò civibus insequuti sunt Dionem, eumque in fluminis cuiusdam transmissu occupaverunt, & aduecti sunt pugnam laceffentes. Verum ut conspexerunt non iam placidè eum neque paterna lenitate insolentiam suam ferentem, verum infestum mercenarios in se vertentem aciemque instruentem: turpius quam antè tergis datis in urbem se non multis desideratis recepere. Dionem Leontini eximiis exceperunt honoribus, mercenariosque stipendiis & civitate donauere. Adhæc ad Syracusanos miserunt legatos, postulatum ut satisfacerent mercenariis. At illi certos legauerunt ad accusandum Dionem. Conuentu Leontinis habito omnium sociorum, ac re apud eos disceptata, Syracusani visi sunt in culpa esse: cæterum iudicato ab sociis non steterunt, insolentes iam & feroces ex eo quod nemini essent dicto audientes, sed ancillantibus vterentur & populum formidantibus pratoribus. Hinc inuectæ sunt in urbem missæ ab Dionysio naues,

A ἐσφάλλοντο μὲν αὐτοὶ ταῖς παρὰ τὴν ἐμίσωτον τὴν Δίωνα, βελόνην, ὡς τὰρ ἰατρὸν, ἐν ἀκροβῆϊ καὶ σφραγίσσει ἀφαιρῆται καὶ τὴν πόλιν. Ἐκκλησιαστικὸν δὲ αὐτοῖς ὅτι νέας ἄρχαίς, ἄλλοις μεσῆντες, ἄλλοι βροχταῖ καὶ ἀποσημείαι πονηραὶ σιωπέβαινον ἐφ' ἡμέρας δεκάπεντε σιωπῶν, αἰσῶσαι τὴν δῆμον, ἀπὸ δεισιδαιμονίας καλυόμενον ἑτέροις ἀποδῆσαι φρατῆροῖς. ἐπεὶ δὲ φυλάξαντες διδίδου φρατῆρον οἱ δημογῶνται, σιωπῆσαι τὴν ἀρχαρχείας, βοῖς ἀμαξίας ἐκ ἀήτης οὐδὲ ἀπειροῦ ὄχλων, ἄλλως δὲ πῶς τότε πῶς τὴν ἐλαμύνην θυμῶν καὶ φυγῶν ἀπὸ τῆς ζυγῆς, δρόμῳ πῶς ὁ γὰρ ἔσθ' ὠρμησεν καὶ τὴν μὲν δῆμον ἀφῆκεν ἀφῆκεν καὶ διεσκέδασεν, ὁ δὲ ἐνὶ κῆσμα φάσκει, τὴν δὲ ἄλλης πόλεως ἐπέδραμε σκιρτῆν καὶ παρὰ τῶν ὄσων ὑπερῶν οἱ πολέμοι κατέγον. οὐ μὲν ἀλλὰ ταῦτα χεῖρην εἶσαντες οἱ Συρακυσταῖοι, πέντε καὶ εἴκοσι φρατῆρας ἐχειροτόνησαν, ὧν εἰς αὐτὸν Ἡρακλείδης καὶ τὸς ξένους ὑποπέμποντες κρύφα τῆς Δίωνος ἀφίστασαν, καὶ μετεκείλῳ πῶς αὐτῶν, ἐπαγγέλλομενοι καὶ τὴν πολιτείας ἰσομοίαι. οἱ δὲ ταῦτα μὲν οὐ πῶς ἐδέξαντο, τὴν δὲ Δίωνα πῶς καὶ πῶς ὑμῶν μὲν τὴν ὄπλων ἀναλαβόντες καὶ συμφραζάντες ὑποῆγον ἐκ τῆς πόλεως. ἀδικῶντες μὲν ὁδῶν, πολλὰ δὲ τὸς ἐντυγχάνοντες εἰς ἀρχαίαι καὶ μαθηταῖν οὐκ ἐδίδοντες. οἱ δὲ τῆς ὀλιγότητος αὐτῶν καὶ τῆς μὴ πῶς ἐπιχειρεῖν καὶ φρατῆρας ἠσάντες, καὶ ἡρόμενοι πολὺ πλείους ἐκείνων, ἐφώρμησαν, ὡς ῥαδίως ἐπιχερῆσαντες ἐν τῇ πόλει, καὶ πῶς αὐτοῖς καὶ ἀκτενοῦντες. ἐν τούτῳ δὲ γερῶν ἀνάγκης καὶ τύχης ὁ Δίων, ἢ μάχεσθαι τοῖς πολίταις, ἢ μὲν τῶν ξένων ἀποθανεῖν, πολλὰ μὲν ἰκέτευσεν, ὀρέγων τὰς χεῖρας τοῖς Συρακυσταῖοις, καὶ τὴν ἀκρόπολιν ὑπερῶν πολέμων οὐσαν ὑποφρανομένην τὰ τεῖχη, καὶ τὰ γινόμενα καθορώντων ἐπιδεικνύμενος. ὡς δὲ αὐτὸν ἀφῆκεν ἡ τῶν πολλῶν φρατῆ, καὶ κατέχεν ὡς τὰρ ἐν πελάγει, ὁ τῶν δημογῶν πῶς τὴν πόλιν, ἐμβολῆς μὲν ἀποχεσθαι τοῖς ξένοις πῶς ἐτάξεν. ὅσων δὲ ἐπιδραμόντων μὲν βοῆς καὶ τοῖς ὄπλοις ἠναξάμενων, ὁ δὲ εἰς ἐμεινε τῶν Συρακυσταῖων, ἀλλ' ὄχλον φάσκει ἀπὸ τῆς ἀγῆας ὁδῶν ἐπιδιδάσκοντος. ἀφῆκεν δὲ ἐπέβηκεν ὁ Δίων τοῖς ξένοις, καὶ πῶς ἡμῶν εἰς Λεοντίνοις. οἱ δὲ ἀφῆκεν τῶν Συρακυσταῖων, καταγέλαστοι γερῶντες ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ τὴν αἰχμύλῳ ἀναλαβεῖν ζητούμεντες, αὐτῶν ὀπλίσαντες τὸς πολίτας, ἐδίδον τὴν Δίωνα. καὶ κατέλαβον μὲν ὅτι ἀφῆκεν ἡνὸς ποταμοῦ, καὶ πῶς ἰπποδῶσαι ἀφῆκεν ὡς δὲ ἐώρων ἐκ ἐπὶ πῶς ὡς ὁδῶν παρὰ τῶν ὑπομῶν τὰς ἀμύρῆας αὐτῶν, ἀλλὰ θυμῶν τὸς ξένους ἐπιφρονῶν καὶ φρατῆροῖν, αἰχμύλῳ φυγῶν τῆς πῶς φρατῆρας φυγῶντες ὑπερῶν εἰς τὴν πόλιν, οὐ πολλὰν ἀποθανόντων. Δίωνα δὲ Λεοντίνοι λαμπεραῖς ἐδέξαντο ὑμῶν, καὶ τὸς ξένους ἀπελάμβανον μεροῖς καὶ πολιτείας. πῶς δὲ τὸς Συρακυσταῖοις ἐπῶν ὁδῶν, ἀφῆκεν τὰ δίχμα τοῖς ξένοις ποιεῖν. οἱ δὲ πῶς εἰς ἐπιφανῶν κατηγρησῶν Δίωνος. τῶν δὲ συμμάχων ἀπῶν εἰς Λεοντίνοις ἀφῆκεν ὁδῶν, καὶ ἡρομῶν λόγων ἐν αὐτοῖς, ἐδίδον ἀδικεῖν οἱ Συρακυσταῖοι τοῖς δὲ κερῶν ὑπὸ τῶν συμμάχων ἐκ ἐνέμενον, ὑφῶντες ἡδὴ καὶ μεγαλοφρονῶντες ὅτι τῶν μηδενὸς ἀκτεῖν, ἀλλὰ χεῖρην δουλοῖσι καὶ φοβουμένοις τὸν δῆμον φρατῆρας. ἐκ τούτῳ καὶ πλείοσιν εἰς τὴν πόλιν πῶς Διονυσίου τεύρεις,

Νύψιον ἄρουσαι τὴ Νεαπολίτιω, οἶτον καὶ χεῖματ' αὐτῶν
 ζῶντα τοῖς πολιορκουμένοις. Ἰσομήνης δὲ ναυμαχίας, οἰκῶν
 μὲν οἱ Συρακῆσιν, καὶ τίσσας τῶν τυραννικῶν νεῶν ἔλαβον
 ὑβείσαντες τὴ νίκη, καὶ δι' ἀναρχίας τὸ χεῖρον εἰς πόδας καὶ
 σιωποῦσιν μὲν καὶ βέλαντες, ἔτω τῶν χρησίων ἡμέλησαν,
 ὥστε τὴν ἀκρόπολιν ἔχον δοκίμως ἦδη, καὶ τὴν πόλιν παρῶσα
 πέταλον. ὁ γὰρ Νύψιος ὄραν ὅσθεν ὑγῆμον ἐν τῇ πόλει μέ-
 ρος, ἀλλὰ τὴ μὲν ὄχλον αὐλήμασι καὶ μέθαις εἰς νύκτα βα-
 θύειν ἀφ' ἡμέρας καταχρόνον, τὸς δὲ φρατῆρας ὀπιτερο-
 μένοις τε τῆσιν τὰ πόνησι μὲν, καὶ παρῶσαν αἰάγκη
 μεθύουσιν αἰθεροῖσι ὀκνοῦσας, ἀεὶσα τὰ χερσὶν χρησάμε-
 νος, ἐπεχείρησε τὰς τειχίσματα καὶ κρατήσας καὶ ἀφ' ἑρῆσας,
 ἀφῆκε τὸς βαρβάρους, κελύσας χεῖρα τοῖς παρῶσαν
 νοῖσιν ὡς βέλονται καὶ διώδονται. παρῶσαν μὲν οὖν οἱ Συρακῆ-
 σιοὶ τὸ κακὸν ἦσαν, βαρβάρους δὲ καὶ χαλεπῶς σιωποῦσιν,
 ἐκπεπληγμένοι. πόνησι γὰρ καὶ τὰ γινόμενα τὴ πόλεως, τὴ
 μὲν αἰδρῶν, φονδολομῶν, τῶν δὲ τειχῶν καὶ καταπορῶσαν,
 γυμνασίων δὲ καὶ παιδῶν ἀνομήτων εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετ' οἰ-
 μωγῆς ἀπεγνωσμένων τὴν παρῶσαν. τῶν φρατῆρων, καὶ
 χεῖρα μὴ διωκόμενοι τοῖς πολίταις παρῶσαν τὸς πολεμί-
 οῖς, ἀναπεφυρμένοι καὶ συμμιγμένοι αὐτοῖς πόνησι χόρον.
 ἔτω δὲ τῶν καὶ τὴν πόλιν ἐχόντων, καὶ τὸ κινδύνου παρῶσαν τὴν
 Ἀρχονίδην πλησιάζοντες, εἰς ὃν μόνον καὶ λοιπὸν ἀ-
 παρῶσαν τὴν ἐλπίδα, πόνησι μὲν ἐφρόνου, ἔλεγον δὲ
 ὁδοῖς, ἀγνοοῦσιν τὴν ἀρχονίδην καὶ τὴν ἀβουλίαν τὴν
 παρῶσαν Δίωνα. πλὴν γὰρ δετῆς ἀνάγκης ἐκβιάζοντες, πα-
 ρῶσαν τῶν συμμάχων καὶ τῶν ἰππέων γίνεσθαι φωνή, καλεῖν Δίω-
 να, καὶ μετὰ πέμπεσθαι τὸς Πελοποννησίους ἐκ Λεοντίνων.
 ὡς δὲ παρῶσαν ἠκούσθη καὶ ἀπεβλήθη τῆσιν, κραυγὴ καὶ
 χεῖρα καὶ δάκρυα τοῖς Συρακῆσιν κατεῖχεν, ἀνομήτοις
 ὀπιτεροῦσιν τὸν αἶδρα, καὶ πορῶσαν, τὴν ὄψιν αὐτῶν, καὶ
 μεμνημένοι τῆς παρῶσαν τὴν δεινὰ ρώμης καὶ παρῶσαν ὡς ἔ-
 μόνον αὐτοῖς καὶ ἀέκπληκτος, ἀλλὰ κακίνοισι παρῶσαν
 παρῶσαν, καὶ ἀδελφοῖς τοῖς πολεμίσι συμφορομένοις. ἀνομή-
 τῶν οὖν ἐκπέμποσι παρῶσαν αὐτῶν, ἀπὸ μὲν τῶν συμμάχων, Ἀρ-
 χονίδην καὶ Τελεσίδην, ἀπὸ δὲ τῶν ἰππέων, πέντε τὸς παρῶσαν
 Ἑλλάνων. οὗτοι διελάσαντες τὴν ὁδὸν ἰπποῖσι ἀπὸ ῥυ-
 τῆρος, ἦσαν εἰς Λεοντίνους τῆς ἡμέρας ἦδη καὶ φερομένης.
 ἀπὸ πῆδ ἦσαν τῶν ἰππέων, καὶ τὰ Δίωσι παρῶσαν παρῶσαν
 πόντες διδακρομένοι, καὶ συμφορῆς τῶν Συρακῆσιν
 ἐφροῦσιν. ἦδη δὲ καὶ τῶν Λεοντίνων ἰνὲς ἀπῶσαν, καὶ τῶν Πε-
 λοποννησίων ἠδελφοῖσι παρῶσαν τὴν Δίωνα πολλοὶ, τῆσιν αὐτῶν
 καὶ τῆσιν δεήσει τῶν αἰδρῶν ὑπονοοῦσιν εἶναι καὶ χερσὶν.
 ἀνομήτων οὖν ἠγείτο παρῶσαν τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῖς καὶ σιυδρα-
 μόντων παρῶσαν, οἱ παρῶσαν τὸν Ἀρχονίδην καὶ τὸν Ἑλλάνων
 καὶ εἰσελθόντες ἀξίως ἔλαβον τε βαρβάρους τὸ μέγιστος τῶν κα-
 κῶν, καὶ παρῶσαν τὸς ξένους ἐπαμύσαι τοῖς Συρακῆ-
 σίοις, τὸ μνηστικὸν ἀφέντας, ὡς μείζονα δίκην δεδωκέντων
 αὐτῶν, ἢ λαβεῖν αὐτοῖς κακῶς πεπονητότες ἠξίωσαν. παρῶσαν
 αὐτῶν δὲ τούτων, σιγὴ μὲν εἶχεν πολλὴ τὸ ἔλαττον, ἀνα-
 σάντος δὲ τῶν Δίωνος, καὶ λέγειν ἀρχονίδην, πολλὰ τῶν δα-
 κρῶν ἐμπίπτοντα τὴν φωνὴν ἐπέχεν. οἱ δὲ ξένοι παρῶσαν
 καλεῖν παρῶσαν καὶ σιωποῦσιν. μικρὸν οὖν αἰάλασαν

A cum Nypsio Neapolitano, qui annonam & sti-
 pendium supportabat obsessis. Commisso praelio
 nauali, victoria penes Syracusanos fuit, ceperunt-
 que quatuor de tyrannicis nauibus. Illi victoria
 videntes insolenter, & ex licentia latitiam in pocu-
 la & infana conuiuia vertentes, adeo fuerunt re-
 rum suarum incuriosi, ut quum arcem iam in po-
 testate sua ducerent esse, amiserint insuper vr-
 bem. Nypsus enim nullam videns sanam vrbis
 partem, sed tibiaram cantu poculisque noctem
 die continuantes, atque tempestiuis hisce conui-
 uis praetores applaudentes, dubitantesque vim
 adhibere vino gauatis hominibus: optimè vsus
 tempore, obiectum murum est adortus. Quo ex-
 pugnato & diruto immisit barbaros in vrbem,
 praecipitque agerent cum obuiis sicut possent &
 vellent. Senferunt protinus Syracusani malum,
 sed cunctanter perculsi & ignaui ter succurrerunt.
 Vastatio enim illa erat ciuitatis: quum caederentur
 viri, muri prouerentur, mulieres & pueri cum
 eiulatu in arcem raperentur, praetores haberent
 res pro deploratis: qui uti ciuibus contra hostes
 vbique cum iis confusos & commistos non vale-
 bant. Quum in hoc statu res vrbanae essent, & per-
 uenisset ad Achradinam periculum: in quo vno
 spem reponere reliquam liceret, omnes quidem
 intelligebant, sed proponebat, ingratitude rubore
 & temeritate in Dionem admissa, nemo.
 Verum necessitate tandem exprimente, vocem
 miserunt focii & equites, ut vocaretur Dion &
 Peloponnesii ex Leontinis accirentur. Quod ut
 primum est auditum, quum id profiteri aliqui
 sustinissent: clamor, gratulatio & lacrymae Syra-
 cusanos occupauerunt, votum facientes ut appa-
 reret ille, & desiderantes conspectum eius, memo-
 resque eius in periculis virtutis & alacritatis, non
 ipsum modò esse solere imperterritum, verum sibi
 quoque animum addere & fiduciam cum hosti-
 bus configendi. Legant igitur ex templo ad eum
 ex focii Archonidem & Telefidem, ex equitibus
 quinque cum Hellanico. Hi via effusis habenis
 percursa, in Leontinos praecipiti iam in vespe-
 rum die peruenerunt. Desilientes ex equis, atque ad
 Dionis pedes se primum lachrymabundi abiici-
 entes, cladem exposuerunt ei Syracusanorum.
 Iam etiam Leontini aliqui accurrebant, & Pelo-
 ponnesii ad Dionem frequentes conueniebant,
 ex festinatione & precibus legatorum aliquid
 esse noui coniciantes. Igitur duxit eos confe-
 stim ad concionem, omnibusque citò concur-
 rentibus ingressi Archonides & Hellanicus cum
 suis succinctè magnitudinem cladis explicue-
 runt, oraueruntque mercenarios milites ut Syra-
 cusanis opem ferrent offensione deposita: quòd
 maiores penas luissent quàm ipsi repetere læsi
 voluissent. Vbi dicendi finem fecere, totum thea-
 trum erat silentio defixum. Surgenti Dioni & di-
 cere exorso vix oborta lachrymarum inclusit vo-
 cem. At mercenarii, quanuis illius dolore preme-
 rentur, confirmauerunt eum. Ut igitur paululum
 se ex animi dolore Dion collegit, Vos ego, in-
 quit, Peloponnesii & focii, huc ad deliberandum
 de vobis conuocaui. Me quidem consulere de
 memetipso non decet pereuntibus Syracusanis:

ἐν τῷ παλαιῷ εἰσαγγεῖον ὁ Δίων, Ἀνδρες (ἔφη) Πελοποννησίοι καὶ σύμμαχοι, βουλοσόμενοι ὑμᾶς ἐν ταῦτα
 ὡς ἐμὲ αὐτῶν σιωπῆσαν, ἐμοὶ δὲ ἀπὸ ἐμῶν βουλοσόμενοι καλῶς ὅσον ἔχει, Συρακυσῶν ἀπολλυμένων.

sed si feruare eos nequeam, abibo ut in patriæ ro- go & ruina sepeliar. Vos si etiam nunc inconsul- tissimis nobis & miserimissis statuistis subuenire, opus vestrum urbem Syracusanam erigite. Si verò Syracusanis infestis negligitis eos, deos certè pre- cor ut pristinæ virtuti & studio erga me vestro di- gnam referant gratiam Dionis memoriam reti- nentibus: quod neq; vos pridem violatos, nec mo- dò afflictos reliquerit ciues. Nondum finierat o- ratione, quum mercenarii sub clamo exili- runt, hortantes duceret se ilico, & suppetias ferret. Quos Syracusanorum legati compieci & osculati sunt, multa illi, multa externo militi à diis fausta precantes. Sedato tumultu, edixit Dion ut abirent, instruerent se, ac cœnati illum ipsū in locū cum armis adessent, in animo habens nocte cum auxi- lio venire. At Syracusis quū milites Dionysii vsq; ad lucem magna calamitate affecissent urbem, ac sub tenebras paucis de suis desideratis in arcem se recepissent, Syracusanorū concionatores recepto animo, sperantes perpetratis hostes acqu- eturos, ciues ex integro incitauerunt ut omitterent Dio- nem. Quod si cum mercenariis accederet, ne reci- perent eum, neq; illis virtute ut præstantioribus concederent, verū urbem libertatemq; tueren- tur per se ipsi. Mittitur igitur legatus denuò ad Dio- nem, à prætorib. ad deterrendum eum ne veniat, ab equitibus & nobilibus ciuibus, ut maturet iter. Qui de causa lentè simul & segniter progrediebatur. Nocte adulta æmuli Dionis portas occupant ad eum excludendum. Nyrsius verò iterum mer- cenariis militibus ex arce multo iam erectioribus & plurib. immisissis, lorica murti protinus omnem disturbat, urbemque euastat & diripit. Cædes fit non viroꝝ iam tantum, sed mulierum quoque & puerorum: prædatio non multa, sed exitium om- nium ingens. nam deploratis rebus quum Syra- cusanos prosequeretur Dionysius atroci odio, ru- entem tyrannidem intendit in ruinis vrbis func- rare. Milites autem auxilia anticipantes Dionis ad perniciosissimam omnium per ignem perniciem & excidium accingunt se. In propinqua iaxdas & faces manibus ingerunt, in remota tela ignita ar- cubus mittunt. Syracusani in fugam consternati, qui deprehenduntur in viis, cæduntur: qui in te- cta abdunt se, expelluntur rursus ab igni, multis iam conflagrantibus ædificiis atque in discurren- tes prolabantibus. Hæc ærumna potissimum ur- bem omnium consensu patefecit Dionis. Siqui- dem non vltra incitato gradu pergebat, post- quam conclusos in arcem hostes accepit. Die progrediente occurrerunt primi ei equites alte- ram impressionem adferentes. Mox ex ini- micis nonnulli adfuerunt, ut maturaret oran- tes. Gliscente vehementius malo, misit Hera- clides fratrem suum, inde patrum Theodotem, obsecratum ut ferret opem, neminem signifi- cans hostibus resistere, se vulneratum, urbem tantum non excisam & incendio haustam. His nuntiis sibi incussis aberat Dion adhuc à por- tis sexaginta stadia, demonstratoque periculo mercenarios cohortatus, non iam sedato gradu,

A Δὴ εἰσῶσα μὴ διωάμην, ἀπειμὶ τὰ πύρρην ἢ τὰ πύρρην αἰ- μαλῆ τῆς πατείδος ἐνταφισμῶν. ὑμεῖς ὁ βουλόμενοι μὴ ἔπι ἢ νῦν βοηθεῖν τοῖς ἀβουλοτάτοις ἡμῖν ἢ δεστυχεστάτοις, ὑ- μέτερον ἔργον οὐσαμ ὄρτον τε τὴν Συρακουσίαν πόλιν· εἰ ὁ μεμφομένοι Συρακουσίοις ὑποφέατε. τῆς γὰρ παρότερον ἔρετης ἢ παροθυμίας πρὸς ἐμὲ, χρεῖν ἀξίαι κριμίζοιτε πρὸς τὴν πόλιν· μνησμοῖοι Δίωνος, ὡς οὐδ' ὑμᾶς ἀδικημέ- νους, παρότερον, οὐδ' ὑπερον τὰς πολιτείας δεστυχουώτας ἐγκρα- τικόντος. ἐπὶ δ' αὐτὸ λέγοντος, οἱ μὲν ξένοι μὲν κραυγῆς ἀ- ἐπιδήσαν, ἀγῆν ἢ βοηθεῖν ἢ τὰχος κελδύοντες· οἱ ὁ παρότερος B τῆς Συρακουσίαν ἀπεβάλλοντες ἡσπασαίτο, πολλὰ μὲν ἐκείνῳ, πολλὰ ὁ τοῖς ξένοις ἀγαθὰ πρὸς τὴν πόλιν διχομέ- νοι. κελευσάντος ὁ τὸ θυροῦπα παρήγειλεν ὁ Δίων, διδύς ἀ- πύοντας πρὸς ἀσκαλῆσα ἢ δειπνησάντας ἠκεῖν μὲν τῆς ὀ- πλων εἰς αὐτὸν ἐκείνον τὸν τόπον, ἐγκρῶς δ' αὖ νυκτὸς βοη- θεῖν. ἐν ὁ τῆς Συρακούσης τὸ Διονισίαι φρατῆγῶν, ἀγῆ μὲν ἡμῆρα, πολλὰ κεκατὸ τὸ πόλιν ἐργασαμῶν, δημοκόμης ὁ νυκτὸς ἀναχωρησάντων εἰς τὴν ἀκρόπολιν, κεχένας δ' αὖ ἐαυ- τῶν ὀλίγης ἀποβαλόντων, ἀναθάρρησαντες οἱ δημαγω- γοὶ τῆς Συρακουσίαν, ἢ τοῖς πολεμίοις ἐλπίσαντες ἀβε- C μήπειν ὅτι τοῖς ἀγαπεσραγμῶν, ἀρεκεῖαδου τὰς πολιτείας αὐτῆς, ἐὰν Δίωνα· κὰν παροσίη μὲν τὸ ξένων, μὴ δέχε- σαμ· μὴ δέ πρὸς αὐτῶν τῆς ἔρετης ἐκείνοις, ὡς κρεῖπτον, ἀλλὰ σῶζειν τὸ πόλιν ἢ τὴν ἐλθῆσαι αὐτοῖς δι' ἐαυτῶν. πάλιν οὖν ἐπέμποντο πρὸς τὸ Δίωνα, πρὸς μὲν τῆς φρα- τῆγῶν ἀποδέποντες, πρὸς δ' ὁ τῆς ἰππῶν ἢ τῆς γυναικῶν πολιτῶν ὅτι πρῶτον τὴν πόλιν. ἢ ἀφ' ὁδοῦ βρε- δῶς ἀμα ἢ κτ' ἠολίω πορφοῖομος παροσίη. τῆς ὁ νυ- κτὸς παροσελθούσης, οἱ μὲν μισσηῶτες τὸ Δίωνα, κετέχον τῆς πύλας, ὡς ἀποκλείοντες αὐτὸν· ὁ ὁ Νύρσιος ἐκ τῆς D ἀκερῆς αὐτῆς πολλῶ παροθυμότερος γερονότος ἢ πλείονας ἐφίεις τοῖς μισσηφοροῖς, ὅ μὲν παροτέχισμα πᾶν διδύς κετέσαπτε, τὴν ὁ πόλιν κετέβεχεν ἢ διρπαξεν. ἡ δὲ φόνος μὲν οὐκ ἐπὶ μόνον ἀνδραῖν, ἀλλὰ ἢ γυναῖκαῖν ἢ παί- δων, ἀρπαγαὶ δὲ ὀλίγα, φόνος δὲ πᾶντων πολιτῶν. ἀπεγνα- κῆτος γὰρ ἡδῆ τὰ παρῆγματῶν τοῦ Διονισίου, κεχέ τὰς Συρακουσίους δεινώς μεμμηκῆτος, ὡς πρὸς ἐνταφισαμ τὴν τυραννίδα τῆ πόλεϊ πρὸς αὐτῶν ἐβούλετο· ἢ τοῦ Δίωνος παρ- κεταλαμβῆσαντες τὴν βοηθίαν, ὅτι τὸ ὄξυτατον ἀφ' ὁ πα- ρὸς πᾶντων ὄλεθρον ἢ ἀφαισμον ἐχῶρησαι, τὰ μὲν ἐπίς E ἀπὸ χερῶν δασὶ ἢ λαμπαῖσιν ὑποπιμαρῆντες, εἰς δὲ τὰ παροσω δὲ παροῖοντες ἀπὸ πύων παροβολοῖς φθάρων τῆς τῆς Συρακουσίαν, εἰ μὲν ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐφονδύοτο κετα- λαμβῆσαντο· ὁ ὁ εἰς ταῖς οἰκίας κεταδύομοι, αὐτῆς ὑπο τῶν πυρρῶν ἐξέπειατε, πολλὰν ἡδῆ φλεγομῶν ἢ κεταφε- ρομῶν ὅτι τὰς ἀφῆοντας. τοῦτο ὁ πᾶτες μάλισα τὸ πί- λιν ἀεφέξο Δίωνι, πᾶντων συμφωνησάντων. ἔτυχε μὲν γὰρ οὐκ ἐπὶ σπουδῆ πορφοῖομος, ὡς ἠκρυσει εἰς τὴν ἀκρόπολιν κετακεκλεῖσασα τὰς πολεμίοις· παροσίους ὁ τῆς ἡμέρας, παροπον ἰππῶις ἀπλύθησαν αὐτῶ, τὴν δὲ δότερας κετάληψιν F ἀπαγγῆμοντες ἐπέτῶ ἢ τῶ παροναλιουμῶν, ἐνοῖο παρῆ- σαν, ἐπέτῶ σαμ δειόμενοι. σαμτείνοντες ὁ τῶ κεκεῖν μᾶλλον, Ηρακλείδης τὸ ἀδελφὸν ἐξέπεμψεν, εἶτα Θεοδί- τῶ τὸ δειον, ἰκετῶσαν εἰσῆγειν, ὡς μηδενὸς ἀντεχοντος τοῖς πολεμίοις, αὐτῶ ὁ τεβρωμῶν, τῆς ὁ πόλεως μικρὸν ἀ- πεχίους ἀνατεβῆσαι κεχέ κεταπερῆσαι. τοιοῦτων ἀγγῆματων τῶ Δίονι παροπεσόντων, ἐπὶ μὲν ἐξῆκον- τα σαδίοις τῶ πύλων ἀπέχον παροσίους δὲ τὸν κίνδυνον τοῖς ξένοις κεχέ κετακεκλεῖσάμτος, οὐκ ἐπὶ βαδίσω ἡδῆ.

ἀλλὰ δρόμῳ ὁ στρατεύμα πρὸς τὴν πόλιν, ἄλλω ἐπὶ ἄλλοις αἰπάζοντων, καὶ δεομένων ἐπιείκασθαι. χρησάμενος ὁ θαυμαστῶ πάχει καὶ πρῶτῳ τῶν ξένων, εἰςέβαλε Δία τῶν πυλῶν εἰς τὴν Ἐκατόμπεδον λεγεωνάριον καὶ τὸς μὲν ἐλαφροὺς διὸς ἀφῆκεν εἰσελθεῖν πρὸς τὸς πολεμίους, ὡς ἰδοῦσι θαρσύνουσαι τῆς Συρακουσίων ἐγχοῖο· τὸς δὲ ὀπλίτας αὐτὸς σπυρίσθη, καὶ τῶν πολιτῶν τὸς ὑπερρέοντας καὶ σπυρίσθη, ὀρθοῖς λόχοις ποίων. καὶ Διαιρῶν τὰς ἡγεμονίας, ὅπως ὁμοῦ πολλαχῶς ἀμα πρὸς φέρουτο φοβερώτερον. ἐπεὶ δὲ ταῦτα πρῶτος ἀσπασάμενος, καὶ τοῖς θεοῖς πρὸς Δία ἀμύμων, ὡφθη Δία τῆς πόλεως ἄγαν ὅτι τὸς πολεμίους, κραυγὴ καὶ χαρὰ, καὶ πόλις ἀλαλαγμῶς διχαῖς ὁμοῦ καὶ πρῶτος ἀκλήσει μεμιγμένους, ἐγένετο πρῶτος τῶν Συρακουσίων τὸν μὲν Δίωνα σωτήρα καὶ θεὸν Σποκαλοῦτων, τὸς δὲ ξένους, ἀδελφοὺς καὶ πολίτας. ὁ δὲ φίλαυτος ἰὼ καὶ φιλόψυχος πρῶτος τὸν τότε χαρῶν, ὅς οὐ μάλιστον ἑστῶ μόνου Δίωνος ἢ τῶν ἄλλων ἀπορῶτων ἀγωνιστῶν ἐφαίνετο, πρῶτος πρὸς τὸν κίνδυνον πορθομένων δι' αἵματος καὶ πρὸς τὴν νεκρῶν πολλῶν κειμένων ἐν ταῖς πλατείαις. ἰὼ μὲν οὖν καὶ τὰ πρῶτα τῶν πολεμίων φοβερὰ, πρῶτος πασῶν ἀπηγριωμένων, καὶ πρῶτος ἀσπασάμενος πρῶτος ὁ πείσισμα, χαλεπῶ ἔχον καὶ διεσκαβίσαν τὴν πρῶτον. ὁ δὲ ἐκ τῆς πρῶτος κίνδυνος ἐπαρθεῖ μάλλον τὸς ξένους καὶ δύσερξην ἐποίησεν πορείαν. κύκλω γὰρ ἀπὸ τῆς φλογὸς πρῶτος ἀμύμων, τὰς οἰκίας πρῶτος ἀμύμων καὶ δὲ πρὸς ὑπερρέοντες ἐρείπιοις, καὶ πρῶτος ἀμύμων ἀπορῶσι μεγάλοις ὑπερρέοντες ὑπερρέοντες ἀμύμων, καὶ πολλῶν ὁμοῦ καπνῶ Δία πορθομένων κενιστῶν, ἐπειρῶντο σπυρίσθαι, καὶ μὴ Δία πρῶτος τὴν πρῶτον. ὡς ὁ πρῶτος ἐμίσητο τοῖς πολεμίους, ἐν χερσὶ μὲν ὀλίγων πρὸς ὀλίγους ἐγένετο μάχην, Δία τὴν γενεὴν καὶ τὴν δύναμιν τῆς πόλεως κραυγῆ καὶ πρῶτος ἀμύμων τῶν Συρακουσίων ὑπερρέοντων ἐβιάσθησαν οἱ πρῶτος τῆς Νύμφης. καὶ ὁ μὲν πλείστον αὐτῶν εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐπίεσσαν ἀναφύξον ἐσώζετο, τὸς δὲ ἐναπολειφθέντας ἔξω καὶ Δία ἀπαρέντας ἤρω οἱ ξένοι διώκοντες. ἀπύλαουσι δὲ τῆς νίκης ἐν ταῖς πρῶτοις, καὶ χαρὰ καὶ πρῶτος ἀμύμων ἐργῶ τηλικύτω πρῶτος οὐ παρέχον ὁ χαρῶν, ὅτι τὰς οἰκίας πρῶτος ἀμύμων τῶν Συρακουσίων, καὶ ὁ πῦρ μάλιστα ἐν τῇ νυκτὶ κατὰσκαβίσαντων. ἡμέρα δὲ ὡς ἰὼ, τὸ μὲν ἄλλων ὁ δὲ πρῶτος ἀμύμων δημαγωγῶν, ἀλλὰ κατὰ γόνους αὐτῶν ἔφυγον. Ηρακλείδης ὁ καὶ Θεοδότης, αὐτοὶ κημίσαι πρῶτος ἀμύμων τῶν Δίωνι παρέδωκαν· ἀδικεῖν ὁμολογησῶντες, καὶ δεομένοι βελτίονος ἐκείνου τυχεῖν ἢ γενέσθαι αὐτοῖς πρῶτος ἀμύμων. πρῶτος ἀμύμων τῶν Δίωνι, τὴν ἄλλω ἀπασαν δρετιῶ ἀσύγκειλον ἔχοντι, καὶ πρὸς ὀργῶν κρείττονι φανῶν τῶν ἡγεμονικῶτων, οἱ πρῶτος οὐ πρῶτος ἐσαΐασαν πρὸς αὐτὸν, νῦν ἤκεισιν ἠπάσθαι, τῆς δρετιῆς ὁμολογησῶντες. ταῦτα τῶν πρῶτος τῆς Ηρακλείδου δεομένων, οἱ μὲν φίλοι παρεκελεύοντο τῶν Δίωνι μὴ φείδεσθαι κακῶν καὶ βασκαίων ἀμύμων, ἀλλὰ καὶ τοῖς φρατώταις χερίσασθαι τῆς Ηρακλείδου, καὶ τὸ πολιτῶματὸς ἐξελεῖν δημοκρατία, ὅτι μὲν νόσημα, πρῶτος ἀμύμων ὅς ἐλατῶν· ὁ δὲ Δίων πρῶτος ἀμύμων ἀμύμων, ἔλεγχῶ ὡς τοῖς μὲν ἄλλοις φρατῆσι πρὸς ὀπλὰ καὶ πόλεμον ἢ πλείστη τῆς ἀσκήσεως ἔστιν, αὐτῶν ὁ πρῶτος ἀμύμων ἐν Ἀκαδημία μεμελέτηται, θυμὸς πρῶτος ἀμύμων καὶ φρόνου καὶ φιλονεκίας πάσης· ὡν ἐπίδειξις ἔστιν, οὐχ ἢ πρὸς φίλους καὶ χερίσας μετεϊότης, ἀλλ' εἴπης ἀδικούμενος, ὡς πρῶτος ἀμύμων εἶν καὶ πρῶτος ἀμύμων τοῖς ἀμύμων.

A sed cursu rapuit ad urbem exercitum, aliisque atq; aliis subinde occurrentibus & ut adderent gradum rogantibus. Vfus mirifica mercenariorum velocitate & promptitudine, per portam in Hecatompodon, quam vocant, ingressus est. Leuem armaturam immisit confestim in hostes, quò spectantibus ipsos Syracusanis animos facerent. Interea grauem armaturam affluentisque ciues & sibi aggregatos instruxit in aciem, profundos manipulos produxit, & diuersos præfecit duces, quò simul multis locis incurreret terribilior. Quibus perfectis vbi precatum deos & per vibem conspexerunt ducentem in hostes, clamor, gratulatio & fremitus cum votis simul & adhortationibus confusus à Syracusanis editus est, Dionem seruatore & deum appellantis, mercenarios fratres & ciues. Nemo sese illo articulo adeo respiciebat, aut vitæ cupidus erat, qui non impensius de vno Dione quam de aliis omnibus anxius videretur: quum princeps ad discrimen per sanguinem, per flammam, per cadauerum aceruos in viis iacentium pergeret. Erant verò etiam ab hostibus omnia horrenda, efferatis & in acie stantibus apud murum, quo difficilis erat & arduus aditus. Iam periculum ab incendio mercenarios vehementius terrebat, ac salebrosum faciebat progressum. quippe flamma ædificia depascente vndique erant cincti: ignitisque ingredienti ruderibus, & per stragem magnam tectorum parietumque ingenti cum discrimine currentes, densumque & cum fumo coniunctum penetrantes puluerem, enitebantur retinere neque dissipare ordines. Vt ad hostem ventum est, propter loci angustias & iniquitatem pauci cum paucis manus conseruere. Cæterum clamore & alacritate excitantibus pugnantibus Syracusanis, pulsus est Nyphus, ac plerique milites eius in propinquam refugientes arcem euaserunt, relictos foris & palantes mercenarii insequuti occiderunt. Fructum autem in præsentia victoriæ gratulationemque & complexus tali facto conuenientes non permisit tempus capere, conuertentibus se ad ædificia Syracusanis, atque ignem ægrè per totam noctem extinguentibus. Vbi diluxit, nemo concionatorum remansit in vrbe, sed damnantes semet ipsi fugæ consuluerunt. Heraclides & Theodotes vtrò dederunt sese Dionem, culpam fatentes, orantesque cum ut benigniorem in ipsos præberet se quam in se fuissent ipsi. Decere Dionem virtute omni alia præditum incomparabili, iræ quoque imperare aduersus ingratos: qui de qua antè cum eo contendebant, nunc vinci se virtute fareantur. Hæc illis precantibus, monuerunt amici Dionem ne improbis & malignis hominibus parceret, sed Heraclidem permitteret militibus, atq; è republ. ambitionem popularem extirparet, morbum tyrannide non minus vefanum. Quos placans Dion demonstrauit cæteros duces plurimum ponere meditationis in armis & bello, se verò longo tempore in Academia iram commentatum inuidiamque & æmulationem omnem vincere. Eius esse documentum non in amicos & bonos moderationem, verum si iniuriam inferentibus placabilis, & in peccantes sis lenis.

Heraclidem velle se non tam opibus & prudentia quam clementia & iustitia superare videri. Quippe veram in his esse præcellentiam: victorias bellicas etsi neminem mortalium, fortunam certè quæ partem earum vindicet, habere. Quod si infidus Heraclides, & ex liuore improbus sit, ideòne Dionem oportere ita virtutem labefacere: nam repetere pœnas quam priorem inferre iniuriam lege iustius definiti, quum natura ab imbecillitate proficiscatur eadem. Hominis improbitatem, quamuis aspera sit, non vsque adeò feram tamen omninò esse & morosam, quin frequentibus beneficiis sese inuertat superatam. His vsus rationibus Dion, Heraclidem & Theodorem missos fecit. Inde ad reficiendum arci obiectum murum conuersus, Syracusanis imperat singulis vallum cedere & propè murum proiicere. Requiescentibus Syracusanis, admouens nocte mercenarios clam arcem circumvallauit. Itaque celeritatem & opus postridie spectantes, iuxta ciues atque hostes mirati sunt. Humatis qui ceciderant Syracusanis, redemptisque captiuis, non minus duobus millibus, aduocauit concionem. Ibi procedens Heraclides promulgationem tulit vt Dionem imperatorem terra marique cum libera potestate crearent. Comprobantibus optimatibus & suffragia ciues inire iubentibus, fremuit colluues nautica & artificum classis, præfecturam ægrè ferens adimi Heraclidi: quem existimabant etsi aliàs improbum, magis quam Dionem popularem tamen & multitudini obnoxium. Concessit hoc eis Dion, imperiumque mari reddidit Heraclidi. At dum ad agri & ædificiorum partitionem incumbentibus reluctatur, & plebiscita de his priora antiquat, offendit eos. Inde mox aliud initium Heraclides capiens, milites & nautas, qui nauigauerant secum in expeditionem, Messanæ desidens subiit, atque in Dionem, affectare dictitans eum tyrannidem, concitauit. Interim cum Dionysio clam de fœdere interprete Pharace Spartiate agebat. Quod quum nobilissimi Syracusani odorarentur, seditio exorta in exercitu est, atque ex ea fames Syracusis commeatusque angustia, vt inops consilii Dion esset, & malè audiret apud amicos, quòd hominem adeò intractabilem, inuidiaque & improbitate peruersum aduersus se euexisset Heraclidem. Porrò Pharace apud Neapolim in agro Agrigentino statiuia habente, eduxit Syracusanos Dion, ea mente vt alia opportunitate signa cum eo conferret. Verùm obtrectantibus Heraclide & nautis, nolle prælio discernere Dionem, sed bellum ducere, quò semper esset cum imperio: quum inuitus contulisset signa, fusus est. Quia verò haud magnam cladem acceperat, sed magis ab semetipsis & seditione fuerant dissipati: accingebat se Dion ex integro ad pugnam, componebatque milites, mulcens & confirmans eos. Verùm primis tenebris defertur ad eum soluisse Heraclidem, & classe Syracusas petere, eo animo vt urbem occupet, ipsumque cum exercitu excludat. Itaque trahens secum principes & impigerrimos per totam noctem, equo aduolauit ad urbem, ac circa horam diei tertiam portam tenuit, stadia septingenta emensus. Heraclides, vt magna prope ratione vsus,

A βούλεσθαι δὲ Ἡρακλείδου, μὴ ποσὺν διωάμει καὶ φε-
νήσει κρατῶν, ὅσον χρηστότητι καὶ δικαιοσύνῃ, φαίνομαι. ὃ γὰρ
ἀληθῶς βέλλιον ἐστὶν οὐκ οἶμαι. αἱ δὲ τῶν πολέμων καθάρσεις, εἰ
καὶ ἀνθρώπων μηδένα, τίω γὰρ τὸ γένος ἀφαιρέσειν ἔ-
χοσιν. εἰ δὲ Ἡρακλείδης ἀπίστος καὶ κακὸς ἀφ' ὀφθόνου, οὐ πῶς
Δίωνα δεῖ θυμῷ ἀφαιρῆσαι τὸ δέριον. ὃ γὰρ ἀπίμφορος
ἐστὶν, τὸ παραδικεῖν, νόμῳ δικαιότερον ὀφείλει, φύσει γινόμε-
νον ἀπὸ μίας ἀδελφείας. αἱ δὲ φερίαι καὶ κακίαι, εἰ καὶ χαλεπὸν
ἔστιν, ἔχ' ἕτως ἄριον εἶναι πᾶσι καὶ δύσκολον, ὥστε μὴ
μεταβάλλειν χάριτι νικηθεῖσαν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπι-
B ούτων. τοῖς τοῖς χρηστέροις λογισμοῖς ὁ Δίων, ἀφῆκε τοῖς
παρὰ τὸ Ἡρακλείδου. βασιλεύοντος δὲ παρὸς τὸ ἀφαιρῆσαι,
τῶν Συρακυσίων ἕκαστον ἐκέλευσεν ἕνα κέρψαντας τάφρον
ἐγγὺς μεταβάλλειν. τοῖς δὲ ξένοις ὀπίσθησας ἀφ' ἑκείνου,
αἰαπαυομένων τῶν Συρακυσίων, ἔλαθεν ἀποσαυρώσας τὴν
ἀκρόπολιν. ὥστε μὴ ἡμέραν ὃ πάρος καὶ τὴν ἐργασίαν θα-
σαυροῦ, ὁμοίως θαυμάζειν τὸς πολίτας καὶ τὸς πολεμίους.
θάψας δὲ τὸς τεθνηκότας τῶν Συρακυσίων, καὶ λυσάμενος τὸς
ἐαλωκότας, διεσχίοντο ἑκάστηνας ὄντας, ἐκκλησίαν
σωτήρα καὶ παρελθὼν Ἡρακλείδης εἰσηγήσατο γινώμην,
C ἀντικράτορα στρατηγὸν ἐλέαζε Δίωνα καὶ γὰρ καὶ θάλασσαν.
ἀποδοξάμενος δὲ τὸ ἀείψαν, καὶ χειροτονεῖν κελεύοντων, ἐθο-
ρύθησεν ὁ ναυικὸς ὄχλος, καὶ βόρυσσας, ἀρξάμενος ἐκπέπλονε
τῆς ναυαρχίας τῷ Ἡρακλείδῃ, καὶ νομίζων αὐτὸν, εἰ κατ'
ἄλλα μηδενὸς ἀξίος ἔστιν, δημοτικώτερον γὰρ πόρως εἶναι τῶ
Δίωνα, καὶ μάλλον ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολλοῖς. ὁ δὲ Δίων τῶτο
μὴν ἐφῆκεν αὐτοῖς, καὶ τὴν καὶ θάλασσαν ἀπέδωκε
τῷ Ἡρακλείδῃ, παρὸς δὲ τῆς γῆς καὶ τῶν οἰκῶν τὸ ἀναδασμόν
ἄρμητοῖς ἐναυλωθεῖς, καὶ πᾶσι παρῆσαν ψηφισθέντα παρὶ
τούτων ἀκυρώσας, ἐλύπησεν. ὅταν δὲ τὸν ἐτέρωθεν ἀρχὴν λα-
D βῶν ὁ Ἡρακλείδης, τὸς σιωπεπλάσαντας μετ' αὐτῶν στρα-
τιώτας καὶ ναύτας ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ Σηλίᾳ ἐδημαγῶναι καὶ
παράξιναι καὶ τῶν Δίωνος, ὡς τυραννεῖν μέλλοντος· αὐτὸς δὲ
παρὸς Διονύσιον ἐποιεῖτο σιδηρῶν κρύφα, ἀφ' ἑαυτοῦ
τῶν Σπαρτιάτῶν καὶ τῶν τῶν γινώμην τῶν Συρακυσίων ὑπο-
νοσάντων, εἰς τὴν αὐτῶν φρασπέδα, καὶ δι' αὐτὴν ἀπορία
καὶ ἀσπίς ἐν ταῖς Συρακυσίαις· ὥστε πᾶσι πᾶσι ἀμνη-
σῆναι τὸν Δίωνα, καὶ κακῶς ἀκρίβειν ὑπὸ τῶν φίλων, οὕτω δι-
μέτα χεῖρας ἀνθρώπων καὶ διεσθαρμένων ὑπὸ φθόνου καὶ
E πονηρίας αὐτῶν καὶ ἀπὸ τῶν Ἡρακλείδου. φερίαι
καὶ παρὸς Νεαπόλει τῆς Ἀκαδημῆς φρασπέδα
τοῖς, ὄξαγαγὼν τὸς Συρακυσίους, ἐβούλετο μὴ ἐν ἐτέρῳ
καρῶ ἀφαιρῆσαι παρὸς αὐτὸν. Ἡρακλείδου δὲ καὶ τῶν
ναυτῶν καθάβωσαν ὡς οὐ βούλεται μάχη κεῖναι τὸν πό-
λεμον Δίων, ἀλλ' αἰεὶ μόνον δέχειν ἀναγκαστὴς σιω-
βαλε, καὶ ἠτήθη. γηρομένης δὲ τῆς Ἑσπῆς οὐ βουλεύσας, ἀλ-
λά μάλλον ὑφ' ἑαυτῶν καὶ τῶν σασιάζειν παρεσθέντων, αἰ-
θῆς ὁ Δίων παρεσθάζει μόνον, καὶ σιωπέτα, πεί-
θων καὶ παρὰ τῶν φίλων. τῆς δὲ νυκτὸς ἀρχομένης ἀγρή-
λεται παρὸς αὐτὸν, Ἡρακλείδου ἀρῆσαι τὸν πόλιν πλεῖν
F ὅτι Συρακυσίων, ἐγνωκότα τὴν πόλιν καθάβειν, κα-
κῆνον ἀποκλείσαι μετ' τοῦ στρατεύματος. ὅταν οὖν ἀνα-
λαβὼν τοῖς διωατοπάσι καὶ παρῶν τοῖς, ἰσπα-
σατο ἀφ' ἑκείνου τῆς νυκτὸς· καὶ παρὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας

παρὸς τῶν πύλων αὐτῶν, εἰς τοῖς κατὰ τὴν αὐτῆς ἐπιτακτοῖς. Ἡρακλείδης δὲ τῶν ναυτῶν ὡς ἀμνησθέντων ὑπέστησεν,
NNNN iij

ἀποπλοῦσας καὶ πλοῦσας ἐν ταῖς παρὰ τὴν ἀσπίδα, ὅτι τυγχάνει Γασύλω τῷ Σπαρτιάτῃ, φάσκοντι πλεῖν ἐφ' ἡγεμονία Σικελιωτῶν ἐκ Λακεδαιμόνος, ὡς πρῶτον πο-
 τε Γύλιππος. ἀσπίδος οὖν ἀναλαβὼν τὸν τ' ἀνδρα, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ἀλεξιφρέμαχον τὸ Δίωνα, ἐπεδεί-
 κνυτο τοῖς συμμάχοις· καὶ κήρυκε πέμπων εἰς τὰς Συρα-
 κούσας, ἐκέλευε δέχεσθαι τὸν Σπαρτιάτῃ δ' ἄρχοντα τοῖς
 πολίταις· ἀποκρινάμενος δὲ τοῦ Δίωνα ὡς εἶσιν ἄλλοι
 ἰκανοὶ τοῖς Συρακυσίοις, εἰ δὲ πρῶτος δέοι καὶ Σπαρτιά-
 του τοῖς παρὰ τὴν ἀσπίδα, αὐτὸς δὲ εἶπεν, καὶ ποίησιν γεγενηῶς
 Σπαρτιάτης· τί μὲν δὲ δέχεται ὁ Γασύλος ἀπέγνω, πλὴν
 σὰς ὅτι πρὸς τὸν Δίωνα δηλώσει τὸν Ἡρακλείδην, ὅρκους
 δόντα καὶ πίστεως τὰς μεγίστας, αἷς αὐτὸς ὁ Γασύλος ὡμοσε
 ἡμῶς ἔσασθαι Δίωνα, καὶ χυλῶν Ἡρακλείδου κακῶ-
 παρὰ τὴν ἀσπίδα. ἐκ τούτων κατέλυσαν μὲν οἱ Συρακυσί-
 οισι τὸ ναυικόν· (ὅθεν γὰρ ἡ ἐργὴ αὐτῶν, μέγαλοι δὲ δα-
 πτύρῃ τοῖς πλείοσι, καὶ γασίως ἀφορμῇ τοῖς ἀρχαῖσι) τί μὲν δὲ
 ἄλλο ἐπολιόρχειν, ἔξοικε δὲ μὴ σταντες ὁ πρὸς τὴν ἀσπίδα.
 μηδενὸς ὅτις πολιορκουμένων βουλοῦντος, ὅτι πλοῦσας δὲ
 σίτου, τ' ὁμοσφῶραν γινόμενων πονηρῶν, ἀπογνοῖς ὁ υἱὸς τῶ
 Διονυσίου τὰ παρὰ τὴν ἀσπίδα, καὶ ἀπεισάμενος πρὸς τὸν Δίωνα
 τί μὲν ἄλλο ἐκείνῳ μὲν τῶν ὀπλῶν καὶ τῆς ἄλλης κατα-
 σκευῆς παρέδωκεν, αὐτὸς δὲ τί μὲν ἄλλο καὶ τὰς ἀδελφὰς
 ἀναλαβὼν, καὶ πέντε πληρωσάμενος τεύχεα, ἔξελπει
 πρὸς τὸν πατέρα τὸ Δίωνα ἀσφιδῶς μὲν ἐκπέμπωντος,
 ὅθεν οὖν ὁ τῶν Συρακυσίας ἀπολιπόντος ἐκείνῳ τί μὲν
 ὄψιν· ἀλλὰ καὶ τὴν μὴ παρόντα βουλομένων, ὅτι τί μὲν ἡμέ-
 ραν ταύτην καὶ τὸν ἡλίον ἐλθόντας αἰετοῦ τὰς Συρα-
 κούσας ὅσα ἐφορῶσιν. ὅπου γὰρ ἐπιπύ τῶν λεγόμενων καὶ
 τῆς τύχης τῶν δειγμάτων ἐμφανέστατον ἔστιν καὶ μέγιστον ἢ
 Διονυσίου φυγῆ, τίνα γὰρ δοκεῖν αὐτῶν ἐκείνων τί μὲν τότε χα-
 ρῆν ἡμέρας, καὶ πηλικὴν φρονήσασθαι τὴν μέγιστον τῶν
 πρώτων τυραννίδων κατελόντας ἐλαχίσταις ἀφορμαῖς; ἐκ-
 πλοῦσαντες ὅτι τὸ Ἀπολλοκράτης, καὶ τὸ Δίωνα εἰς τὸ ἀκρό-
 πολιν βαδίζοντες, ὅσα ἐκαρτέρησαν αἱ γυναῖκες, ὅσα αἰε-
 μινδρὸν εἰσελθεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι τὰς θυράς ἔξεδραμον· ἢ μὲν
 Ἀεισομάχη τὸν υἱὸν ἀγροῦσα τῶ Δίωνα· ἢ δὲ Ἀρετὴ κατό-
 πιν εἰπεὶ δακρύουσα, καὶ ἀφ' ἧς πορεύσα πῶς ἀσπασίται
 καὶ πρὸς αὐτὴν τὸν ἀνδρα, κρινώνας αὐτῇ πρὸς τὸν ἕτερον
 γεγενημένης ἀσπασίταις δὲ αὐτῶν πρὸς τὴν ἀδελφίαν,
 « εἶπα ὁ παῖδον, ἢ Ἀεισομάχη πρὸς ἀγαθὸν τὴν Ἀρετῆν,
 • ἢ τυχερῶν (ἔφη) ὡς Δίων σου φέρωντος· ἢ καὶ νικῶν
 • ἀφ' ἧρας ἡμῶν ἀπὸ τῶν τῶν κατηφείας, πλὴν μόνως τῶ-
 • της, ἡ ἐπειδὴν ἡ διστυχὴς ἐγὼ σου ζῶντος, ἕτερον σκελεθῆν
 • βιασθεῖσαν. ὅτι οὖν σε κύριον ἡμῶν ἢ τὴν τύχην πεποιήκειν, πῶς
 • αὐτῇ ἀφ' ἧρας ἐκείνῳ τ' ἀνάγκην, πότερον ὡς τῶν, ἢ ὡς
 • αὐτὴν σε ἀσπασίται; πῶς αὐτῆς τῆς Ἀεισομάχης λεγούσης, ὁ
 Δίων ἐκ δακρύουσα, πρὸς ἡμέτερον φιλοσόργως τὴν γυναῖ-
 κα· καὶ πρὸς αὐτὴν τὸν υἱὸν, ἐκέλευσε εἰς τὴν οἰκίαν τὴν
 αὐτῆς βαδίζειν, ὅπου καὶ αὐτὸς διηπάτο, τί μὲν ἄλλο ἐπὶ τοῖς
 Συρακυσίοις ποιησάμενος. ἔπαυσε τῶν παρὰ τὴν ἀσπίδα αὐ-
 τῶν παρὰ τὴν ἀσπίδα, ὅθεν ἀπολαύσασθαι πρῶτον ἡξίωσε
 τῆς παρὰ τὴν ἀσπίδα, ἢ καὶ ὁ φίλοις χεῖρας, καὶ συμμάχοις δωρεὰς, μέγιστα δὲ τοῖς ὅσα ἄσπις σκελεθῆσι καὶ ξέ-
 νοις ἀπονεῖμαί τινα φιλανδραπίας καὶ πηλὴς μερίδα· τῇ μεγαλοψυχίᾳ τὴν δυνάμιν ὑπερβαλλόμενος. ἑαυτὸν
 δὲ λιτῶς καὶ σωφρονῶς ἐκ τῶν τυχόντων διώκει· θαυμάζομενος ὅτι μὴ μόνον Σικελίας τε καὶ Καρχηδόνος,

A tempore tamen est exclusus, reduxit classem, va-
 gansque nullo certo in rebus gerendis consilio in-
 cidit in Gæsyllum Spartiatem, qui Lacedæmone
 ferebat se, ut imperator Siculorum, ut ante Gylip-
 pus, esset, venisse: hunc lubens recepit, eumque
 pro amuleto contra Dionem appendens sociis o-
 stentavit, ac misso Syracusas eaduceatore monuit
 ciues ut Laconem ducem acciperent. Quum re-
 spondisset Dion satis imperatorum Syracusanis
 esse: quod si prorsus res Spartiatem requireret,
 esse adscriptitium se Spartiatem: Gæsyllus spe du-
 catus deposita, profectus ad Dionem tamen, re-
 conciliauit eum Heraclidi conceptis verbis san-
 ctissime iurato: adiurauitque Gæsyllus vindicem
 se Dioni, & Heraclidis, si falleret ille fidem, fore
 ultorem. Hinc classem Syracusani dimittunt.
 quippe nullum erat eius operæpretium: tantum
 erant ex ea magni in socios nauales sumptus & se-
 ditionis ansæ ducibus. Arcem obsederunt, abso-
 luto muro quo eam circumuallauerunt. Quum
 obsessis nemo succurreret, commeatus deficeret,
 mercenarii gererent se peruersè, deploratis rebus
 filius Dionysii fœdus cum Dione pactus, arcem ei
 cum armis & reliquo instrumento tradidit. Inde
 matre sororibusque acceptis, & tribus completis
 triremibus, nauigauit ad patriam, cui Dion secu-
 rum exitum dedit. Illo spectaculo fraudati nemo
 Syracusis voluit, & absentes quoque in clamaue-
 runt, quod illum diem & solem liberis exorien-
 tem Syracusis non intuerentur. Quando enim
 nunc etiam ex fortunæ exemplis memorabilibus
 clarissimum est & maximum Dionysii fuga, quan-
 tam existimandum est illorum ipsorum gratula-
 tionem fuisse, quantoque animos eorum qui om-
 nis ætatis maximam tenuissimis subsidiis tyran-
 nidem euertere. Quum soluisset Apollocrates, &
 pergeret Dion in arcem, non continuerunt se mu-
 lieres, neque expectauerunt dum esset ingressus,
 sed effuderunt se ad ianuam. Aristomache filium
 ducebat Dionis: Arete ponè sequebatur eam
 flens, & incerta quemadmodum virum, quod
 consuetudo ei intercessisset cum altero, salutaret
 & appellaret. Primam quum ille sororem salti-
 tasset, deinde filium: Aristomache admouens A-
 reten, Misera, inquit, exulete, Dion, fuimus. Re-
 dux verò & victor omnibus nobis mœstítiam de-
 traxisti extraquam vni huic, quam aspexi ego mi-
 sera viuo te alteri viro coactam nupsisse. Quan-
 do igitur arbitrium tibi fortuna nostri dedit, quo-
 modo dispensas ei illam necessitatem, ut auun-
 culumne te, an etiam ut virum salutet? Dum ea
 fatat Aristomache, profusus Dion lacrymis excep-
 it vxorem indulgenter, traditoque ei filio iussit
 ei domum suam concedere vbi ipse quoque age-
 bat. Nam arcem permisit Syracusanis. Hoc
 rerum successu nullum antè ex præsentí felici-
 tate capere fructum voluit quam gratiam ami-
 cis, sociis præmia, præcipuè familiaribus ci-
 uibus & externis militibus esset munificentiam
 & honorem impertitus, quum tenuiter & frugaliter
 sese vulgari toleraret cultu. Vnde erat in admira-
 tione, quod quum non Sicilia modò & Carthago,

verum vniuersa quoque Græcia oculos intentos haberet in eius felicitatem, neque quicquam illius ætatis homines ad eum arbitrarentur magnam, neque virtus & fortuna in alio duce videretur illustrior fuisse, in tantum se vestitu & famulatio & mensa moderatum præberet, ut si cum Platone ageret in Academia, non cum mercenario milite & ducibus eorum viueret, qui crapulam & delicias quotidianas pro laborum & periculorum habent solatiis. Verum scripsit ei Plato in vnum omnes mortales ipsum oculos conicere. Ille verò ipse, meo iudicio, in vnus locum vrbis erat versus, Academiam, cuius loci spectatores & iudices non factum, non audaciam sciebat, non denique victoriam suspicere vllam, verum solum an modestè & moderatè vteretur fortuna, & magnis in rebus præberet se temperantem, speculari. De seueritate tamen in congressibus & de rigore aduersus populum nihil cautebatur detrahare vel relaxare, quanuis res eius ciuilitatem requirerent, & reprehenderet eum, ut diximus, Plato, scriberetque ei solitudinis pernicitiam contubernalem esse. Sed natura videtur abhorruisse à comitate, ac Syracusanos incendere nimium solutos & delicatos laborasse. Quippe imminabat ei denuò Heracides, qui ad consilium vocatus recusauit venire, priuatum se esse ferens, & in cœtu aliorum ciuium venturum ad concionem. Inde criminatus est Dionem, quòd non esset demolitus arcem, & populo Dionysii conditorium dissipare & proicere reliquias, quum id pararet, non permisisset: adhuc euocaret consiliarios Corintho, collegas dedignans ciues. Et reuera accesserant Corinthios Dionem, quam in mente habebat, facilius illis præsentibus constitutum se reipubl. formam sperans. Meditabatur autem effusam populi potestatem, quòd ea non reipubl. sed rerumpubl. esset, ut ait Plato, nundinæ, coëtere, & Laconicam quandam Creticamque mistam formam ex populari arbitrio & regno, in qua optimatum ius esset, hi que præsiderent & maxima quæque dispensarent, temperare & concinnare, quum Corinthios quoque reipubl. cerneret per optimates procurare, nec multa negotia tractare apud populum. Quum igitur hanc rem imprimis impugnaturum expectaret Heracidem: qui aliàs inquietus, temporarius, & seditiosus erat: quos iam dudum cupientes eum interficere represserat, his tunc conuinit: qui in domum illius irrumpentes obruncauerunt eum. Tulit grauitur huius mortem populus. Quum splendida exequias tamen ei Dion parasset, & comitante exercitu funus esset profectus, concionemque habuisset, intellexerunt motus ciuiles Heracide & Dione vnà reipubl. gentibus sedari nullo modo posse. Erat Dion amicus quidam Atheniensis Callippus, quem non literarum commendatione ait Plato, sed initiationibus & circulatoria consuetudine notum ei & familiarem fuisse. Hic cum ad bellum sequutus honestum ordinem habebat, atque ingressus cum eo Syracusas est primus amicorum omnium coronatus, præbueratque se strenuum & insignem bellatorem. Qui quum amicis Dionis primariis & optimis bello assumptis, sublatoque Heracide, populum Syracusanum cerneret duce orbem,

A Ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος ὅλης ἀποβλεπούσης πρὸς αὐτὸν δὴ με-
 ρυῶτα, καὶ μηδὲν ἕτοιμα τὸ τότε νομιζόντων, μηδὲ ὅτι φα-
 νετέρας πρὸς ἄλλον ἡγεμόνα πόλεως καὶ τύχης γεγενῆσθαι δο-
 κούσης, ἕτοιμα παρήχεν αὐτὸν ἐσθῆτι καὶ περικελευχίᾳ καὶ βαπτίσει
 μέτειον, ὡς ἔφ' ἐν Ἀκαδημία σοσιτῆρι μὲν Πλάτωνος, οὐκ
 εἰς ξενιστῆρα καὶ μεσοφροσίου ἀφαιτωμένους, οἷς αἰ καὶ ἐκάστη
 ἡμέρα πληροποιοῖ καὶ ἀπολαύσεις, πρὸς μὲν τὰ πόνων καὶ τῶν
 παιδιῶν εἰσὶν. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν Πλάτων ἔγραψεν ὡς πρὸς
 ἕνα νῦν τὸ οἰκουμένης, τῶν ἀπὸ τῆς ἀποβλεπούσιν αὐτὸς ὃ
 ἐκείνος (ὡς εἴποιεν) ἀφαιτῶν πρὸς ἐν χωρίον μιᾶς πόλεως, τῆ
 Β Ἀκαδημία, καὶ τὸς αὐτοὺς καὶ τὰς αἰτίας καὶ δικαστὰς ἐγίνωσκον, οὐτε
 πρὸς αὐτὸν, οὐτε πόλεμον, ἕτε νίκην πινά ταιμαζόντας, ἀλλὰ
 μόνον εἰς κοσμίως καὶ σωφρονίως τῆ τύχῃ χρῆται, καὶ παρέχῃ μέ-
 τετειον αὐτὸν ἐν πρὸς ἄλλοις μεγάλοις, ἀποσκοπούσας. πρὸ
 μὲντοι πρὸς αὐτὸν ὁμιλίαις ὄγκου καὶ τῶ πρὸς τὸ δῆμον ἀπεινοῖς
 ἐφιλωνεῖται μηδὲν ὑφελθῆναι μηδὲ χαλάσαι καὶ τοῖς πρὸς ἄλλοις
 τῶν αὐτῶν χάριτος εἰδεῖν ὄντων, καὶ Πλάτωνος ἐπιμνηστικός,
 (ὡς εἰρήκαμην) καὶ γράφοντος, ὅτι ἡ αὐτὰ δεῖα ἐρημία σωκοῖς
 ὄσιν. ἀλλὰ φύσει τε φαίνεται πρὸς τὸ πιθανὸν διακεχεῖσθαι
 C κεχρημένος, ἀπὸ τῶν τε τῶν Συρακουσίων ἀγαθῶν ἀπεινοῖς
 καὶ ἔχεται ἄρτυμένους πρὸς τὸν μέγιστον. ὁ γὰρ Ἡρακλείδης αὐ-
 τῆς ἐπέκειντο καὶ πρὸς τὸν μὲν εἰς σωκοῖς πρὸς ἀκαδημίας, οὐκ
 ἐβέβητο βαδίζειν, ἰδιώτης γὰρ ὢν, μὲν τῶ ἄλλων ἐκκλη-
 σιάζειν πολιτῶν. ἐπειτα κατηγέρει τῶ Δίονος ὅτι τὸ ἄκραν ἔ-
 κατέσκαψεν, καὶ τῶ δῆμον τὸ Διονοῖς τῶν ὄρων ἀρτυμένῳ λυ-
 σασθαι, καὶ τὸ νεκρὸν ἐκβαλεῖν, οὐκ ἐπέβηθεν μετὰ πέμπεται δὲ
 ἐκ Κορινθίου συμβούλους καὶ σωκοῖς ἀπαξίαν τῶς πο-
 λίτας. τὰ δὲ ὅτι μετεπέμπετο τῶ Κορινθίοις ὁ Δίων, ἵνα
 ἐπεινοῖ πολιτείας, ῥῶν ἐλπίσων καὶ ἐστῆσιν ἐκείνων πρὸς
 D ἄρτυμένων. ἐπεινοῖ τὸ μὲν ἄκραν δημοκρατίαν, ὡς ἐ πολι-
 τείας, ἀλλὰ πρὸς τὸ πάλιον ὄσαν πολιτείας, καὶ τὸ Πλάτωνα,
 καλύειν Λακωνικὸν δὲ πὶ καὶ Κρητικὸν γῆμα μὲξάρτους ἐκ
 δῆμου καὶ βασιλείας, ἀεισοκρατίαν ἔχον τὴν ὅτις αὐτοῖς
 καὶ βαρβάρους τὰ μέγιστα, καὶ ἰσάναι καὶ κοσμεῖν. ὄσαν καὶ
 τοῖς Κορινθίοις ὀλιγαρχικώτερον τε πολιτδομένοις, καὶ
 μὴ πολλὰ τῶν κοινῶν ἐν τῶ δῆμον πρὸς αὐτοῖς. ὡς οὖν
 μέγιστα πρὸς ταῦτα τὸν Ἡρακλείδην ἐραπίωσασθαι
 πρὸς ἐδοῦκα, καὶ τὰλλα παρεχόμενος καὶ ἀμετάθετος καὶ σα-
 σιαστὴς ἵνα, ἕς πάλαι βουλομένοις αὐτὸν ἐκώλυεν ἀελεῖν,
 E τούτοις ἐπέβηθεν τότε καὶ παρελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν
 ἀποκλινοῦσιν αὐτὸν. ἐλύπησεν ὃ σφόδρα τῶ Συρακου-
 σίους ἀποθανόντων. ὄμφος ὃ τῶ Δίονος ταφῆς τε λαμπαρῶς
 πρὸς ἀκαδημίας, καὶ μὲν τῶ στρατάρχου ἐπομένους πρὸς
 πέμπαντος τὸ νεκρὸν, εἶτα ἀφαιτῶν ἀδούς, σωκοῖς ἔγνω-
 σαν ὡς οὐ δυνατὸν ἵνα παρεσομένῳ πάσαισθαι τὴν πό-
 λιν, Ἡρακλείδου καὶ Δίονος ἅμα πολιτδομένων. ἵνα δὲ
 τις ἐταίρος τῶ Δίονος εἴς Ἀθῶν Κάλλιπος, ὃν φησὶν ὁ
 Πλάτων οὐκ ἀπὸ παιδείας, ἀλλ' ἐκ μυσταγωγίας καὶ τῆς
 πρὸς ἀφαιτῶν ἐταιρείας γνώσειν αὐτὸν ἡγεῖσθαι καὶ σωκοῖς
 F μετὰ τῶν τῆς στρατίας, καὶ ἡμῶν, ὡς τε καὶ σωκοῖς ἐλ-
 θεῖν τῶ Συρακούσας πρὸς τῶν ἐταίρων ἀπὸ τῶν, ἐσε-
 φαιωμένος, καὶ λαμπαρῶς ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ ἀφαιτῶν. ἐπει-
 δὲ τὸ πρὸς τῶν καὶ βελτίων φίλων πρὸ Δίονος ἀιηλωμέ-
 νων ἵνα πρὸ πολέμου, καὶ τεθνηκότος Ἡρακλείδου, τὸν
 τε δῆμον ἔωρα τῶν Συρακουσίων ἐρημον ἡγεμόνος ὄντα,

καὶ τοὺς στρατιώτας τῆς μὲν Δίωνος προσέχοντες αὐτῶν μά-
 λις, μαρτύρατος δὲ θρόνων ἡρόδοτος, καὶ πρυτάνεσσιν ἐλ-
 πίσας Σικελίας ἀθλον ἔξειν τὸ ξεινοκονίας, ὡς δὲ φασιν ἔτιοι,
 καὶ τάλαντα προσλαβὼν εἰκοσιτὶ φόνος μισθόν, ὡς δὲ τὸ πο-
 λεμίων, διέφθειρε καὶ παρεσκιάζετο πινὰς τὸ ξεινὸν ὅτι τὸ Δίω-
 να, κακῆς ἀτιμῶν ἀρχῶν καὶ πρυτανῶν ποιησάμενος.
 αἰετὶ γὰρ πινὰς φωνὰς τὸ στρατιωτῶν πρὸς ἐκείνον ἢ λελεγεμέ-
 νας ἀληθῶς ἀναφέρων, ἢ πεπλασμένους ἢ ἀπὸ αὐτῶν, ποιοῦντι
 ἐξουσίαν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς πίσι, ὡς τὸ ἐντυγχάνειν κρύφα καὶ
 ἀγαλέγεα μὲν παρρησίας οἷς βέλτε καὶ τῷ Δίωνα, αὐτῶν
 κελύοντες, ἵνα μηδὲ εἰς λαοφάνη τὸ ὑποῦλως καὶ δευδμήδης
 ἐχόντων. ἐκ τῶν τῶτων σιωπῶν τε καὶ μὴ πονηρίας καὶ νοσηρίας
 δείσκων ταχὺ καὶ σιωπῶν τὸ Κάλλιππου· εἰ δὲ πῶς ἀπώσα-
 μένος τῆς λογιῶν αὐτῶν, καὶ τὸ πείρατα δειπῶν πρὸς τὸ Δίωνα,
 μὴ παρρησίας μὴ δὲ χαλεπαίνειν ἐκείνον, ὡς αὐτὸς προσέειπε
 τῷ Κάλλιππου πρὸς αὐτὸν. σιωπῶν μὴ τὸ ἐπιβουλῆς,
 φάσμα γίνεται τῷ Δίωνα μέγα τὸ πρὸς τὰς ἐτύγχευε μὴ
 γὰρ ὅψις τῆς ἡμέρας κατεζόμενος ἐπὶ παρὰ τὴν οἰκίαν, μόνος ὢν
 πρὸς ἑαυτὸν τὸ ἀγαπῶν δειπῶν τὸ ψόφου ἡρόδοτος, πρὸς
 πατέρα πέσει τὸ σῶμα ἀποβλέψας ἐπὶ φωτὸς ὄντος, εἶδε γυ-
 νῆκα μεγάλην πολλὴν μὴ καὶ προσώπων μὴ δὲ ἐεινῶν βραγι-
 κῆς ὡς ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν σάμευσαν τὸ καλυψάμεν τὴν οἰκίαν.
 ἐκπλαγείς τὸ δεινῶς καὶ ἀειφοβῶν ἡρόδοτος, μετεπέμψα-
 το τῆς φίλοις, καὶ διηγεῖται τὸ ὅψιν αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτὸν εἶπε καὶ
 σιωπῶν τε καὶ πρυτάνεσσιν ἐκστατικῶς ἔχων, καὶ δεδικῶς
 μὴ πάλιν εἰς ὅψιν αὐτῶν μόνω ἦν τὸ τέρμα ἀφίκηται. τῷ τὸ μὴ
 οὐδὲ αὐτῶν οὐ σιωπῶν. μὴ ἡμέρας ὀλίγας ὁ υἱὸς αὐτῶν χερδὸν
 ἀντίπαις ὢν, ἐκ πίσιος λυπῆς καὶ ὀργῆς, μικρὰν καὶ παιδῶν ἀ-
 παρῶν λαβῶν, ἐρρίψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς γέφυρας ὅτι τὸ κεφα-
 λῶν, καὶ διεφθάρη. ἐν τοῖς τοῖς τῷ Δίωνα ὄντος, ὁ Κάλλιππος
 ἐπὶ μάλλον εἶχε τὸ ἐπιβουλῆς καὶ λόγους εἰς τῶν Συρακουσίων
 ἔξεδωκεν ὡς ὁ Δίων ἀπαισι γερωνῶς, ἔγραψε τὸ Διονυσίου κα-
 λεῖν Ἀπολλοκράτη, καὶ ποιεῖν δειπῶν, ἀδελφιδιῶν μὴ ὄν-
 τα τὸ εἶναι γυναικῶς, θυγατρὶδιῶν τὸ ἀδελφῆς ἦδη καὶ τὸ
 Δίωνα καὶ τῶν γυναικῶν ὑπόνοια τῶν πρὸς αὐτὸν εἶχε, καὶ
 μισῶν ἐγγυρῶν πρὸς αὐτὸν ἀλλ' ὁ μὴ Δίων (ὡς εἰοικέν)
 ὅτι τοῖς καὶ τὸ Ηρακλείδην ἀδελφῶν, καὶ τὸ φόνον ἐκείνον,
 ὡς ἵνα τῶν βίου καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν αὐτῶν κηλίδας ἀεικει-
 μένῳ, δευδμήδην αἰετὶ καὶ βραχυόμοτος, εἶπεν ὅτι πολλὰ
 καὶ ἦδη θνησκῶν ἐτοιμῶς ἔστιν, καὶ παρέχειν τὰ βουλομένη
 σφάττειν αὐτὸν, εἰ ζῶν δεήσει μὴ μόνον τῶν ἐχθρῶν ἀλλὰ καὶ
 τῶν φίλοις φυλακισμένον τῶν γυναικῶν ὄραν ὁ Κάλλιπ-
 πος ἔξεδωκεν ἀκρεβῶς τὸ πρὸς αὐτὸν, καὶ φοβητῆς, ἦλθεν
 πρὸς αὐτὸν, θρονόμοτος καὶ δακρύων, καὶ πίσι ἡ βούλον-
 τα, δίδοναι βουλομένη. αἰετὶ ἦλθεν αὐτὸν ὁμοσῶν τὸ μέγαν
 ὄρκον. ἡ δὲ τὸ ποιοῦν κατεβῶν εἰς τὸ τῶν θεομοφῶν τέμε-
 νος ὁ διδῶν τῶν πίσι, ἱερῶν ἵνων ἡρόδοτος, ἀειβάλλεται
 τῶν πορφυρίδα τῆς θεοῦ, καὶ λαβὼν δάδα κακομένη
 ἀπόμνησι. ταῦτα ποιήσας ὁ Κάλλιππος πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν ὄρ-
 κων ἀπομόσας, οὕτω κατεγέλασε τῶν θεῶν, ὡς τε ἀειμεί-
 νας τῶν ἑορτῶν ἢς ἄμωσσε θεοῦ, δρᾶ τὸν φόνον ἐν τοῖς
 χυρῆοις. ὅσῳ ἴσως τὸ ἀει τῶν ἡμέρων τῆς θεοῦ ποιησά-
 μένος, ὡς ἀβουλήν πρὸς αὐτὸν, εἰ καὶ κατ' ἄλλον χρόνον
 ἔσφαττε τὸν μῦθον αὐτῆς ὁ μυσαρῶν. ὄντων δὲ πλειό-
 νων ἐν τῇ χρινωνία τῆς πρὸς αὐτὸν, καὶ κατεζόμενος Δίωνος ἐν οἰκίᾳ κλίμας ἵνας ἔχοντι μετὰ τῶν φίλων,

A & Dionis milites sui cupidos, homo sceleratissi-
 mus, qui prorsus Siciliam interfecti hospitis ha-
 biturum se sperabat præmium : & , vt aliqui com-
 memorant, insuper viginti talenta cædis accepe-
 rat ab hostibus mercedem : nonnullos mercena-
 rios milites sollicitavit & subornavit in Dionem,
 atque hoc improbissimum callidissimumque
 exordium fecit. Deferebat quotidie militum
 quasdam apud ipsum voces aut verè emissas aut
 confictas ab se. Qua re ob habitam ei fidem
 tantum homini permillum vt quibuscum vellet
 clam congregaretur, & in colloquio detrahe-
 ret Dioni, ipsius iussu, ne vllus lateret maleuo-
 lorum & infensorum. Hinc accidit vt breui im-
 probos & ægros extricaret Callippus congloba-
 retque : vbi verò quis sollicitatum se Dioni re-
 nuntiaret, ne commoueretur ille neque offen-
 deretur, quasi exequeretur iussa eius Callippus.
 Dum coniuratio coitur, spectrum est Dioni im-
 mane & monstrificum oblatum. Sedebat fortè
 diei sero domi in porticu cogitabundus. Ibi stre-
 pitu repente facto respiciens clara adhuc luce ad
 alteram porticus partem, conspexit grandem
 mulierem cultu & facie nihil à tragica abhor-
 rentem furia, quæ verrebat scopis domum. Ille
 vehementer percussus & trepidans, acciuit ami-
 cos, visumque iis narrauit, atque orauit apud se
 vt permanerent & pernoctarent, quòd planè ex-
 torpesceret, timens ne si solum reliquissent, ite-
 rum sibi obuersaretur monstrum. Cæterum id
 non est reuersum, sed filius eius ferè adultus per
 dolorem aliquem animi & iram ex parua & pue-
 rili ortam occasione de fastigio domus præcipi-
 tauit se in caput, & interiit. Hac isto calamita-
 te Dione, vrsit magis ac magis insidias Callip-
 pus, rumoremque dissipauit inter Syracusanos
 orbem iam liberis Dionem, Dionysii filium A-
 pollocratem, qui fratris vxoris suæ filius & ne-
 pos sororis esset, accire & facere statuisse succe-
 forem. Iam Dioni quoque & fœminis oblata
 suspicio insidiarum erat, atque hæc omni ex par-
 te detegebantur. Verùm Dion, vt ego arbitror,
 Heraclidis nece dolens, eamque, vt aliquam vitæ
 & rebus suis gestis aspersam labem, ægrè ac mo-
 lestè ferens, demonstrauit cupere sæpius iam se
 subire mortem, iugulumque cuius præbere, ita
 si viuendum foret sibi, vt non tantum ab inimicis,
 sed etiam cauendum esset ab amicis. Porrò mu-
 lieres aduertens Callippus acriter rem perseru-
 tari, territussque, adiit eas, inficiens rem lacry-
 mansque, & quam vellent cunque fidem offe-
 rens dare. Illæ postulauerunt vt magnum iura-
 mentum perageret. Id est huiuscemodi : Qui fi-
 dem daturus est, templum Cereris & Proserpinæ
 ingressus, sacris quibusdam peractis vestem deæ
 purpuream induit, sumptaque ardenti tæda adiu-
 rat. Hæc Callippus quum omnia egisset, & iura-
 mento factum negasset, vsque adeo contempsit
 deas, vt expectato deæ, per quam iuratus fuerat,
 die festo cædem patraret Proserpinalibus : Atque
 illum ipsum diem deæ solennem floccificet for-
 tasse vt religionem eius prorsus violaturus, si vel
 alio tempore mystam eius mystagogus iugula-
 ret. Quum essent autem permulti in coniura-
 tione, & in triclinio sederet Dion cum amicis,

pars domum foris cinxerunt, alii ostio ædium & fenestris admouerunt se. Illi qui manus ei illaturi erant, Zacynthii, tunicati absque gladiis sunt ad eum ingressi. Simul illi qui extra stabant, fores attraxerunt, obditasque tenuerunt. Alii Dionem adorti institerunt eum suffocare & strangulare. Ut nihil profecerunt, gladium postularunt. Verùm aperire nemo audebat fores. Multi enim erant intus cum Dione, quorum quisque, si illum proiecisset, seruaturum ratus semetipsum, dubitauit ei opem ferre. Interposita mora Lycon Syracusanus porrigit per fenestram vni Zacynthiorum pugionem, quo victimæ modo Dionem oppressum iamdudum & obstupefactum iugulauerunt. Mox fororem eius cum vxore prægnante coniecerunt in carcerem, contigitque vxori eius ærumnosissimæ puerperæ filium edere in carcere: quem educare de consensu custodum aggressæ sunt, quum exagitaretur iam rerum motibus Callippus. Siquidem in initio quum Dionem interfecisset, inclytus fuit, & rerum Syracusis positus est, scriptisque id ad ciuitatem Atheniensem, quam tanto admisso piaculo maximè debuerat secundum deos vereri & tremere. Sed verum videtur illud dictum, eam urbem viros qui virtutem sectantur, optimos, & qui vitia, teterrimos ferre: sicut tellus eorum optimum mel, & cicutam edit exitiosissimam. Haud diu tamen superstes fuit Callippus fortunæ & deorum suggillatio, quasi coniuuentium homini tanto flagitio imperium & opes paranti, sed breui dignas poenas dedit. Nam Catanam quum contenderet capere, protinus amisit Syracusas. Quo tempore dixisse referunt eum, missa è manibus vrbe se tyrocnestim (culter est quo inciditur casus) cepisse. Hinc adortus Mamertinos, maxima militum suorum parte desiderata, in quibus erant Dionis interfectores, nulloque Siciliæ oppido eum recipiente, sed infestis & detestantibus omnibus, occupauit Rhegium. Ibi egenus, & mercenarium militem malignè tolerans, à Leptine & Polyperchonte eodem fortè gladio quo percussus ferunt Dionem, interfectus est. Agnitus gladius modò fuit. Nam breuis sicut Læconici fuit & opificio scite fabricatus. Hoc perfoluit Callippus supplicium. Aristomachen & Areten, vt ex vinculis liberatæ fuerunt, Syracusanus lectes, qui ex Dionis amicis fuerat, accepit. Hic eas fouit aliquandiu fideliter & honestè. verùm à Dionis inimicis inductus, parato eis nauigio, quasi eas esset in Peloponnesum amandaturus, præcepit vt in cursu interficerentur atque in pontum proicerentur. Alii viuas adhuc aiunt submersas, vnaque cum his infantem. Sed & hic poenas pependit flagitiorum. Quippe captum Timoleon necauit. Insuper duas eius filias Syracusani Dioni parentantes occiderunt, de quibus in vita Timoleonis differuimus sigillatim.

A οἱ μὲν ἔξω τῶν οἰκίδων ἀειέσθησαν, οἱ δὲ παρὰ τὴν θύραν τῆς οἴκου καὶ τὴν θυρίδα ἦσαν. αὐτοὶ δὲ οἱ πάροδοι τὰς χεῖρας μέλλοντες Ζακύνθιοι, παρῆλθον αἰὲν ἑπιπνέοντες ἐπὶ τῶν χερσίν. ἅμα δὲ οἱ μὲν ἔξω τῶν θυρῶν ἐπιπνέοντες ἀειέσθησαν, οἱ δὲ τὰ Δίωνα παροισσοντες, κατέχευαν ἐπειράντο, καὶ στυγερῶς αὐτόν. ὡς δὲ ὄσδ' ἐν ἑσπέρῳ ἤσαν ἕλιος, ὄσδ' εἰς δὲ ἐπόλιμα τὰς θυρῶν αἰοῖσσαν. συγχύει γὰρ ἦσαν ἐνδον οἱ μὲν τὸν Δίωνα· ὅν ἕκαστος οἰομένης, αὐτὸν κτείνοντες, ἀφασαίνοντες αὐτόν, ὄσδ' ἐπὶ λυαβοηθεῖν. ἀφασαίνοντες δὲ ἡρομένης, Λύκων Συρακείσιος ὄρεγαν πρὸς τὴν Ζακύνθιον ἀφ᾽ ἑαυτοῦ καὶ διὰ τὴν θυρίδα, ἢ κατὰ τὴν ἑρεῖον τὸν Δίωνα κατὰ μέμονοι παλαιὴ καὶ δεδισμένοι, ἀπέσφαξαν. ὄσδ' οὖν καὶ τὸ ἀδελφεὺ μὲν τὸ γυναικὸς ἐγκύμοнос οὔσης εἰς τὸ εἰρκτῶ ἐβέβαλον. καὶ στυγερῶς τὴν γυναικὴ πλημονέσσαν λοχὸν θέσση, περὶ τὸν κατὰ δεσμοκτῆριον παῖδα εἰσάγειν. ὄσδ' ἕα καὶ θρήνη μᾶλλον παρεβάλλοντο, πείσσαν τὸς φύλακας, ἦδ' ἡ τὸν Καλλιππου θυροθυρῶν τοῖς παρὰ τῶν θυρῶν. ὄσδ' ἀρχὴ μὲν γὰρ ἀποκτείνοντας τὸν Δίωνα, λαμπαρῶς ἔσσαν, κατέχευαν τὰς Συρακείσας· καὶ παρὰ τὸν Ἀθηναίων ἐγραψαίνοντο πολιν, ὡς μάστιγα μὲν τοῖς θεοῖς ὠφέλειν ἀδείασαι καὶ δεδιέναι, τηλικούτης μίσους ἀφ᾽ αὐτοῦ. ἀλλ' εἰσικε ἀληθείας λέγουσιν ὅτι τὴν πόλιν ἐκείνου φέρειν ἀνδρας ἀρετῆ τε τὸς ἀγαθοῖς, ἀέσσαν, καὶ κακίᾳ τὸς φάουλοισι, ποιησάμενος. κατὰ τὴν αὐτὴν καὶ ἡχώσα καλίσσον μὲν, καὶ κἀνοῖον ὡκυμωρῶτατον ἀναδίδωσιν. ἐ μὲν πολὺ χρόνον ὁ Καλλιππος ἐγκληματὶ τὴ τυχῆ καὶ τὴν θεῶν ἀειῶν, ὡς ἀειροάντων, ὄσδ' ἀσθένεας ἀφ᾽ αὐτοῦ τηλικούτης κατὰ μέμονοι ἡγεμονίας καὶ παρὰ τῶν θυρῶν. ἕα γὰρ αἰσίδου δίκλι ἔδωκεν. ὄρμησας μὲν γὰρ κατὰ μέμονοι λαβεῖν, ἀφ᾽ οὗ ἀπέσσαν τὰς Συρακείσας. ὄτε καὶ φασὶν αὐτόν εἰπεῖν, ὄτι πόλιν ἀπολωλέκας, τυρόκνησιν εἰληφέν. ὄπτι τὸν μέμονοι δὲ Μεσσηνίοισι, καὶ τὸς πλείους στρατιώτῶν ἀπολέσας ἐπὶ οἷς ἦσαν οἱ Δίωνα κατὰ τῶν θυρῶν. ὄσδ' εἰ μὲν δὲ τὴ πόλεως αὐτόν ἐπὶ Σικελίᾳ παρὰ τὴν ἡμετέραν, ἀφ᾽ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν ἡμετέραν, ὄσδ' ἐπιπνέοντες, κατὰ τὴν θυρίδα, καὶ κακῶς ἀφ᾽ αὐτοῦ τὸς μάστοφόρους, ἐπὶ Λεσθίνῃ καὶ Πολυπέρχοντος ἀνήρεσσι, κατὰ τῶν θυρῶν ἐπιπνέοντες καὶ τὴν Δίωνα πληγίωσσαν φασὶν. ἐγνώσθη δὲ τὰ μεγάλα. βραχὺ γὰρ ἔσσαν, ὡς ἀφ᾽ αὐτοῦ Λακωνικῆ, καὶ τὴν κατὰ τὴν θυρίδα τὴ τυχῆς εἰρρασμένον γλαφυρῶς καὶ ἀειπῶς. πρὸ αὐτοῦ μὲν οὔτε πρὸν Καλλιππος ἔδωκεν. τὸ δὲ Ἀειρομάχιον καὶ τὸ Ἀρετιῶν, ὡς ἀφείθησαν ἐκ τῆς εἰρκτῆς, αἰαλαβῶν Ἰκετῆς ὁ Συρακείσιος, εἰς τὸν Δίωνα φίλων γεγενῶς, ἔδδκει πιστῶς καὶ καλῶς ἀειπέειν εἶπα συμπεπαιθεῖς ἐπὶ τὸν Δίωνα ἐστράων, καὶ ἀφ᾽ αὐτοῦ ἀσπασίας πλοῖον αὐτῆς, ὡς εἰς Πελοπόννησον ἀποσαλησσομένης, ἐκέλευσεν, καὶ πλοῦ ἀποσφάξασσαν, ἐκβαλεῖν εἰς τὴ θάλασσαν. οἱ δὲ ζώσας ἐπὶ κατὰ τὸν ἀλκίω λέροισι, καὶ ὄπτι τὸν παῖδον μετ' αὐτῆς. ἀφ᾽ αὐτοῦ ὄσδ' τὸν ἀλκίω ποινῆ τὴν τειλομένης. αὐτὸς τε γὰρ ἐπὶ Τιμολέοντος ἀλοῖς ἀπέθανε, καὶ θυγατέρας δύο παρὰ τὸν Δίωνα ἡμετέρας οἱ Συρακείσιοι. ἀφ᾽ οὗ ὅν ἐπὶ τὴν Τιμολέοντος βίβλῃ κατ' ἕκαστα γέγραπται.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
Β Ρ Ο Υ Τ Ο Σ.

ΑΡΚΟΥ ἢ Βρούτου πατρὸς τοῦ Ἰού-
λιου Βρούτου, ὃν ἀπέστησαν ἐν Καπιτωλίῳ
χαλκῶ οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι, μέσον τῆς
βασιλείων, ἐσπασμένον ξίφος, ὡς βεβαί-
οι καὶ ἀλύσοι. Ταρκυνίους. ἄλλ' ^B

ἐκεῖνος μὲν, ὡς περὶ τὰ ψυχρὰ καὶ τὰ ξι-
φῶν, σκληρὸν ἐκ φύσεως καὶ ἐμαλακῶν ἔχων ὑπὸ λόγῳ ὁ
ἦθος, ἀγρὸν παιδοφονίας δὲ ἀπέκλειε τὰ θυμῶ τῶ καὶ τῶ τυ-
ραννῶν. ἔπειτα δὲ ὑπὸ τῆς ἐξέλιξος ταῦτα, παιδεία καὶ λόγῳ
ἀφ' ἡμετέρας φιλοσοφίας καὶ ἀμύνης ὁ ἦθος, καὶ τὴ φύσιν ἐμειώθη καὶ
παρὰ τὴν οὐσαν ἐπέγειρεται τῆς παρὰ κινῆσις ὁρμῆς, ἐμμε-
λέσασθαι δοκεῖ κραδίῳ παρὰ τὸ καλόν. ὡς τε καὶ πρὸς ἀ-
περὶ τὰ νομῶν αὐτῶ ἀφ' ἡμῶν ἐπι Καίσαρα σιωποῦσαν,
εἰ μὴ πὶ θυμῶν ἢ παρὰ τῆς ἰσχυρίας, Βρούτου παρὰ τὴν
τὰ δευτερεύοντα ἢ τῆς γενομένης βέβαιον εἰς Κασίον, οἰκείον ^C
μὲν ὄντα Βρούτου καὶ φίλον, ἀπλοῦν ἢ τῶ τῶ καὶ κα-
ταρῶν οὐχ ὁμοίως. Σεργιλία ἢ ἡ μήτηρ ἀπέφερε ὁ γένος
εἰς Ἀλβαν Σεργίλιον, ὃς, Μαλλίου Σπορείου τυραννίδα κα-
τασφάλαζοντος, καὶ παρὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐγγυητὴν λα-
βὼν ὑπὸ μάχης παρὰ τὴν εἰς ἀγρῶν καὶ τῶ τῶ τῶ
ἀνδρὶ πλησίον, ὡς ἐπιτυχόμεν τὴ μέλλων καὶ ἀφ' ἡμετέρας
παρὰ τὴν οὐσαν παρὰ τῆς ἀπέκτεινεν. τοῦτο μὲν οὖν, ὁμοιο-
γενῶν ὄντων. ὁ ἢ παρὰ τὸν γένος, οἱ ἀφ' ἡμῶν τὸν Καίσαρα
φίλον ἔχοντα καὶ δυσμένειαν ἀποδεικνύοντες παρὰ τὸν Βρού-
τον, οὐ φασι εἰς τὸν ἐκβαλόντα Ταρκυνίους ἀνέκειν' (οὐ-
δὲν γὰρ ἐκεῖνα λειψύοντα γένος ἀμελῶν τῶ ἡμῶν) ἀλλὰ
δημιῶν τῶ τὸν οἰκονόμου ἡμῶν ὄντα Βρούτου παρὰ τὴν
εἰς ἀρχῶν παρὰ τὴν εἰν. Γουσιδώνιος δὲ ὁ φιλόσοφος τῶ
μὲν ἐπιλοκίους φησὶν ἀπολέσθαι τῶ Βρούτου παῖδας, ὡς
ἰσότηται, τῶ τῶ λειψύοντα ἡμῶν, ἀφ' οὗ ὁ γένος ἀρμυ-
νῶν καὶ τῶ γε καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας γενομένων ἐπι-
φανῶν ἀνδρῶν ἀναφέρειν εἰς τοὺς παρὰ τὸν ἀνδρῶν τῶ
Βρούτου τῶ ὁμοιότητι τῆς ιδέας. περὶ μὲν οὖν τούτων
ποσαῦτα. Σεργιλίας ἢ τῆς Βρούτου μητρός ἀδελφὸς ἢ Καί-
των ὁ φιλόσοφος, ὃν μάλιστα Ῥωμαίων ἐξήλωσεν ἐστὶ, γένον ^E
ὄντα, καὶ πεντηκόντη ἔτη ἡμῶν. τῶ δὲ Ἑλληνικῶν φιλο-
σόφων ὁ δὲ μὲν, ὡς ἀπλοῦς εἰπεῖν, ἀνέκτος ἢ ὁ δὲ ἀ-
λόγος, ἀφ' ἡμετέρας δὲ ἀποσπᾶται παρὰ τῆς ἀπὸ Πλά-
τωνος καὶ τῶ νέου καὶ μέσῳ λεγόμενον Ἀκαδημία οὐ
πρὸς παρὰ τὴν εἰρήνην, ἐξ ἡμετέρας τῶ παλαίας καὶ διετέλεθ' ἡμῶν
ζῶν μὲν Ἀντίστον τῶ Ἀσκαλωνίτῳ, φίλον ἢ καὶ συμβιωτῶν τῶ
ἀδελφὸν αὐτῶ πεπονημένον Ἀείωννα, ἀνδρῶ τῶ μὲν ἐν λό-
γοις ἔξει πολλῶν φιλοσόφων λειψύοντα, ἀπὸ τῆς δὲ καὶ
παρὰ τὴν τοὺς παρὰ τῶν ἐνάμλλον. ὁ δὲ Ἐμπεύλος, (ὃ καὶ
αὐτὸς ἐν τῆς ἐπιλοκίαις καὶ οἱ φίλοι μέμνηται πολλὰκις ^F
ὡς συμβιωτῶν αὐτῶ) ῥήτωρ μὲν ἢ καὶ καὶ ἀλέγει μί-
κρον μὲν, οὐ φαῖλον ἢ σὺ τῶ καὶ τῶ Καίσαρος ἀγα-
ρέσειας, ὁ Βρούτος ὅτι γενομένη. Ῥωμαῖοι μὲν οὖν ἡσκη-
το παρὰ τῆς δὲ ὁδοὺς καὶ τῶ ἀγῶνας ἰκανῶς ὁ Βρούτος.

Μαλλίος Σπορείος

P L V T A R C H I
M. B R V T V S.

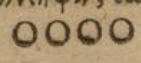
B R V T V S stemma ad Iu-
nium Brutum refert generis
autorem, cui prisci Romani in
Capitolio mediam inter reges
posuere statuam ex ære, quæ
strictum tenet ensẽ, quod
fortissimè regno pepulisset

Tarquinius. Cæterum ille, gladiatorum instar qui
candentes frigida extincti sunt, duris præditus na-
tura non ex literarum cultura mollibus moribus,
vsque in liberorum cædem ira aduersus tyrannos
prouectus est. At hunc, super quo hic tractamus,
qui doctrina & philosophiæ præceptis mores tem-
perauerat, ingeniumq; solidum & lene excitaue-
rat negotiorum motu, ad virtutem decentissimè
comparatum apparet fuisse. Vnde qui ei coniura-
tionis in Cæsarem causa infesti fuere, siquid esset
gestum præclare, adscripserunt Bruto, atrocissima
quæq; Cassio tulerunt expensa, familiari Bruti &
amico, haud perinde simplicium tamen morum
neq; integrorum. Mater eius Seruilia genus repe-
tebat à Seruilio Hala, qui Spurio Manlio tyranni-
dem moliente ac seditionem concitante, pugionẽ
sub ala ferens in forum processit, & propè illi affi-
stens, quasi haberet quod cum eo ageret & cõfer-
ret, caput inclinans percussit interfecitque. Ve-
rùm hoc in confesso est. Paternã verò stirpem eius
illi qui ob necem Cæsaris inimicitiam aliquam &
odium cum Bruto exercuerunt, negant Tarquinii
exactorem contingere. nullam enim contendunt
ab illo qui filios interfecerat, superstitem sobolem
relictam, sed plebeium hunc Bruti dispensatoris
fuisse filium, atque non ita dudum ad magistratus
aspirasse. At Posidonius philosophus filios B. uti
adultos, vt proditum est memoriæ, fuisse memo-
rat interfectos: tertium verò relictum infantem, à
quo genus propagatum. Nonnullos etiam æqua-
lium suorum, qui ex ea gente erant, clarorum vi-
rorum, repræsentasse facie Bruti statuam. Ve-
rùm hæctenus de his. Seruiliæ Bruti matris Caro
philosophus frater fuit, quem inter Romanos hic
potissimum auunculum & post socerum est æ-
mulatus. A philosophorum Græcorum nulla
secta, vt semel dicam, audienda peregrinus aut a-
lienus fuit, præcipuè verò assecularum Platonis ex-
stitit studiosus. Ac noua & media, quam vocant,
Academia parum probata, veterem sectatus
est, & Antiochum quidem Ascalonitem in ad-
miratione habuit perpetuò, fratrem verò eius
amicum & conuictorem parauit Aristonem, e-
ruditionis sanè excellentia multis philosophis
inferiorem: at modestia & placiditate compa-
rem vel principibus. Empylus, cuius & ipse
in epistolis & eius amici frequentem faciunt
mentionem velut vsi Bruti contubernio, ora-
tor fuit. Hic commentarium reliquit de Cæ-
saris nece exiguum, sed non inelegans, quod
Brutus est inscriptum. Latine fuit Brutus, ad ca-
strensem & forensem dictionem satis exercitatus:

Græcè

Græcè verò concisam & Laconicam dicendi bre-
 titatem notatus est in epistolis interim captasse.
 Velut quū iam bellum suscepisset, scribit Perga-
 menis, Dolabellæ audio vos pecuniam dedisse:
 quam si vltro dedistis, fateamini nos læsisse: sin in-
 iuiti, ostendite id sponte nobis dando. Rursus Sa-
 miis, Consilia vestra secura, munerum functio se-
 gnis, quem horū finem expectatis? Et de Pataren-
 sibus in alia: Xanthii beneficium meum despiciē-
 tes, desperationis suæ habuerunt patriā sepulchrū.
 Patarense, qui se in fidem meam cōtulerunt, nul-
 quam desiderant in administrandis rebus suis li-
 bertatē. Igitur licet vobis quoque vel Patarensiū
 iudicium vel fortunam legere Xanthiorum. Atq;
 notatum genus epistolarū eius huiuscemodi est:
 Adolescens adhuc auunculum Catonem in Cy-
 prum contra Ptolemæum missum comitatus est.
 Quum Ptolemæus mortem sibi ipse consciuisset,
 Cato ipse necessariò Rhodi commorans præmi-
 ferat iam amicum quendam Canidium ad pecu-
 niam seruandam. Quem veritus non temperatas
 habiturum manus, scripsit Bruto vt quamprimū
 ex Pamphylia nauigaret in Cyprū. Illic enim col-
 ligendi sui ex imbecillitate gratia agebat. Quam
 profectioem suscepit perinuitus, tum Canidii
 verecundia, vt ignominiosè à Catone abiecti, tum
 prorsus eiuscemodi actum & procurationem, vt-
 pote iuuenis & literis deditus, neque liberalem
 censens neque se dignam. Attamen ita curam hic
 intendit vt fuerit à Catone commendatus, opi-
 busque illis in argentum redactis magnam pecu-
 niaz partem Romam deportauit. Postquam ar-
 mis Pompeii & Cæsaris atque imperii commo-
 tione diuulsa respub. est, habebatur partes Iulia-
 nas sequuturus. nam pater eius antè fuerat per
 Pompeium interfectus. Verūm quod reip. potius
 vellent quàm suæ rationem ducere, & Pompeii
 existimaret quàm Cæsaris ad sumenda arma ho-
 nestiorem causam esse, aggregauit se ad illum, li-
 cet antea occurrentem nō salutasset Pompeium,
 pro piaculo habens interfectorem appellare pa-
 rentis. Actunc vt patriæ duci submitit se ei, ac cū
 Sestio in Siciliam, qui eam prouinciam fuerat tor-
 titus, legatus profectus est. Sed quum nihil illic
 geri præclari posset, Pompeius autem & Cæsar
 castris castra collata haberent de summa decer-
 tantes, vltro ad periculi societate accurret in Ma-
 cedoniam: memorantq; lætum tum Pompeium
 & obstupescentem eius aduentu omnibus aspi-
 cientibus affurrexisse ei ex sella, ac sicut vnum ex
 primoribus fuisse cōplexum. In castris diem, nisi
 quantum cum Pompeio esset, in literis & libris
 ponebat, non solūm alio tempore, sed & sub pu-
 gnam Pharsalicam. Adulta ætas erat & æstus in-
 gens, ac castra locis paludinosus habebant. Quod
 verò Bruto ministri non citò apportassent tento-
 riam, labore hic confectus tandem meridie vnxit
 se, & paululum cibi cepit, aliisq; aut quiescentibus,
 aut cogitantibus & sollicitis de euentu pugna, vsq;
 ad vesperum scripsit, Polybii compendium com-
 mentans. Ferunt Cæsari illum magnæ curæ fuisse,
 ducibusq; suis præcepisse in pugna, ne interficerent
 Brutum, sed parcerent ei: quem, si vltro se
 dederet, deducerent ad ipsum: sin repugnaret in-
 stantibus, mitterent eum, neque vim afferrent.

Ελληνιστὶ ὁ τὴν ἀποφθεγματικὴν καὶ Λακωνικὴν ὀπιτη-
 δότων βραχυλογία ἐν ταῖς ἐπιτολαῖς ἐναχοῦ παρὰ τὸν
 μὸς ὄσιν, οἷον ἡδὴ κατεστηκώς εἰς τὸν πόλεμον γράφει Περ-
 γαμίνοις, Ἀχθὺν ὑμᾶς Δολβελλὰ δέδωκεναι χεῖμα-
 τα. ἀεὶ μὲν ἐχόντες ἔδοτε, ὁμολογεῖτε ἀδικεῖν. εἰ δ' ἀκόντες,
 ἀποδείξατε, τὰ ἔμοι ἐχόντες δοῦναι. Γάλιν Σαμίσις, Αἰ-
 βουλαὶ ὑμῶν ὀλίγοι, αἱ ὑποურγία βραδεία. ἠτύτων
 τέλος ἐνοεῖσθε; Καὶ περὶ Παταρέων ἑτέρων, Ξαῖνοι τῶν
 ἐμῶν διερρησίαν ὑπεριδόντες, τὰ φον ἀπονοίας ἐρήκασιν ἅ-
 πατεῖδα. Παταρεῖς δ' ἐπιφύσαντες ἑαυτοῖς ἔμοι, ὅσδ' ἐν ἑλ-
 λείποισι διοικεῖν τε τὰ καθ' ἕκαστα τ' ἐλθόντες. ἔξον ὄν
 χυμῶν, ἢ τῶν Παταρέων κείσιν ἢ τῶν Ξαῖνων τυχῶν ἔλε-
 δε. ὁ μὲν οὖν τῶν παρὰ τὸν ἄσπαστον ἄσπαστον ἰουδοῦν
 ὄσιν. ἐπὶ δ' ἡμετέριον ἂν Κάτωνι τὰ γὰρ σωμαπεδήμησεν
 εἰς Κύπρον ἐπὶ Πτολεμαῖον ἀποσταλέντι. Πτολεμαίου δὲ
 ἀφαιρέσαντος ἑαυτὸν, ὁ Κάτων αὐτὸς ἐν Ρόδῳ ἀφαι-
 ρεῖν ἔχων ἀναλαβὴν, ἔτυχεν μὲν ἡδὴ ἰνα τὸ φίλων Κανίσιον
 ἐπὶ τῶν χερμῶν φυλακῆν ἀπεσάλκας· δεῖσας δὲ ἐκεί-
 νον, ὡς ὅτι ἀφαιρέσει κλοπῆς, ἔγραψε ὡς Βεθύτω, πλεῖν
 τῶν ἰαχίσιον εἰς Κύπρον ἐκ Παμφυλίας. ἐκείνδ' ἑαυ-
 τὸν ἀναλαβὴν ἐκ πηλοῦ ἀσθενείας διήλθον. ὁ δ' καὶ μάλα ἀ-
 κων ἐπλάσεν, τὸν τε Κανίσιον ἀδούμηνος, ὡς ἀπίστε ἀφ-
 ριμμένον ὑπὸ τῶν Κάτωνος, καὶ ὅπως τὸ ἑαυτῶν ἐπιμέ-
 λει καὶ διοίκησιν, ἀπε δὴ νέος ὑπολασῆς, ὅτι ἐλθόντων
 ἐδὲ ἑαυτῶ ποιούμηνος. οὐ μὲν δὲ καὶ περὶ ταῦτα στω-
 τεῖνας ἑαυτὸν, ὑπὸ τῶν Κάτωνος ἐπηνέθη καὶ τῆς οὐσίας ἐξ-
 ἀργυρεῖσθαι, ἀναλαβὴν τὰ πλεῖστα τῶν χερμῶν εἰς Ρό-
 δῶν ἐπλάσεν. ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὰ παρὰ τὸν ἀσπαστον, Πομπηίου καὶ
 Καίσαρος ἐξενεχθεῖσθαι τὰ ὄπλα, καὶ τῆς ἡγεμονίας παρὰ
 χερμῶν, ἐπιδόξος μὲν ἰὺ ἀιρήσεσθαι Καίσαρος, (ὁ γὰρ πα-
 τὴρ αὐτῶν ἀπὸ τῶν Πομπηίου ἐπεδὴ καὶ παρὰ τὸν ἀσπαστον) ἀξίων δ'
 τὰ κείνα τῶν ἰδίων ἐπὶ παρὰ τὸν ἀσπαστον ποιεῖσθαι, καὶ τῶν Πομπηίου
 νομίζων ὑπὸ ὅσιν βελτίονα παρὰ τὸν πόλεμον εἶ) τῶν Καί-
 σαρος, ἐκείνῳ παρὰ τὸν ἀσπαστον. καὶ τοῖς παρὰ τὸν ἀσπαστον ἀπορρησῆς, ἐδὲ
 παρὰ τὸν Πομπηίου, ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων μέγα, παρὰ τὸν φονεῖ
 ἀφαιρέσθαι· τότε δὲ ὡς ἀρχὸν τῆς πατεῖδος ὑποτά-
 ξας ἑαυτὸν εἰς Σικελίαν ἐπλάσθη παρὰ τὸν ἀσπαστον, μὲν Σησίς τῶν
 λαχόντων τῶν ἐπαρχίας, ὡς δὲ ἐκείνῳ παρὰ τὸν ἀσπαστον ὅσδ' ἐν ἑλ-
 γα, καὶ σιωπῆσαι εἰς ταῦτ' ἡδὴ Πομπηίου καὶ Καίσαρος ἡγε-
 νιστοῦσθαι περὶ τῶν ὄλων, ἦκεν εἰς Μακεδονίαν ἐτελοῦσθαι τῶν
 κινδύων μετέξων. ὅτε καὶ φασὶ Πομπηίου ἠδέντα καὶ γου-
 μάσαντα, παρὰ τὸν ἀσπαστον ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων ὄξανασθαι, καὶ πε-
 εβαλεῖν ὡς κρείττονα, πῶντων ὀρώντων. ἐν δ' ἐπὶ τῆς φρατεῖας,
 τῆς ἡμέρας ὅσα μὲν Πομπηίου σιωπῶν, περὶ λόγους καὶ βι-
 βλία διεπέπειθεν, οὐ μόνον τὸν ἄλλον χρόνον, ἀλλὰ καὶ παρὰ
 τῆς ἄλλης μεγάλης μάχης. ἰὺ μὲν ἀκμὴν ἔσθαι, καὶ καὶ μα-
 πολῶν, παρὰ τὸν ἀσπαστον ἡγεμόνων φρασπεδδόντων· τὰ δὲ
 Βρούτω οὐ τῶν ἡγεμόνων οἱ τῶν σιωπῶν κερμίζοντες. ἐκπονη-
 θεῖς δὲ περὶ ταῦτα, μεσημβρίας μάλιστα ἀλειψάμηνος καὶ
 φασγόν ὀλίγα, τῶν ἄλλων ἢ κατευδόντων, ἢ παρὰ τὸν ἀσπαστον
 καὶ φρονίδη τῶν μελλοντῶν ὄντων, αὐτὸς ἀρχὴ τῆς ἐπι-
 ρασθαι ἔγραψε, σιωπῶν ἡγεμόνων Πολυβίου. λέγεσθαι δὲ
 Καίσαρ ὅτι ἀμελεῖν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸν ἀσπαστον
 ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων ἐπὶ τῆς μάχης, μὴ κτείνειν Βεθύτον, ἀλλὰ
 φείδεσθαι· καὶ παρὰ τὸν ἀσπαστον μὲν ἐχρησίσως, ἀγῶν· εἰ δὲ ἀπομάχοιτο παρὰ τὸν ἀσπαστον σύλληψιν, εἰ καὶ μὴ βιάζεσθαι.

καὶ αὐτὰ ποιῆν, τῆ μητέρι τῆ Βερούτου Σερβιλία χειζόμενον. ἐγνώκει γὰρ (ὡς εἴοικε) νεδρίας ὧν ἐπὶ τῆ Σερβιλίαν ἐπιμαρτυροῦσάν αὐτῶν καὶ καθ' οὓς μάλιστα χερόνους ὁ ἔρωσ ἐπέφλεγμα, ἡρόμυρον τὸν Βερότον, ἐπέπεισο πως εἰς ἑαυτῆ γονένας. λέγεται ὅτι τῆ Σεὶ Καυλίνας φραγματῶν μεγάλων ἐμπεπλωχῶτων εἰς τὴν σύγκλητον, ἀ μικρὸν ἐδέσπειν ἀναδέψαι τὴ πόλιν, ἐς αἰα μὲν ὁμοῦ Κάτωνα καὶ Κάισαρα, Διφθερομύρους Σεὶ γνώμης, ἐν τούτῳ ὅ γραμμαλιδίου μικροῦ περσοδέντος ἐξώθεν Κάισαρι, τὸν μὲν αἰα γνώσκων σιωπῆ, Κάτωνα ὅ βοῶν ὡς δευὰ ποιῆ Κάισαρ, ἐν τούτοις καὶ γραμμαλιὰ Σεὶ τῆ πολέμιων περσοδεχόμενος. Ἰορυσθησάτων ὅ πολλῶν, καὶ τῆ Κάισαρος ὅ δελτάειον ὡς εἶχε τῶ Κάτωνι περσοδέντος, αἰα γνώμῃ Σερβιλίας τῆς ἀδελφῆς ἀχάλασον ὅπισθολιον, ἐκείνο μὲν ρίψαι περὶ τὸν Κάισαρα, καὶ εἰπεῖν, Κράτει μέγιστε· περὶ τῶ γνώμῃ καὶ τὸν λόγον αὐτῆς εἰς δεξιῆς βαπέαζ. οὕτω μὲν ἰὼ ὁ περὶ Κάισαρος Σερβιλίας ἔρωσ περσοδέντος. ἡρομύνης ὅ τῆς καὶ Φαρσαλον ἡτήης, καὶ Πομπηίου μὲν ὅτι τῶ λαοσῶν διεπεσόντος, πολιορκουμένου ὅ τῆ χερακος, ἐλαθεν ὁ Βερότος καὶ πύλας ἐρχεσθαι περὶ τὸν ἐλώδη καὶ μεσὸν ὑδάτων καὶ κελάμου φερούσας. εἰελθὼν ὅ καὶ Διφθυκτὸς ἀποσώθεις εἰς Λάεισθω, ἐκείθεν δὲ χεράφαντος αὐτῶ Κάισαρ ἡσθη τε σωζόμενος, καὶ κελεύσας περὶ αὐτὸν ἐλθεῖν, οὐ μόνον ἀφῆκε τῆς αἰτίας, ἀλλὰ καὶ πινώμενον ἐν τοῖς μάλιστα Σεὶ αὐτὸν εἶχεν. Σεδένος δὲ ὅπη φθῶροι Πομπηίος εἰπεῖν ἔχοντος, ἀλλ' ἀποείας οὐσης, ὁδὸν πῖνα σιὼ τῶ Βερούτῳ βαδίζων μόνος, ἀπεπειροῦτο τῆς γνώμης. καὶ δόξατος ἐκ πῖνων Διφθυλομύνης, ἀείσα Σεὶ τῆς Πομπηίου τεκμαίρεσθαι φυγῆς, ἀφείς πᾶλλα, τὴν ἐπὶ Αἰγύπτου σιπέτεινεν. ἀλλὰ Πομπηίου μὲν, ὡς καὶ εἶκασε Βερότος Αἰγύπτῳ περσοβαλόντα ὅ περσομύρον ἐδέξατο· Κάισαρος δὲ καὶ περὶ Κάσιον ἐπεφώνε Βερότος· καὶ δὴ καὶ τῶ τῆ Λιβύων βασιλεῖ περσοηγραν μὲν ἡπᾶτο τῆ μεγέτους τῆς κατηρησῶν, δεόμενος δὲ καὶ παρατούμενος Σεὶ τούτου, πολλῶν αὐτῶ διέσωσε τῆς δεξιῆς. λέγεται δὲ Κάισαρ, ὅτε τῶ τῶν ἡχρυσεν αὐτῶ λέγοντος, εἰπεῖν περὶ τοῖς φίλοις, Οὗτος ὁ νεανίας οὐκ οἶδα μὲν ὁ βούλεται· πῶ δὲ ὁ βούλεται, σφόδρα βούλεται. ὅ γὰρ ἐμβελεῖς αὐτῶ, καὶ μὴ ραδίως μηδὲ πῶτος ἰσῆχον τῆ δεομένου περὶ χερεῖν, ἀλλ' ἐκ λογιμοῦ καὶ περσοαίρεσως τῆς καλῶν περσοπικῶν, ὅπου βεψείν, ἰσχυρῆς ἐχρητο τῆς ὀρμαῆς καὶ τελεσιουργοῖς. περὶ τῆς ἀδίκους δεησῶς ἀχάλακευτος ἰὼ, καὶ τῆ ἀπὸ τῆς αἰα γνώμης λιπαροῦτων ἡτταν, ἰὼ ἐνοῖ διςωπείσθαι κελεύσιν, ἀχίσην ἀνδρὶ μεγάλῳ ποιούμενος, εἰώη λέγην ὡς οἱ μηδὲν δευείσθαι διωάμενοι, δοκῶσιν αὐτῶ μὴ κελεύς τὴν ὄρειν Διφθυεῖαζ. μέλλων δὲ Διφθυάειν εἰς Λιβύῳ Κάισαρ ὅτι Κάτωνα καὶ Σκιπίωνα, Βερούτῳ τὴν εἰτὸς Ἀλπεων Γαλατίας ἐπέβεψεν, ὅτυχια πῖν τῆς ἐπαρχίας. τῆς γὰρ ἄλλας ὕβρει καὶ πλενεξία τῆς πεπεφουμένων, ὡς καὶ ἀχμαλώτους Διφθυορωῶτων, ἐκείνοις καὶ τῆς περσοδέν ἀτυχημῆ παύλα καὶ περσομυθία Βερότος ἰὼ, καὶ τὴν χερεῖν εἰς Κάισαρα F πῶ τῶν αἰησῶν· ὡς αὐτῶ μὲν τὴν ἐπὶ ἰοδὸν περσοῖν τὴν Ἰταλίαν, ἡδίσον ἡάμα τῆς ἰσῶ Βερούτῳ πῶ τῆς ἡμέρας, καὶ Βερότον αὐτὸν, αὐξόντα τῆ ἐκείνου πῖνῶ, καὶ σιωνῶτα χεχερομύτως. ἐπεὶ δὲ πλεῖονων φρατηριῶν οὐσῶν, τὴν μέγιστον ἔχουσαι ἀξίωμα, κελευμύλιω δὲ πολιτικῶ.

A Hæc memorant illum in Bruti matris fecisse Seruiliæ gratiam. nam adolescens adhuc, ut perhibetur, cum Seruilia, quæ amore eius deperibat, cõsuetudinem Cæsar habuit. Quia verò, qua tempestate flagrantissimus erat corũ amor, genitus Brutus fuit: credebat eum ex se natum. Fama est quã grauißimæ res de Catilinæ coniuratione, quæ penè temp. euertit, tractaretur in senatu, dissentientes sententiis Catonem & Cæsarem commissos fuisse, interea paruum epistolium foris allatum quum Cæsar submisße legeret, exclamasse Catonem, indignam rem esse quod ab hostibus Cæsar B nuntios & literas acciperet. Quum multi obstreperent ei, atque ideo tabellas Cæsar, ut acceperat, traderet Catoni, illum lectam sororis Seruiliæ lasciuam epistolam abieciße ad Cæsarem, ac dixisse, Cape temulente: mox ad sententiam & orationem de integro fuisse reuersum. vsque adeo Seruiliæ fuit in Cæsarem peruagatus amor. Secundum aciem P harfalicam quum Pompeius refugisset ad mare, dum castra oppugnantur, Brutus clam porta elapsus in locum cõiecit se palustrem aquosumq; & calamo confutum. Hinc digressus euasit noctu Larissam. Inde scripsit ad Cæsarem. Cuius incolumitate Cæsar lætus, iussit eum ad se venire. Nec solùm ignouit ei, verùm etiam inter præcipuos amicos suos habuit eum in honore. Quum nemo dicere haberet quò intenderet fugam Pompeius, nihilq; esset certi, aliquantulum itineris solus cum Bruto faciens periclitatus est sententiam eius: & quia ex certis rationibus collectis optimam videbatur de fuga Pompeii coniecturam facere, omißis aliis contendit in Ægyptum. Cæterum Pompeium in Ægyptum, ut diuinauerat Brutus, delatũ occupauit fatum. Porro Cæsarem Brutus Cassio quoque placauit. Et verò etiam Afrorum regem defendens premebatur D magnitudine criminũ: verùm quum pro hoc deprecaretur oraretq;, conseruauit ei magnam regni partem. Perhibent Cæsarem, quum primũ audisset orantem, ad amicos dixisse, Hic adolescens haud scio quid velit: sed id quod vult, vehementer vult. Quippe sicut animus firmus eius non facile neque quibusuis rogantibus concedebat beneficia, ita vbi cum ratione & ex delectu agebat honesti, quocunq; ipsum conuertisset, valida utebatur contentione atque efficaci. Ad iniusta verò precantibus non patebat assentatoribus. Nam impudenter obsecrantibus succumbere, quod E confundi verecundia dicitur à nonnullis, turpissimum magno viro ducens, dicere solebat, eos qui nihil denegare valerent, parum sibi videri honeste ætatis florem collocasse. Transmissurus cõtra Catonem & Scipionem Cæsar in Africam, Bruto Galliam cisalpinam magna illius prouinciæ felicitate permisit. Nam quum alia auaritia & libidine præpositorum ut bello captæ lacerarentur, illi etiam priorũ requies & alleuatio fuit Brutus calamitatum. Omnium autem retulit ad Cæsarem gratiam. Vnde huic Italiam ab reditu peragranti, quæ sub Bruto fuerant ciuitates, atque ipse Brutus, amplificans honorem eius ac festiuè eum comitans, iucundissimum fuerunt spectaculum. Quum autem inter multas præturas illam quæ maximæ est dignationis & vrbana dicitur,

omnium opinione Brutus obtenturus vel Cassius esset, aliqui eos ex antecedentibus non nihil dissentientes in contentionem de ea multo maiori aiunt venisse quantumvis necessarios. Quippe sororem Bruti Cassius Iuniam habebat in matrimonio. Alii Cæsaris opera concertationem hanc fuisse, vtrique in secreto spem ostentantis, excitatam, quoad ita impulsu & incitati decertauerunt inter se. Pugnabat Brutus cum Cassii magnificis aduersus Parthos factis nominis claritate & virtute. Quos ut Cæsar audiuit, atque adhibitis amicis deliberauit, iustior est, inquit, Cassii causa: Bruto tamen danda sunt primæ partes. Cassio alia prætura data. Qui non tantum gratiæ habuit ob hanc quam accepit, quantum in eum exarsit ob repulsam illius. Brutus aliis quoque in rebus cõsors fuit, quantum voluit, Cæsaris potentiæ: quandoquidem, si voluisset, principi ei esse amicorum & pollere plurimum licuisset. Verum sodalitas cum Cassii traxit & deflexit. Nondum quidem erat ex illa conflictatione reconciliatus cum Cassio, verum amicis eius aures præbebat, admonentibus ne permitteret se à Cæsare emolliiri & deliniri, sed comitatem & beneficentiam fugeret tyrannicam: quibus non ad decorandam virtutem illum, verum ad enervandum & perstringendum animum uti in ipsum. At ne Cæsar quidem prorsus securus erat aduersus eum nec criminibus clausus, sed spiritus huius timebat & auctoritatem & amicos, bonæ verò indoli credebat. Ac quum primum delatum ad eum esset Antonium & Dolabellam res novas moliri, negauit crassos hos & comatos sibi metuendos, sed pallidos illos & macilentos: Brutum & Cassium designans. Inde deferentibus quibusdam Brutum, & ut caueret ab eo monentibus, manu corpus attingens, Quid vobis, inquit, anne Brutus videtur hoc corpusculum expectaturus? quasi nemini secundum ipsum alteri quam Bruto tanta potentia conueniret. Et apparet sanè, si aliquantisper sustinisset Cæsari esse secundus, operisq; eius deflorescere & gloriam rerum gestarum fuisse marcescere, principatum in ciuitate eum haud dubiè habiturum fuisse. Verum ferocis vir animi Cassius, magisq; priuatim Cæsari, quam publicè tyranno infestus, incendit & stimulauit Brutum. Dicitur Brutus regnum non tulisse, Cassius odiu regem: qui eum cum aliis nominibus est infectatus, tum ob leones ablatos, quos hic ædilis curulis designatus parauerat: Cæsar autem Megaræ, quum captum oppidum per Calenum esset, inuentos retinuit. Eas feras calamitatem ingentem memorant Megarensibus intulisse. Hi enim, dum iam caperetur vrbs, refrugerunt caueas & vincula dissoluerunt ut irruentibus feræ obsisterent, quæ in illos ipsos impetum dederunt, atque discurrentes discerpserunt inermes, fuitque spectaculum etiam hostibus luctuosum. Ac Cassium quidem hanc potissimum conspirandi in Cæsarem causam arripuisse autumant, sed parum verè. Nam fuit à prima ætate ingentum Cassio odium & fel aduersus tyrannorum gentem, ut puer etiamnum, quum in eundem ludum cum Syllæ filio commearer Fausto ostendit. Qui quum iactabundus inter pueros patris dominatum in cælum ferret, surgens Cassius impegit ei colaphos. Id persequi quum Fausti tutores & propinqui intenderent,

A. ὁπίδδξος ἢ ὁ Βροῦτος ἔξιν, ἢ Κάσιος· οἱ μὲν αὐτοῖς λέ-
 γουσι ἐξ αἰπῶν παρτέρων ἢ συχῆ διαφερομένων, ἐπὶ μάλ-
 λον ὑπὸ τούτου διαστασίας, καὶ παρ' οἰκείους οἴτας, (Γου-
 νία γὰρ ἀδελφὴ Βροῦτου σὺν αἰκεῖ Κάσιος) οἱ δ', Κάσιος
 ἔργον ἡμέας τὴν φιλονεικίαν ταύτην ἐκείνῃ κρύφα δι' ἐλ-
 πίδων ἐπιδίδοντας ἑαυτὸν· ἀρεὶ οὐ παρὰ τὴν οὐτὴν καὶ
 παροξυνθέντες εἰς ἀγῶνα κατέστησαν. ἠγωνίζετο δὲ Βροῦτος
 δὴκλῆα καὶ ζρετῆ πρὸς πολλὰ τῶν Κασίου καὶ λαμπρὰ
 τὰ Παρθικὰ νεανιδύματα. Καί τ' ἀκούσας, καὶ βου-
 λόμενος ἐν τοῖς φίλοις, εἶπεν, Δικαιότερα μὲν λέγει Κάσι-
 ος, Βρότος δ' ἐπὶ πρώτῳ δοτέον. ἀπεδείχθη δὲ Κάσιος ἐφ'
 ἑτέρα στρατηγία, ἐξ οὗτον δυνάμεις ἔχων δι' ἑλθεῖν, ὅσον
 ὄργης ὡν ἀπέταχεν. Βροῦτος δ' καὶ τὰλλα μετέχει τῆς Καί-
 σαρτος δυνάμεως ὅσον ἐβούλετο. βουλομένη γὰρ ὑπῆρχεν
 εἶ) τῶν φίλων πρώτῳ, καὶ δυνάσασθαι πλείστον· ἀλλ' εἰλκεν
 αὐτὸν ἢ πρὸς Κάσιον ἐπαρεΐα καὶ ἀπέστρεφεν αὐτῷ μὴ οὐ-
 πω Κάσιον διηλαγμένον ἐξ ἐκείνης τῆς φιλονεικίας, ἀκούσ-
 ται δὲ τῶν φίλων διακελευσμένων, μὴ παροξύνῃ αὐτὸν ὑ-
 πὸ Κάσαρτος μαλασόμενον καὶ κηλομένου, ἀλλὰ φεύγειν τὰς
 τυραννικὰς φιλοφροσύνας καὶ χάριτας, αἷς, οὐ μὴ τῆς τιμῆς
 ζρετῆ, ἀλλ' ἐκτείνοντα τὴν ἀκρίαν καὶ τὸν θυμὸν ὑπερείποι-
 ται, ζρετῆ πρὸς αὐτὸν. οὐ μὲν γὰρ Κάσιος ἀνύποπτος ἢ
 πᾶμπῶν, οὐδ' ἀδελφὸς πρὸς αὐτὸν· ἀλλὰ τὸ μὴ φρονη-
 μα καὶ τὸ ἀξίωμα καὶ τοῖς φίλοις ἐδεδίδε τὸ ἀνδρὸς, ὅτι φερε
 τῆς ἡγῆ. καὶ πρώτῳ μὲν Ἀντωνίου καὶ Δολοβέλλα λεγομένων
 νεωτερίζειν ὅσα ἔφη τοῖς παχέας καὶ κρημῆας εἰσχεῖν, ἀλλὰ
 τοῖς ἀρετοῖς καὶ ἰσχυροῖς ἐκείνοις· Βροῦτον λέγων καὶ Κάσιον.
 ἔπειτα τὸν Βροῦτον ἰδὼν διαβαλλόντων, καὶ φυλάττεσθαι
 παρακελευσμένων, τῆς χεῖ τὸ σῶματος ἀπὸ μὲν εἶπεν, Τί
 δὲ ὅσα αἰ ὑμῖν δοκεῖ Βροῦτος ἀναμείναι τούτῳ τῷ ἄρχοντι, ὡς
 D ὅσα δὲ παρ' ἡμῶν ἄλλῳ μὴ ἑαυτὸν ἢ Βροῦτον δυνάσασθαι, πο-
 σούτων. καὶ μὲν τοῖς δοκεῖ πρώτος ἀπὸ τῆς πόλεως ἡμέρας
 βεβαίως, ὀλίγον χρόνον ἀναχόμενος Κάσαρ δὲ πρῶτος,
 καὶ πρῶτος αἰετῶν τῶν δυνάμιν αὐτῶν, καὶ μὲν ἡμέρας τῶν
 ἐπὶ τοῖς κατορθώμασιν εἰσάσας δόξαν. ἀλλὰ Κάσιος, ἀνὴρ
 θυμοειδής, καὶ μᾶλλον ἰδία μισοῦσα ἢ κρημῆ μισοτύραν-
 νος, ἐξέκαυσεν καὶ κατήπειξεν. λέγεται δὲ Βροῦτος μὲν τῶν
 ζρετῶν βαρυνέσθαι, Κάσιος δ' ἐπὶ ζρετῶν μισεῖν ἀλλὰ τε
 κατ' αὐτῶν ποιούμενος ἐκλήματα, καὶ λεόντων ἀφάρεσιν,
 οἷς Κάσιος μὲν ἀρετῶν μὲν μέλων παρεσκεύασατο, Καί-
 E τ' ἄρ' ἀπαληφθέντας ἐν Μεγάροις, ὅθ' ἡ πόλις ἦλθε
 Καλλιῶου, κατέσχευεν, ταῦτα τὰ θεῖα συμφορὰν λέγεται
 μεγάλην ἡμέρας Μεγαροῦσιν. οἱ μὲν γὰρ ἡ πόλις καὶ ἀ-
 λαμβανόμενος διέσπασαν τὰ κληῖθρα, καὶ τῶν δεσμοῦσιν αἰχμη-
 ῶς ἐμποδῶν εἴη τὰ θεῖα τοῖς ἐπιφροσμένοις· ταῖς δὲ ἄρουσιν
 εἰς αὐτοῖς ἐκείνοις, καὶ διατέοντας ἀνὸ πλοῖς ἤρπαζεν, ὡς τε καὶ
 τοῖς πολεμίοις τὴν ὄψιν οἰκτρὰν ἡμέρας. τῶν δὲ οὖν Κάσιον
 ταύτην μάλιστα φασὶν αἰτίαν ὑπαρξῆαι τῆς ἐπιβουλῆς· ὅσα
 ὀρθῶς λέγοντες. δὲ ζρετῆ γὰρ ἢ τῆ φύσος τῶν Κάσιος δις μέ-
 νειά τις καὶ χαλεπότης πρὸς τὸν γῆρας τῶν τυραννῶν, ὡς ἐ-
 F δήλωσεν ἰπὶ παῖς ὦν, βαδίζων εἰς ταῦτα τὰ Σύλλα παι-
 δι Φάστω διδασκαλεῖον. ὁ μὲν γὰρ ἐν τοῖς παισὶ μεγα-
 ληγορῶν, τῶν τῶν πατρὸς ἐπὶ μὲν μοναρχίαν· ὁ δὲ Κάσιος
 ἐπὶ μαρτυρίας κρημνίους ἐπέτελλε αὐτῶν· βουλομένων δὲ τῶν
 ἐπιφροσμένων τῶν Φάστου καὶ οἰκείων ἐπέξιναι καὶ δικαίως αὐτῶν.

Πομπήιος ἐκώλυσεν, καὶ σωμαζαγῶν εἰς ταῦτο τοῖς παῖ-
 δας ἀμφοτέροισι, ἀπέκρινε πρὸς τὸ πρῶτον. ἔνθα δὴ λέ-
 γεται τὸν Κάσσιον εἰπεῖν, Ἀγε δὴ ὦ Φάυστε, πόλμησον οἰαι-
 ῖνον τοῦτο φηγεῖσθαί τὸν λόγον ἐκείνον ἐφ' ᾧ παρωξύνωμαι,
 ἵνα σοὶ πάλιν ἐγὼ σιωπήσω ὁ νόμος. τοιοῦτος μὲν ὁ Κάσ-
 σιος. Βροῦτον δὲ πολλοὶ μὲν λόγῳ πρὸς τὸ σιωπῆσαι, πολ-
 λαῖς δὲ φήμασι καὶ γραμμασίῳ ἐξελασύνωτο καὶ παρώρ-
 μυν ἔπι τὴν πρῶτην οἱ πολῖται. τῷ μὲν γὰρ ἀδριανῆτι τῷ
 παρπάτορι Βροῦτου, καὶ κατὰ λυσάντου τῷ τῷ βασι-
 λέων στρατῷ, ἐπέγραψον, εἴθε καὶ ἡ Βροῦτος, καὶ, Ὁ Φελε
 ζῆ Βροῦτος. ὅ δ' αὖτ' Βροῦτου βῆμα στρατηγεῖντος διεί-
 σκετο μὲν ἡμέραν ἀτάπτεων γραμμάτων τοιοῦτων, Βροῦ-
 τε καθεύδεις, καὶ οὐκ εἶ Βροῦτος ἀληθῶς. αἱ τοὶ δὲ τοῦτων οἱ
 Κάσσιος κλέμενος, ἀλλὰ τὴν τιμὰς ἔπι φθόνου ἀδελφικῶν
 αὐτῶν, καὶ ἀφ' ἧμα τῶν ἀδριανῶν νύκτωρ ἔπι πέντες ὡς
 τοῖς πολλοῖς ἑσπέρου βασιλέα πρὸς εἰπεῖν αὐτῷ δι-
 κπῶτος. τοῦ αὐτοῦ δ' ἀπώλησεν, ὡς οὐ τοῖς πρὸς Κάσσι-
 ος ἀκρίβως γέγραπται. Κασιῶ δὲ περὶ τῆς φίλους
 ἔπι Κάσσιος, πρῶτος ὡμολόγησεν, εἶ Βροῦτος ἡγήτο. δεῖ-
 σθαι γὰρ οὐ χροῖν ὅτι πόλμη τὴν πρῶτην, ἀλλὰ δόξης
 ἀνδρῶν, οἷος οὗτος ὅστιν, ὡς πρὸς κατὰρχομῶν, καὶ βεβασιω-
 τος, αὐτῶν παρῆναι, ὅ δ' ἴσχυον. εἰ δὲ μὴ καὶ δρῶντας ἀτυ-
 μοτέροις ἐσεσθαι, καὶ δρῶντας, ὑποπτοτέροις ὡς οὐκ
 ἀπὸ ἐκείνου ὁ ἔργον, εἰ καλῶν ἀπὸ εἶχεν, ἀπειπαλῶν.
 ταῦτα συμφρονήσας, ἐπέτυχεν Βροῦτω πρὸς τὸν ἐκ τῆς
 διαφορῆς ἐκείνης καὶ μὲν τῶν ἀγαθῶν καὶ φιλοφρο-
 σιῶν, ἠρώτησεν εἰ τῆς νομιμῆς τῆς Μαρτίου μίωδός ἐγνω-
 κεν εἰς σύγκλητον παρῆναι. πωθῆναι γὰρ ὡς λόγον ὑπὲρ
 βασιλείας Κάσσιος οἱ φίλοι τότε κατήσπιον. φησάντες δὲ
 τῶν Βροῦτου μὴ παρῆναι, Τί οἶόν (εἶπεν ὁ Κάσσιος) ἀνκα-
 λασθῆναι; Ἐμὸν ἔργον (εἶπεν ὁ Βροῦτος) ἡδὴ ὅ μὴ σιω-
 πῶν, ἀλλ' ἀμύνειν, καὶ πρὸς ἀποδῆσκειν τῆς ἐλευθερίας καὶ
 ὁ Κάσσιος ἐπαρῆς, Τίς δ', εἶπε, Ῥωμαίων ἀνέξεται σοὶ
 πρὸς ἀποδῆσκειν; ἀρα ἀγνοεῖς, ὦ Βροῦτε, σεαυτὸν; ἢ ὅ
 βῆμά σου δοκεῖς κατὰ γράφειν τοῖς ὑφαιῖτας καὶ τοῖς καπῆ-
 λοις, οὐχὶ τοῖς πρῶτοις καὶ κρείστοις ταῦτα ποιεῖν; πρὸς
 μὲν τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἔπι δόσος καὶ θεῶν καὶ μονομά-
 χους, πρὸς σοὶ δὲ, ὡς ὄφλημα πατεῖχον, τὴν κατὰ λυσίαν
 τῆς τυραννίδος ἀπαμυνῶντας; αὐτοῖς δ' ὑπὲρ σοὶ πρῶτα
 πάθειν πρὸς ἡμῶν ὄντας, ὅτι ἀξιοδοτοῖ καὶ πρὸς δέχονται φα-
 νέντος; ἐκ τοῦτου πρὸς τῶν Βροῦτον ἡσπάζετο. καὶ
 ἀγαθῶν οὕτως, ἐβέβαιον πρὸς τοῖς φίλοις. ἡ δὲ πρὸς
 Γάιος Λιγῆριος τῶν Πομπηίου φίλων, ὃν ἔπι τούτω κα-
 τηρησθέντα κατὰ ἀπέλυσεν. οὐκ οὐχ ἡσπείθη δίκης
 χρεῖν ἔργον, ἀλλὰ δι' ἡσπείθη ἰδὼν βαρυνόμε-
 νος, ἐπρὸς ἡσπείθη Κάσσιος, τῶν δὲ πρὸς Βροῦτον ἐπὶ τοῖς μαλι-
 σα σιωπῆς. πρὸς τῶν ἀδελφικῶν Βροῦτος εἰσελθὼν,
 Ὁ Λιγῆριε (εἶπεν) ἐν οἷῳ καὶ ῥηνοῖς. κακῆϊνος ἀπὸ εἰς
 ἀκῶνα ἀφραγῆς, καὶ λαβόμῶν αὐτῶν τῶν δόξιας, Ἀλλ' εἶπ
 (φησὶν) ὦ Βροῦτε. σεαυτῶν φρονεῖς ἄξιον, ὑμῶν. ἐκ τούτου
 ἀφραγῆς κρύφα τῶν γυναικῶν οἷς ἔπι σέου, ἀνεκρίνω-
 νοῦτο, καὶ πρὸς ἐλασύνωτον, οὐ μόνον τῶν σιωπῆσαι ποιούμῶν
 τὴν ἀρεσίν, ἀλλ' ὅσοις ἡπίσταντο τολμητῶν ὄντας ἀγαθοῖς, καὶ τῶν κατὰ φρονεῖν. διὸ καὶ Κικέρωνα. τῶν μὲν
 πίστεως, τῶν δὲ, ἀνοίας ἐνεκα πρῶτον ὄντα παρ' αὐτοῖς ἀπεκρύψαντο, μὴ τῶν φύσιν πόλμησιν ἐνδεῆς εἶναι, πρὸς
 ἀληθῶς ὑπὸ χρόνου γεροντικῶν ἀλλοθῶν, εἶτα πρῶτα καὶ ἔκαστον ἀνάγων τοῖς λογισμοῖς εἰς ἀκραν ἀσφάλειαν,

A prohibuit Pompeius, qui ambos pueros accito
 interrogavit de facto. Ibi Cassiū ferunt dixisse, Age
 iam, Fauste, aude coram hoc eadē iactare quibus
 irritatus fui, ut iterum tibi os cōminuam. Atq; eius-
 cemodi Cassius fuit. Brutū verò crebri familiarit̄
 sermones, crebris vocibus & scriptis ad factum il-
 lud ciues prouocauerunt & impulerūt. Nam sta-
 tue progenitoris eius Bruti, qui regium imperium
 oppresserat, inscripserunt, Utinam nunc Brute ef-
 fes: & Utinam viueres Brute. Ipsius Bruti tribunal
 pratoris reperiebatur manē huiuscemodi scriptis
 refertum, Dormis Brute. & Non es germanus
 B Brutus. In causa fuerunt Cæsaris adulescentes. Qui
 cum honores ei inuidiosos alios exquirebant, tum
 statuis eius nocte imposuerūt diadema, quò mul-
 titudinem impellerent ad salutandū eum pro di-
 ctatore regem. Verū euenit secus, ut in vita Cæ-
 saris accuratē fumus exequuti. Solicitanti in Cæ-
 sarem amicos Cassio omnes, si dux Brutus esset,
 annuere. Neque enim manus neq; audaciam o-
 stenderunt se requirere, sed auctoritatem viri, qua-
 lis hic esset, quasi auspiciantis & presentia sua ho-
 nestatem comprobantis facti. Absq; eo & in susci-
 pienda re animo se deieciore fore, & suspectiores
 C perpetrata. Neque enim hoc factum illum, si ef-
 fet iusta causa subnixum, repudiaturū fuisse. Hac
 re secum agitata, Brutum ab illa dissensione con-
 uenit prior, mox post reditum in gratiam & com-
 plexus rogauit eum an Cal. Martiis esset in senatū
 venturus. nam audire se amicos Cæsaris de regno
 eius relatueros. Negante ad futurū se Bruto, Quid
 igitur, inquit, si accersant nos, Cassius? Iam meum
 erit, inquit Brutus, non tacere, sed pro libertate pro-
 pugnare vitamq; profunderē. Ibi cretus Cassius,
 Quis, inquit, feret te ciuis Romanus ita pro liber-
 tate emori? An temetipsum ignoras, Brute, aut in
 D tribunali tuo à textoribus ista putas aut à caupo-
 nibus inscripta, ac non facere id principes & o-
 ptimates? A pratoribus aliis congiaria, spectacu-
 la, munera gladiatorum: abs te, velut debitū hære-
 ditarium, tyrannidis exigunt oppressionem. qui
 subire pro te omnia parati sunt, si qualē esse volunt
 & expectant, talem te præstiteris. Inde Brutum
 complexu salutauit, atq; sic digressi conuerterunt
 se ad amicos. Erat quidam Q. Ligarius Pompei
 amicus, quem eo nomine accularū exemerat Cæ-
 sar noxæ. Hic non quò ab iudicio liberatus fuis-
 set, gratiam Cæsari tribuens, sed, propter quam
 vocatus in periculum fuerat, dominationē pero-
 E fusus, ei infensus erat, Bruto autem imprimis fami-
 liaris. Hunc Brutus inuisens ægrotum, Qua-
 li, inquit, tempore Ligari ægrotas? Ille statim cu-
 bito inuixus arrepta dextera eius, At ego, inquit,
 si quid te, Brute, dignū cogitas, valeo. Hinc clam
 tentantes amicorum, quibus fidebant, animos,
 capita inter se conferebant, ad disciscbantque non
 solum delectos familiares, sed omnes quotquot
 egregiè audaces & mortis esse contemptores scie-
 bant. Qua de causa Ciceronem, cui cum fide-
 bant plurimum, tum diligebant summè, celaue-
 runt de consilio, ne ad insitam timiditatem ad-
 iungens ex ætate senilem cautionem, mox sin-
 gula æstimando ad summam exigens securitatem,

alacritatis ipforū aciem, qua celeritatem requirebat, perstringeret. Quando etiam ex amicis cæteris Statilium Epicureum Brutus, & æmulatorē Catonis Fauonium, reliquit: quod quum à longè eos per ambages inter confabulandum & disputandū de philosophia ita attentasset, Fauonius respondisset, violēto dominatu esse bellum ciuile deterius, Statilius sapientem & cordatum dixisset non decere malorum & insipientium causa periculum & terrorem subire. Ibi præfens Labeo reclamauit utriq;: Brutus verò tunc, quasi haberet disputatio ea aliquid scrupuli & nodi, obticuit, post participauit Labeoni cōsiliū. Hic quum parato animo operam suam esset pollicitus, alterum Brutū Albinum cognomine, qui de cætero strenuus nō erat neq; animosus, sed gladiatorū manu, quos ad exhibendū populo Rom. alebat, validus esset & probatus Cæsari, visum est adiungere. Hic à Cassio & Labeone appellatus, nihil respondit. verū ubi Brutū ille priuatim conuenit, accepitq; rei gerendæ esse eum ducem promptam ostendit operam suam. Alios item plerosq; & præstātissimos nomē adiunxit eis Brui. Qui quanuis neq; iuramento neq; sacris tactis fidem inter se mutuò sanxerant, ita silentio tamen condiderūt & presserunt consilium omnes atq; inter se agitauerunt, ut licet vaticiniis, prodigiis, extis id dii denuntiarent, nemini esset tamen credibile. Brutus verò, quod penderēt ex ipso animosissimi quiq; ciuitatis & nobilissimi & præstantissimi, ac periculum agitaret omne animo, foris annitebatur comprimere & componere sensa sua, at nocte domi non erat idem: ac partim excitauit inuitū ipsa sollicitudo somno, partim intentius volutans animo hærensq; in perplexitatibus vnà cubantē non fefellit vxorem insuetæ perturbationis se plenum esse, versareq; secum molestum consilium & intricatum. Porcia filia erat, ut diximus, Catonis. Eā Brutus consobrinus duxerat non virginē, sed priore defuncto viro adolescentulam adhuc acceperat. Habebat hæc ex illo paruulum filium, cui Bibulo fuit nomen. Extat paruus libellus, cōmentarius rerum à Bruto gestarum, ab hoc elucubratus. Porcia autem, fœmina philosophiæ studiosa & viri amans animosaq; atque cordata, nō antè virum rogare de arcanis aggressa est, quàm periculum sui fecisset huiuscemodi: Cultellū accepit quo vngues rescindere tonsores solent, omnibusq; exactis cubiculo pedissequis vulnus femori inflixit altum, vnde effluxit vis magna sanguinis, ingentēq; dolores & febris mox cum horrore grauis comitati sunt. Trepidantem Brutum & discrutiatū, quum esset dolor intētissimus, hoc modo affata est, Ego, Brute, in domum tuam Catonis filia nupsī, non sicut pellices ad lecti tantūm & mentæ consortium, sed etiam ad prosperorū & aduerforū societatem. Tua quidem causa nihil est quod de nuptiis conquerar: sed à me quod documentum aut quod oblectamentum erit tibi, si neq; reconditum animi cruciatum, neq; curam, quæ fidem requirit, tecum feram? Non me fugit naturam imbecillem haberi ad secreta continenda muliebrem: at est aliqua, Brute, & probi tyrocinii & honestæ consuetudinis ad mores tingendos vis. Mihi verò hoc obrigit ut & Catonis filia,

A ἀμβλιώη τὴν ἀκμὴν αὐτῆς τῆς παρθυμίας, τὰ γὰρ δεο-
 μύλιον. ἐπεὶ καὶ τῆς ἄλλων ἐταίρων ὁ Βερούτος Στάλλιόν τε
 παρέλιπε τὸν Ἐπιχούρειον, καὶ Φαώνιον, ἔρασαν Κάτωνος ὅ-
 τι πόρρωθεν αὐτοῖς τοιαύτῳ πινὰ κύκλω περιβαλόντος ἐν τῇ
 Διαλέξει καὶ συμφιλοσοφεῖν πείρασαν, ὁ μὲν Φαώνιος
 ἀπεκρίνατο χεῖρον εἶναι μοναρχίας ὑπερνόμου πόλεμον ἐμ-
 φύλιον. ὁ δὲ Στάλλιος ἔφη τὰ σοφῶ καὶ νοῦ ἔχοντι Διαφά-
 λους καὶ ἀνοήτους κινδυνώδην καὶ ἱερὰ πείρασαι μὴ κατῆ-
 κειν. παρῶν δὲ Λαβέων ἀντεῖπεν ἀμφοτέροις. καὶ ὁ Βερούτος
 τότε μὲν, ὡς ἔχοντος τὴν λόγου χαλεπὸν καὶ δεικνύον, ἀ-
 πεισιώπησεν ὕπερον δὲ Λαβέων κρινούσας τὸ βούλημα. δε-
 ξασμένη δὲ παρθυμῶς, τὸν δὲ ἕτερον Βερούτον, ἐπὶ κλησὶν Ἀλ-
 βίνον, ἄλλως μὲν οὐκ ὄντα ῥέκτιον ὡς δὲ θαρράλεον, ἔρρι-
 μῶν δὲ πλήρη μονομάχων, οὐς ἐπὶ τὰ Ρωμαίων ἔρριπεν,
 καὶ τῶν Καίσαρι πιστούμενον, ἐδόκει παρὰ τῆς. Κασ-
 σίου δὲ καὶ Λαβέωνος αὐτὰ Διαλεξιμῶν, ὡς δὲ ἀπεκεί-
 νατο. Βερούτος δὲ αὐτὸς ἐντυχὼν ἰδίᾳ καὶ μαθὼν ὅτι τῆς
 παρὰ τῆς ἡγεμονίας ἔστιν, ὡμολόγησε συμπαρῆσαι παρθυ-
 μῶς. καὶ τῆς ἄλλων δὲ τοῖς πλείστοις καὶ τοῖς δεικνύουσιν ἢ δόξα τῆ
 Βερούτου παρὰ τῆς. καὶ μὴ ὄρκασι συμμοσάσασθαι, μήτε
 πίσει καὶ ἱερῶν λαβόντες ἢ δόντες, οὕτως ἀπῆλυτες ἔχον ἐν
 ἑαυτοῖς καὶ κατεσιώπησαν καὶ σιδηρῶν ἐκείνην, ὡς τε μὲν
 πίας καὶ φάσμασι καὶ ἱεροῖς ὑπὸ τῆς θεῶν παρὰ τῆς κλη-
 μῆν, ἀπίστον ἡμέρασαι τὴν παρὰ τῆς. ὁ δὲ Βερούτος, ἄτε δὴ τὰ
 παρὰ τῆς Ρώμης φρονηματὰ καὶ ἡγῆ καὶ δεικνύουσι ἔρη-
 τημῶς ἑαυτῶν, καὶ παρὰ τῆς πῶν κινδυνῶν, ἔξω μὲν ἐ-
 πειροῦτο κατέχευε παρὰ ἑαυτῶν καὶ κατὰ κράτος τὴν Δια-
 νοίαν οἴχεθαι δὲ καὶ νύκτωρ οὐκ ἴδω ὁ αὐτὸς, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀκρυ-
 να τῆς ὑπὸν αὐτῆς ἢ φρονησὶς ἐξέφερον, τὰ δὲ μᾶλλον ἐκδυ-
 μῶς τῶν λογισμῶν, καὶ Διακρίσεων ἐν ταῖς ἀπορίαις, οὐκ
 ἐλάνθανε τὴν ζωαῖα σιναναπαυμῶν ὅτι μεσὸς ἔστιν
 ἱερῶν ἀήθων, καὶ κυκλεῖται παρὰ ἑαυτῶν δις φρονη βούλη-
 μα καὶ διεξελέκτων. ἢ ἡ Γορκία, θυγάτηρ μὲν (ὡς παρὰ εἰρηται)
 Κάτωνος ἴδω, εἶχε δὲ αὐτῶν ὁ Βερούτος ἀνεπίστῶν, οὐκ ἐκ
 παρῆταις, ἀλλὰ τῆς παρὰ τῆς τελευτήσαντος ἀδελφῶν, ἐ-
 λαβε, χεῖρον οὐσα ἔπι, καὶ παιδίον ἔχουσαν ἐξ ἐκείνου μι-
 κρῶν, ὡς Βύβλος ἴδω ὄνομα, καὶ τὴν βιβλίδιον μικρῶν, ἀ-
 πομνημόνισμα τῆς Βερούτου: γεγραμμένον ὑπὸ αὐτῆς
 Διασάξασθαι. Φιλόσοφος δὲ ἡ Γορκία καὶ φίλανδρος οὐ-
 σα, καὶ μετὰ φρονηματῶν νοῦ ἔχουσα, οὐ παρὰ τῆς ἐπεχί-
 ρησεν ἀνερέσαι τὸν ἀνδρα παρὰ τῆς ἀπορήτων, ἢ λαβὼν ἑαυτῆς
 τοιαύτῳ Διαπείρασαν. λαβούσα μαχαίρειον ὡς τοῖς ὄνυχας οἱ
 χυρεῖς ἀφαίρουσιν, καὶ πάσας ἐξέλασα τὰ τῆς θαλαμῶν τῶν
 ὑπαδῶν, ὡς μὲν ἐπέβαλε τὰ μνησὶν βαθῆσαν, ὡς τε ῥύσιν αἰ-
 ματῶς πολλῶν ἡμέρασαι, καὶ μὲν μικρῶν ὀδύνας τε νεανικὰς
 καὶ φεικάδης πυρετοῖς ἐπιλαβεῖν ὡς τῆς φάσματος. ἀνω-
 νῶντος δὲ τῆς Βερούτου καὶ διεφορηῶντος, ἐν ἀκμῆ τῆς ἀλη-
 θῆνος οὐσα διελέχθη παρὰ αὐτὸν οὕτως, Ἐγὼ Βρούτε, Κάτω-
 νος οὐσα θυγάτηρ, εἰς τὸν σὸν ἐδόξω οἶκον, οὐχ ὡς παρὰ αἰ-
 πῶν λαβὼν μὲν, κρίτης μετέξουσα καὶ βαπτέσης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ κρινοῦ μὲν ἀγαθῶν εἶναι, κρινοῦ δὲ ἀπαραν. τὰ μὲν οὐκ
 σα, πῶν τῆ παρὰ τὸν γάμον ἀμεμετῶτα. τῶν δὲ παρὰ ἐμοῦ
 τῆς ἀποδείξις, ἢ χεῖρις, εἰ μήτε σοὶ πάρος ἀπορήτων σι-
 νοῦ, μήτε φρονησὶς πίστεως δεομύλιον; οἶδὲ ὅτι ζωαῖα φύσις, ἀδελφῆς δόκει λόγον ἐπέχειν ἀπορήτων. ἀλλὰ
 ἔστι τις ὡς Βερούτε, καὶ φρονης ἀγαθῆς καὶ ὀμιλίας χρονης εἰς ἡθος ἰσχύς. ἐμοὶ δὲ, καὶ ὁ Κάτωνος εἶναι θυγατέρα.

καὶ ὁ Βροῦτος γυναικᾶ, πρὸς ἑστίν· οἷς πρὸς τὸν μὲν ἦτον
 ἔπεποιθῆν, νῦν δὲ ἐμαυτῶν ἐγνώκα καὶ πρὸς πόνον ἀήτητον
 εἶ). αὐτὴ εἰποῦσα δείκνυσιν αὐτὰ τὸ βραῦμα, καὶ διηγᾷται τὴν
 πείραν· ὃ δὲ ἐκπλαγίς, καὶ ἀταπεινὰς τὰς χεῖρας, ἐπὶ δὲ ἔα-
 το δυνάμει τοῖς θεοῖς αὐτὰ, καθορθοῦντα τὴν πρᾶξιν, ἀνδρὶ
 Πορκίας ἀξίω φαίτωμαι. καὶ τότε μὲν ἀελάμβανε τὴν γυναι-
 κᾶ. πρὸς γὰρ φείσης δὲ βουλήν εἰς τὴν ἐπίδοξον καὶ ἀφίξε-
 σθαι Καίσαρ, ἐγνώσασεν ἐπιχρεῖν. καὶ γὰρ ἄδελφοὶ μετ' ἀλλη-
 λῶν αὐνοπόπως ἔσεσθαι τότε, καὶ πᾶσι τῶν ἑξῆς ὁμοῦ τοῖς ἄξι-
 σοις καὶ παρῶσι ἀνδράσιν ἔργου μεγάλου πρᾶξάντος, δι' οὗ
 ἀπὸ λαμβανόμενοι τῆς ἐλευθερίας. ἐδοκεῖ δὲ καὶ τῷ τό-
 που, θεῖον εἶ), καὶ πρὸς αὐτὸν. σὸν γὰρ καὶ μίαν τῶν πρῶτων
 θεῶν ἐξέδραν ἔχουσα, ἐν ἣ Γομπηίου τῆς εἰκῶν εἰς ἠκει,
 τῆς πόλεως ψηφισμένης, ὅτι ταῖς σοαῖς καὶ τῶν θεῶν τὸν τό-
 πον ἐκείνον ἐκίσμησεν. εἰς αὐτῶν οὖν ἡ σύγκλητος ἐκα-
 λεῖτο τῷ Μαρτίου μίμνος μάλισα μεσοῦτος· (εἰδοὺς Μαρ-
 τίας τὴν ἡμέραν Ρωμαῖοι καλοῦσιν) ὡστε καὶ δάμνον τῆς ἐ-
 δοκεῖ τὸν ἀνδρα τῆ Γομπηίου δικῆ πρὸς ἀξίαν ἐλεύσεως δὲ
 τῆς ἡμέρας, Βροῦτος μὲν ἔπρωτοσάμνος ἐγχερίδιον, μό-
 νης στωειδίας τῆς γυναικῆς, πρὸς ἤλθεν οἱ δὲ ἄλλοι πρὸς
 Κάσκιον ἀδελφοῦσιν, τὸν υἱὸν αὐτῆ Γκαλοῦ μῦνον ἀνδρείον
 ἰμάτιον ἀναλαμβάνοντα κατήγον εἰς ἀγορᾶν. ἐκείθεν δὲ
 πᾶντες εἰς τὴν Γομπηίου σοὰ ἐμβαλόντες διέτελλον, ὡς
 αὐτίκα Καίσαρος ἀφίξομένου πρὸς τὴν σύγκλητον. ἐνθα δὲ ἡ
 μάλισα τῶν ἀνδρῶν τὸ ἀπαγῆς καὶ πρὸς τὰ δεινὰ κατεση-
 χῆς ἐθαύμασαν αἱ πῖς, εἰδὼς τὸ μέλλον· ὅτι πολλοὶ ἀφ' οὗ
 στρατηγεῖν ἀνάγκη ζοῦντο χρηματίζειν, οὐ μόνον πρὸς ἡ-
 κροῦντο τῶν ἐπιτηγχερόντων καὶ ἀφροσύνων, ὡς πρὸς ἰο-
 λάζοντες, ἀλλὰ καὶ τὰς κρίσις ἐκαστος ἀκριβοῦς καὶ μὴ γώ-
 μης ἐδίδοσαν, ἐπιμελῶς πρὸς ἔχοντες. ἐπεὶ δὲ πῖς μὴ βου-
 λόμενος δίκῃ ἔπρωχθῆν, ἐπεκαλεῖτο Καίσαρα, καὶ πο-
 λὲς καὶ βοῶν καὶ μὲν τυροῦ μῦνος, ἀποβλέψας Βροῦτος εἰς
 τοὺς παρόντας, Ἐμὲ Καίσαρ (εἶπεν) οὔτε καλύει ποιεῖν τὰ
 καὶ τοῖς νόμοις, οὔτε καλύσει. καίτοι πολλὰ θορυβώδη καὶ
 τῆς αὐτοῖς πρὸς ἔπεσε· πρῶτον μὲν καὶ μάλισα, τὸ
 βραδύνειν τὸν Καίσαρα, τῆς ἡμέρας πρὸς ἔχουσης· καὶ
 διειροῦντα κατέχευται μὲν ἔπρω τῆς γυναικῆς οἴκει, κα-
 λυέσθαι δὲ πρὸς ἔχθῆν τῶν μαύτων. δι' ἕτερον ἢ Κά-
 σκα τῶν στωειδῶν ἐν πρὸς ἔχθῆν πῖς, καὶ λαβόμενος τῆς
 δόξιας, Σὺ μὲν (εἶπεν) ἀπεκρύψω τὸ ἀπόρητον ὃ Κάσκα
 πρὸς ἡμᾶς· Βροῦτος δὲ μοι πάντα μεμνῶσκεν. ἐκπλαγῆ-
 τος ἢ τῷ Κάσκα, γελάσας ἐκείνος, Πόθεν γε (εἶπεν) πα-
 χῆος οὕτως ὁ μακάριε πεπλούτηκας, ὡς εἰς ἀγορα-
 νομίαν ἀποδύεσθαι; πρῶτον οὖν μὲν ὁ Κάσκα ἦλ-
 θεν, σφαλῆς ἀμφιβολία, πρὸς ἔχθῆν τὸ ἀπόρητον. αὐ-
 τὸν δὲ Βροῦτον καὶ Κάσκιον ἀνὴρ βουλομένης Ποπίλιος Λαί-
 νας ἀπασάμνος πρὸς ἔχθῆν, καὶ ψιθυρίσας ἠρέμα,
 Σιωπῆσθε (φασίν) ὑμῖν ἐκτελεῖν ἂ καὶ νοῦν ἔχετε, καὶ
 πρὸς ἔχθῆν μὴ βραδύνειν· οὐ γὰρ σιωπᾶται τὸ πρᾶ-
 γμα. καὶ αὐτὴ εἰπὼν ἀπέστη, πολλῶν ἔπρωσαν ἐμβα-
 λῶν τῷ πεπύδα τὴν πρᾶξιν. ὡς αὐτῶν δὲ πῖς οἴχθη ἐ-
 θει πρὸς τὸν Βροῦτον, ἀλλῶν αὐτὸ τὴν γυναικᾶ ἀνή-
 σκιν. ἡ γὰρ Πορκία τὸ μέλλον ἐκπαγῆς οὔσα, καὶ τὸ μέγεθος μὴ φέρουσα τῆς φροντίδος, ἐαυτῶν τε μί-
 λισ οἴκει κατεῖχεν, καὶ πρὸς πάντα θορυβὸν καὶ βοῶν, ὡς πρὸς αἱ κατὰ χειρὶ τοῖς βαρυχοῖς πάθεισιν ἐξάτ-
 τουσα, τῶν μὲν εἰσιόντων ἀπ' ἀγορᾶς ἐκαστον ἀπέκενεν, ὃ πρὸς ἔχθῆν Βροῦτος, ἑτέροις δὲ συνεχῶς ἐξέπεμπεν.

A & coniunx sim Bruti. Quibus antehac minus fre-
 ta, nunc memet ipsa vel ad dolorem probavi esse
 inuictam. Sic fata ostendit ei vulnus, & quod fe-
 cisset periculum, exposuit. Ille attonitus manibus
 ad caelum extensis deos precatus est vt consilio
 suo propitii adesse vellent, quo dignum se Porcia
 praestaret virum. Ac tunc quidem vxorem refocil-
 lauit. Indicto senatu, cui interfuturus Caesar puta-
 batur, constituerunt rem aggredi. Nam frequen-
 tes erant citra suspicionem vnà futuri, omnesque
 ducebant habituros se iuxta optimates & princi-
 pes ingenti perpetrato facinore ilicò libertatis af-
 fertores. locum enim diuinitus datum apparebat,
 & pro ipsis esse. Porticus erat, quæ vnā habe-
 bat iuxta theatrum exedram, in qua statua Pom-
 peii à populo Romano locata fuerat, quum porti-
 cibus & theatro locum illum decorasset. Eò idi-
 bus Martiis aduocatus senatus fuit. Vnde deus
 aliquis Caesarem eò trahere ad pœnas Pompeio
 dandas videbatur. Vbi illuxit dies, Brutus pugio-
 ne accinctus vnâ conscia vxore progressus est.
 Caeteri coierunt apud Cassium, filiumq; eius ad
 fumendam virilem togam in forum deduxerunt.
 Inde cuncti porticum Pompeii ingressi Caesarem
 mox in senatum venturum operiebantur. Hic po-
 tiffimum virorum illorum immotum animum at-
 que in periculis constantem mireris, si futurum
 cognosceres. quandoquidem multi, quibus præ-
 turæ ratione ius dicendi incumbere munus, non
 solum benignam aduentibus & litigantibus au-
 dientiam faciebant, vt si vacuo essent animo: ve-
 rum etiam causas quisque attentè auditas magno
 iudicio discepraui. Quum quidam qui iudica-
 tum detrectabat soluere, Caesarem appellaret,
 multumque vociferaretur ac testaretur: respiciens
 ad coronam Brutus, Me Caesar, inquit, ius dicere
 ex legibus neque prohibet neque prohibebit. Ex
 quidem multa obiecit illis fortuna turbulenta: pri-
 mum & maximum, Caesaris die progrediente mo-
 ram: & quod quum non litaret, retineretur ab v-
 xore domi, vetarentq; aruspices ei in publicum
 prodire. Deinde vnum ex coniuratis Caesarem ad-
 iit quidam, dextraq; apprehensa, Tu, inquit, de
 arcano, Casca, nos celasti, verum exprompsit
 Brutus nobis omnia. Torpido stupore Casca, ri-
 dens ille, Vnde tam citò, quæso, inquit, abun-
 das, vt accingas te ad ædilitatem? Tantulum mo-
 dò abfuit quin falsus ambiguo abdita retegeret
 Casca. Ipsum Brutum & Cassium vir ordinis se-
 natorii Popilius Læna salutauit propensius, at-
 que in aurem insufurravit, Opto vobis, inquit,
 vt quæ in animo habetis, perficiatis: hortorque
 ne cunctemini. neque enim filetur res. Ita fatuus
 digressus est, magnamque suspicionem attulit iis
 consiliū se intellexisse. Interea accurrit quispiam
 domo ad Brutum, vxorem eius agere animam,
 nuntians. Porcia enim vehementer euentus ex-
 pectatione commota ac molli impar curarum, æ-
 grè continebat se domi, atque ad omnem strepi-
 tum ac vocem in modum Bacchico furore perci-
 tarū exiliens, vt quisq; à foro ingrediebatur, quid
 ageret Brutus requirebat: alios mittebat assidue.

Postremo longiore temporis tractu non subsistere-
runt ultra corporis vires, sed animo fluctuatione
æstuante fatiscens elanguit: ac prius quam recipere
se in cubiculum potuit, repente inter suas se-
dentem animi defectus atq; immensus animi stu-
por corripuit eam, colorq; immutatus est, ac sup-
pressa semel vox. Ancillæ eo viso clamorem sustu-
lere, concurrentibusq; ad fores vicinis repente fa-
ma dilata est ac sermo dissipatus mortuâ esse. Bre-
ui tamen animū recepit, & ad se redeuntē mulie-
res refouere. At Brutus eo sibi allato rumore haud
immerito commotus, non reliquit negotium pu-
blicum tamen, neq; ex animi motu ad priuatum
incommodum decurrit. Iam Cæsarem annuntia-
batur aduenire lectica delatum. Statuerat autem,
quod non litasset, nihil maioris rei in præsentī per-
agere, verū imbecillitatem causans reiicere in
aliam diem. Exeuntem lectica arripiens Popilius
Læna, ille qui paulo antè Bruto & Cassio succes-
sum felicitatemq; fuerat precatus, sermonē cum
eo subsistente, & animum aduertente habuit pro-
lixiorē. Coniurati, (ut ita eos appellem) qui vo-
cem eius non assequerentur, sed augurabantur ex
suspicionē sua consilii indicium eam communi-
cationem esse, ceciderunt animis: intuentesque
se mutuò, constituerunt inter se nutibus non ex-
pectare dum corripentur, sed confestim manus
sibi metipsis inferre. Ac quum Cassius iam & non-
nulli alii capulis manus sub togis admouissent,
stringerentque pugiones, considerans Brutus ex
Lænae gestu aliquid eum enixè rogare, non defer-
re: nihil sonuit, quod cum ipsis permitti essent a-
lieni, sed vultu hilari confirmavit Cassium. ac
paulo post dexteram Læna Cæsaris osculatus ab-
cessit, declarans pro se & aliqua re ad ipsum perti-
nente illum interpellasse se. Senatu in curiam præ-
gresso alii fellam Cæsaris circumsteterunt, simu-
lantes appellare illum velle. Ibi Cassius dicitur o-
re ad statuam Pompeii verso, sicut sentientis o-
pem implorauisse. Trebonius circa fores seduxit
Antonium, & sermone detinuit extra curiam.
Ingredienti Cæsari assurrexit senatus. Mox con-
iurati frequentes assidentem cinxerunt officii spe-
cie cum Tullio Cimbro, qui erat ex ipsorum co-
horte, pro fratre exule precante omnes vnâ oran-
tes, manusque eius tangentes, pectus & caput de-
osculabantur. Quo preces primū reiiciente:
deinde, vbi non destiterunt, vi exurgente: Tul-
lius ambabus manibus detrahit ei togam ex hu-
meris. Primus Casca, qui à tergo stabat, distri-
cto pugione ferit eum secundum humerum vul-
nere non alto. Corripiente capulum Cæsare, at-
que alta voce Latine exclamante, Sceleste Casca
quid agis? Græcè ille fratrem appellauit ad opem
ferendam. Quum iam à multis peteretur, & cir-
cumferens vndique oculos repellere conaretur
eos: ut Brutum vidit ensē in se stringentem,
manum Casca, quam tenebat, dimisit, & toga
capite obuoluto permittit corpus percussoribus.
Illi se mutuò prementes, dum certatim multis
pugionibus corpus Cæsaris cædunt, conuul-
nerauerunt inter se: ac Brutus, dum parti-
cipem se facit cædis, vulnus accepit in manu,
ελέπων και διώσαοθαι βουλόμην, ως εἶδε Βερούτον ἐλχόμενον ἐξίφως ἐπ' αὐτόν, τὴν χεῖρα τῆς Κάσκα κρατῆς ἀφῆ-
κεν, καὶ τῶ ἱματίω τὴν κεφαλὴν ἐγκαλυφάμενος, παρέδωκε τὸ σῶμα ταῖς πληγαῖς. οἱ δὲ ἀφῆδως ἀναπεπλεγμένοι
πολλοῖς αὖτε τὸ σῶμα χεῖροισι τοῖς ἐξίφωσι, ἀλλήλοισι ἐπιβόσων· ὥστε καὶ Βερούτον εἰς τὴν χεῖρα πληγῆν ἔλαβεν.

A τέλος δὲ, τὸ χρόνον μῆκος λαμβάνοντες, σὶκετ' ἀντίχειν ἢ
τὸ σῶμα τοῦ δυνάμεις, ἀλλ' ἐξελύθη καὶ κατεμύρανετο,
τῆς ψυχῆς ἀλυούσης ἀφ' αὐτῆς ἀπορίαν, καὶ παρελθεῖν μὲν
εἰς τὸ δάμαρτον οὐκ ἔφη, ἀεὶ ἔστατο δὲ αὐτῶν, ὡς παρ' ἐτύ-
χθην, ἐν μέσῳ κατεζόμενον λήποθυμῆα καὶ τῆς ἀ-
μήχανον· ἢ περὶ χροῶν μεταβολῆν ἐλάμβανε, καὶ τὴν φωνὴν
ἐπέχρητο πρὸς ταῦτα. αἱ δὲ θεοὶ παύσαντες τὴν ὄψιν αἰη-
λάλαξαν, καὶ τῶν γήτωνων σκυδραμόντων ὅτι ἦσαν, ταχὺ
παρήλθεν φῆμη καὶ διεδόθη λόγος ὡς τεθνήκῃας αὐτῆς.
οὐ μὲν δὲ ἐκείνῳ μὲν ἀναλαμψάσαι ἐν βραχεὶ καὶ
B παρ' ἑαυτῆς ἡρομύθῳ αἰγυμῆακες ἐθεράπευον. ὁ δὲ Βερούτος
ὑπὸ τῆς λόγῳ πρὸς πεσόντος αὐτῆς σκετῆρα ἐλάμβανεν, ὡς
εἶκος, οὐ μὲν δὲ κατέλιπε τὸ κρινόν, οὐδ' ἐρρύθη πρὸς τὸ οἰ-
κεῖον ὑπὸ τῆς πάθος, ἢ δὴ τὸ Καίσαρα πηγελλεῖσθε πρὸς τὸν
ἐν φορείῳ κρημνόμενος. ἐγνώκει γὰρ, ὅτι τοῖς ἱεροῖς ἀθυ-
μῆν, μηδὲν ἐπιπυροῦν τότε τῶν μείζονων, ἀλλ' ὑπερβαλέ-
σθαι, σκηφάμενος ἀδένειαν. ἐκβαίπῃ δὲ αὐτῆς τῆς φορείου
πρὸς τοὺς Ποπίλιος Λάνας, ἐκείνος ὁ μικρῶν πρὸς ἀδὲν ἔ-
ξάμενος τοῖς αὖτε Βερούτον ὅτι τυχερῶν καὶ κερδοῦν, διε-
λέγετο πλείον χρόνον ἐφισταμένῳ καὶ πρὸς ἐχθρῶν τὸν νοῦν.
C οἱ δὲ σιωπῶντες, (λεγεῖσθε γὰρ οὕτως) τῆς μὲν φωνῆς οὐκ
ἐπαίοντες αὐτῆς, τεκμαίροντο δὲ ἀφ' ὧν ὑπερόου, μῆ-
κον εἶ) τῆς ἐπιβουλῆς τὴν κρινολογίαν· ἀπέπεσον τε ταῖς
γνώμαις, καὶ πρὸς ἀλλήλοισι ἐβλεψαν· ἀπὸ τοῦ τοῦ μύθου
ἀφ' αὐτῶν πρὸς ἀπὸν ὡς χεῖρ μὴ περὶ μύθον σύλληψιν, ἀλλ'
δύως ἀποθήσκην δὲ αὐτῶν. Καασίου δὲ ἡδὴ καὶ πινῶν ἄλλων
ταῖς χεῖρας ἐπιβεβληκῶν ταῖς λαβαῖς ὑπὸ τὰ ἱμάτια,
καὶ σιωπῶντων τὰ ἐλχέειδία, Βερούτος ἐκείνῳ δὲ τῆς Λάνας
σῆματι, δεομένου σπουδῆς, καὶ οὐχὶ κατηχεροῦντες, ἰφθί-
ξατο μὲν οὐδὲν, ἀφ' οὗ πολλοῖς ἀλλοτεῖς ἀίμα μεμίσθηται,
D φασὶν ὅτι τῶ πρὸς ἀπὸν τοῖς αὖτε Καασίον ἐθαύρωσε. καὶ
μὲν μικρὸν ὁ Λάνας τὴν δόξιν τῆς Καίσαρος κατὰ φιλήσας
ἀπέστη, φανερῶς ἡρομύθῳ ὡς ὑπὸ ἑαυτῆς καὶ τῶν αὐτῶν πι-
νος ἀφῆρὸντων ἐποιεῖτο τὴν ἐντεῦξιν. τῆς δὲ βουλῆς εἰς
τὴν ἐξέδραν πρὸς ἐισελθούσης, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δίφρον τῆς
Καίσαρος ἀεὶ ἔστησαν, ὡς ἐντυχερῶν τὴν μέλλοντες αὐτῆς καὶ
Καασίον μὲν λέγεσθαι βέβαιον τὸ πρὸς ἀπὸν εἰς τὴν εἰκῆνα τῆς
Πομπηίου, τῶν ἀνακλῆν ὡς παρ' ἀθανάτου μύθον· Τρεβόνιος δὲ
αὖτε τῆς ἦρας Ἀντωνίου ὅτι παρὰ σάμενος καὶ πρὸς ομιλῶν
ἔξω κατέσχευ. Καίσαρι δὲ εἰσιόντι μὲν ἢ σύγκλητος ὑπερβα-
E νῆσ' ἢ κατεζόμενον δὲ δὴ τῶς ἐκείνοι αὖτε ἔχον ἀδελφοί, Τύλ-
λιον Κίμβρον δὲ ἑαυτῶν πρὸς ἀλλοι, ὑπὸ ἀδελφοῦ
φυγάδος δεόμενον· καὶ σιωπέοντο πρῶτες, ἀπὸ μύθου τε
χρῶν, καὶ σῆρα καὶ κεφαλῶν κατεφίλοισι. ἀποτελεσόμε-
νου δὲ τῆς δειψῆς τὸ πρὸς ἀπὸν, εἶθ' ὡς οὐκ ἀνίσταν, ὅξανα-
μύθου βία, Τύλλιος μὲν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἐκ τῶν ὤ-
μων κατέσασεν τὸ ἱμάτιον, Κάσκα δὲ πρῶτος (εἰσηκεὶ γὰρ
ὅτι οὐδὲν) ἀνασάσας τὸ ξίφος διελαίωει οὐκ εἰς βάθος τῶν
τῶν ὤμων. ἀπὸ λαμβάνοντος δὲ τῆς λαβῆς τῆς Καίσαρος,
καὶ μέγα Ρωμαῖσι ἀνακραγόντες, Ἀνόσιε Κάσκα τί ποιεῖς;
F ἐκείνος Ἐλλωισί τὸν ἀδελφὸν πρὸς ἀγροῦσας, ἐκείλδουσε
βοηθεῖν. ἡδὴ δὲ παρόμενος ὑπὸ πολλῶν, καὶ κίχρω πρὸς
βοηθεῖν. ἡδὴ δὲ παρόμενος ὑπὸ πολλῶν, καὶ κίχρω πρὸς
βοηθεῖν.

τῶ φόνε σιμωφαπόμενον, πῖμπλααζὶ τῶ αἵματος ἀπὸ-
 τας. ἔτω δὲ ἀποθανόντος αὐτοῦ, Βρούτος μὲν εἰς μέσον ποροελ-
 θῶν ἐβέλετο λέγῃ, καὶ κατέχευε παρρησίῳ τὴν σύγκλητον ἢ δὲ
 ὑπὸ δέοις ἐφάρην ἀτάκτως, καὶ παρὲς τὰς θύρας ὠλισμὸς
 αὐτὸν πέραστος, ὁ δὲ ἐνὸς διώκοντος, ἐδὲ κατεπείγηντος. ἰαχυρῶς
 γὰρ ἐδέδοκτο μηδὲνα κτείνῃν ἕτερον, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐλθ-
 ρείαν αἰακαλῆσαι. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσι, ὅππῃ καὶ διε-
 σχοποιῶτο τὴν παρὰ τῶν, ἤρεσκεν Ἀντώνιον ὅτι σφάττειν Καί-
 σαρι, μοναρχικὴν ἀνδραγαθίαν ἕξειν, ἰαχυρῶς τε πεποιθὸν
 ὁμιλία καὶ σιμωφίᾳ πρὸς τὸν στρατιωτικὴν καὶ μάλα δὲ ὅτι τὸ
 φύσιν σὸ βαρῶ καὶ μεγαλοπρεπῶν πρὸς ἐλπίσει τὸ τῆς
 ὑπατείας ἀξίωμα τότε Καίσαρι σιμωφῶν. ἀλλὰ Βρούτος
 ἐνέστη πρὸς τὸ βούλημα, παρὸν μὲν ἰαχυρῶς τὸν δι-
 κῶν, δὲ ἄλλοι δὲ ὑποδείξιν ἐλπίδα τὴν μεταβολῆς. οὐ γὰρ ἀ-
 πεγίνωσκεν, ὅφρα καὶ φιλότιμοι ἀνδραγαθῶς ἐρεσῶν τὸ
 Ἀντώνιον, ἐκποδῶν Καίσαρος γηρομῆρου, καὶ σιμωφῶν τῶν
 τῆ πατρίδι τῆς ἐλθρείας, ὅτι σφάττειν τὰς ζήλων πρὸς
 τὸ καλὸν ὑπὸ αὐτῶν. ἔτω μὲν Ἀντώνιον Βρούτος παρὸν ποιή-
 σεν. ἐν τῷ τῷ τότε φόβῳ μεταβολῶν ἐδῆται δημοτικῶν ἔφου-
 ρῶν. οἱ δὲ παρὲς Βρούτον, εἰς τὸ Καπιτώλιον ἐχώρησιν, ἡμαρμέ-
 νοι τὰς χεῖρας, καὶ τὰ ξίφη γυμνά δὲ φημίτες, ὅτι τὴν ἐλθρ-
 εῖαν παρεκάλει τοῖς πολιταῖς. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἦσαν ἀλα-
 λαγμοί, καὶ ἀστρομαί τῷ πάθῃ καὶ τὸ χέλιον ὅτι γηρομῆρου
 πλείονα τὸ γόρυον ἐποίησαν ὡς δὲ ἔτε φοῖος ἄλλος, οὐθ' ἀρ-
 παγῆνος ἐγένετο τῶν κειμένων, παρρησίῳ ἀνέβαινον οἱ τε
 βελόται καὶ τῶν δημοτῶν πολλοὶ πρὸς τοὺς ἀνδρας εἰς τὸ
 Καπιτώλιον. ἀσφραδέντος δὲ τῶ πλήθους, διελέθη Βρούτος
 ἐπαυρῶ τῶ δῆμου, καὶ παρὸν τοῖς πεπερασμένοις.
 ἐπαυρῶ τῶν καὶ καλιέται βοῶντων, παρρησίῳ κατέβαι-
 νον εἰς ἀγορῆν, οἱ μὲν ἄλλοι σιμωφόμενοι μετ' ἀλλήλων,
 Βρούτον δὲ πολλοὶ τῶν ὅτι φανῶν παρὸν τοῖς ἐν μέσῳ
 πρὸν λαμπαρῶς κατήγον ἀπὸ τῆς ἀκερας, καὶ κατέστησαν
 ὅτι τῶ ἐμβόλων. πρὸς τὴν ὅφιν οἱ πολλοὶ, καὶ παρὸν μιγά-
 δεσόντες, καὶ παρὸν ἀσφραδέντος γόρυον, διέβησαν, καὶ τὸ
 μέλλον ἐδέχοντο χόσμῳ καὶ σιωπῇ. παρὸν τῶν δὲ αὐτῶ
 πρὸν τῶν ἰσυχίαν τῶ λόγῳ παρὸν. ὅτι δὲ οὐ πᾶσι πρὸς
 ἡδονῶν ἐρεθῶν τὸ ἔργον, ἐδήλωσαν, παρὸν τῶν λέγειν
 Κίνα καὶ κατηρῶν Καίσαρος, ἀσφραδέντος πρὸς ὀρ-
 γῶν, καὶ κακῶς τὸν Κίνα λέγοντες ὡς τε πάλιν τοῖς ἀν-
 δρας εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀπελθεῖν. εἶτα δὲ δεδιὼς πολιορ-
 κίαν ὁ Βρούτος, ἀπέπεμπε τοῖς παρὸν τῶ σιμωφάται-
 των ὡς ἀξίῳ τῆς ἀπίσμη μετεχοίτας αὐτοῖς, σιμωφ-
 δύεσθαι τὸν κίνδυνον. οὐ μὲν ἀλλὰ τῆ ὑπεραίας τῆς βουλῆς
 σιμωφούσης εἰς τὸ τῆς Γῆς ἰερόν, Ἀντωνίου δὲ καὶ Πλάτωνα
 καὶ Κικέρωνος εἰπόντων παρὸν ἀμνηστίας καὶ ὁμοιοίας, ἐδῶξεν
 μὴ μόνον ἀδφαι εἶναι τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ γῶμῳ ὑπὸ
 πᾶσι παρὸν τοῖς ὑπατοῖς. καὶ ταῦτ' ὅτι φημίτες ὀρ-
 κῶν διελέθησαν. Ἀντωνίου δὲ τὸν ὅν εἰς τὸ Καπιτώλιον
 ὁμηροῦσι πεμψάτος, κατηρῶν οἱ παρὸν Βρούτον ὡς ἀ-
 σφραδέντος τε καὶ δῶξιν ἐγρόντο πρὸν τῶν ἀσφραδέντων
 καὶ Κασίον μὲν Ἀντωνίου εἰς τὰ ὄφρα, Βρούτον δὲ
 Λέπιδος. τοῖς δὲ ἄλλοις, ὡς εἰς πρὸς ἕκαστον ἡσυχίας
 ἢ φιλοφροσύνης. ἀμὰ δὲ ἡμέρα πάλιν σιμωφόντες οἱ
 βελόται, πρῶτον μὲν Ἀντωνίου πρὸν ἔδδσαν, ὡς καὶ παρὸν
 σιμωφῶν πολέμων ἐμφυλίων παρὸν τῶν Βρούτον ἦσαν ἐπαυρῶν, καὶ τέλος ἐπαυρῶν δῶξιν.

A omnesq; cruore sunt conspersi. Ita caeso Caesare, progressus in medium Brutus institit verba facere, retinereq; & confirmare patres. At illi inconditè fugerunt trepidantes, fuitq; circa fores impulso & tumultus, nemine iis instante vel agente. Quippe firmiter hoc decreuerant, neminem præterea interficere, sed reuocare ad libertatē omnes. Cæteris quidem quum de re aggreddenda consultarent, omnibus placuerat vnā Antonium cum Cæsare confodere, hominem dominatus studiosum & improbum, qui vsu & consuetudine multum pollebat apud milites: maximè quod ad natiuā audaciam ambitionemq; dignitatem id temporis consularem Cæsaris collega adiecisset. Verum obiecit se huic consilio Brutus primū iustitiæ innixus, deinde mutationis spem subiiciens. Neque enim desperabat bonæ indolis virum ambitiosumq; & gloriæ cupidum Antonium sublato de medio Cæsare allecctum ab ipsis æmulatione virtutis ad patriam liberandam connixurum esse. Ita Antonium seruauit Brutus. At ille eo in metu veste sumpta plebeia fugit. Bruti verò sodales ad Capitolum perrexerunt sanguinolentis manibus nudos præferentes pugiones, ciuesq; vocauerunt ad libertatem. Primū editi clamores sunt, & discursus tali facto fortè comitans maiorem consciiuit tumultum. Cæterum vbi nulla præterea cædes neque direptio rei vllius ex tabernis consequuta est, multi ad eos in Capitolum fidenter ex patribus & popularibus ascendere. Vt frequentes coiere, Brutus orationem habuit ad populum blandam & consentaneam factis. Quibus eum collaudantibus, atque vt descenderent conclamantibus, fidēci animo ex Capitolio digressi sunt in forum. Cæteri confusi inter se sequebantur. Brutū frequentes principes circumfusi per quam magnificè deduxerunt ex arce, atque in rostris constituere. Conspectum Bruti plebs est reuerita, quamuis collectitia, & ad turbam parata, deditq; ei modestè & sedatè audientiam. Exorso dicere Bruto silentium, dum diceret, omnes præbuere. Sed non fuisse omnibus factum illud gratum, demonstrauerunt: quod quum dicere Cinnæ & Cæsarem accusare cœpisset, in iram erumperent, & Cinnam lacerarent maledictis. Itaque repetierunt illi iterum Capitolum. Hic metuens Brutus obsidionē, remisit optimos quosque, qui ipsos fuerant profecuti: nolens eos qui facti fuissent exortes, subire secum periculum. At senatus postridie in ædem Telluris coactus, quum Antonius, Plancus, & Cicero de præteritorum obliuione & concordia verba fecissent: non modò illis decreuit impunitatem, sed & vt consules de illorum honoribus referrent. His decretis dimissus est senatus, ac quum filium suum Antonium in Capitolum misisset obsidem, Brutus cum sociis descendit, salutationesq; & complexus omnium promiscuè sunt consequuti. Inuitauit Antonius Cassium ad cœnam, Brutum Lepidus, & alios vt cuique cum illis aut familiaritas erat aut beneuolentia. Postquam illuxit, senatus rursus conuenit. Primò gratias egit Antonio quod initium belli ciuiliis sopiuisset: inde Brutus & eius consortes laudibus præsentibus sunt celebrati, & prouinciæ denique eis assignatæ.

Decreuerunt Bruto Cretam, Africam Cassio, Trebonio Asiam, Cimbro Bithyniam, Decio Bruto Galliam circumpadanam. Hinc quum de Cæsaris testamento & funere mentio facta esset, & postularet vt testamentum recitaretur Antonius, atque vt corpus non occultè neque ignominiosè efferretur, ne populus inde magis exasperaretur: repugnauit Cassius acriter, verum cessit Brutus atque id permisit. quia in re iterum visus est titubasse. Etenim in parcendo Antonio non caruit culpa, quòd hostem coniuratis obiecerit grauem & durum: iam quum funus, quomodo volebat Antonius, duci permetteret, in totum offendisse. Primum enim, quia populo Romano viritim trecenos sestertios legauit, & publicè hortos trans Tyberim, vbi nunc ædes Fortunæ est: ingens fauor & desiderium eius cepit ciues. Deinde funere in forum delato, laudauit eum de more Antonius. Qui quum moueri oratione sua cerne- ret populum, flexit ad commiserationem, correptamque Cæsaris vestem cruore oppletam, explicauit, & vt dilacerata esset vulnerum multitudi- ne, ostendit. Ibi videres nihil iam geri compositè: sed alii interficiendos homicidas vociferabantur: pars, vt Clodio plebis concitatori factum fuerat antè, subsellia & mensas ex officinis corripientes & eoaceruantes, grandem pyram succenderunt, impositumque in rogam cadauer in medio frequen- tium locorum sacrorum, frequentium etiam inuiolatorum atque intactorum, combussere. Vt flamma eluxit, accurrentes alius aliunde & titio- nes arripientes semivstos, ad tecta discurrerunt interfectorum Cæsaris inflammanda. Verum illi obsepti antè periculum propulsauerunt. Cinna verò quidam poeta ab illa causa prorsus alienus, imò etiam Cæsaris amicus, in somno viderat ad cænam se à Cæsare vocari, sed renuere se: illum autem obtestari & vrgere, manu deniq; prehen- sum ducere in locum vastum & obscurum: inui- tam verò se & pauentem sequi. Hac ei oblata specie febri nocte est correptus. Quum tamen funus manè duceretur, verecundans non adesse, processit in turbam iam efferatam. Quem vt con- spexerunt, arbitrati non eum qui erat, sed esse il- lum qui nuper Cæsarem in concione laceraue- rat conuitiis, discerpere. Hoc potissimum facto, secundum Antonii quidem mutationem con- iurati perculsi vrbe excefferunt. Hæserunt pri- mum Antii: vt simulatque elanguisset & refer- buisset ira populi, redirent ad urbem. Quod faci- lè futurum expectabant in multitudine tempo- rali & volucris incitata impetu, quum studiosum sui haberent senatum. qui conniuens iis qui Cin- nam dilacerauerant: illos qui coniuratorum æ- des fuerat aggressi, requisivit & corripuit. Iam po- pulus quoque, Antonium occupare propemodum tyrannidem agrè ferens, desiderabat Brutum, expectabatque ludos, quos facere prætor debe- bat, præsentem editurum. Verum quòd intelle- xisset hic frequentes Cæsaris veteranos, qui ag- ros & colonias ab illo acceperant, insidias sibi moliri, & irreperere exiguis globis in urbem, du- bitauit venire: populus tamen absente illo

A Βερούτου μὲν γὰρ ἐφηφίσαντο Κρήτιω, Καοσίω Λιβύω, Τρε-
βωνίῳ δὲ Ἀσίῳ, καὶ Κίμβρῳ Βιθυνίῳ, τὰ δ' ἑτέρω Βερούτου
τιὸν πατὴρ τὸν Ἡεϊδαῶν Γαλατῶν. μὲν δὲ ταῦτα παρὰ τῆς
Καίσαρος Διαθήκῃς καὶ τῆς αὐτῆς λόγων ἐμπροσθέντων, καὶ
τῆς παρὰ τὸν Ἀντώνιον ἀξιωματῶν τῶν τε Διαθήκῃς ἀνα-
γνωσθῆναι, καὶ τοῦ σώματος ἐκφορᾶν γινέσθαι μὴ κε-
κρυμμένῳ μηδὲ ἀπίμῳ, ὡς μὴ καὶ τὸτο παρῆνεν τὸν δῆ-
μον Κάσιος μὲν ἰσχυρῶς ἀπέλεγεν, εἴ ξεν δὲ Βερούτος καὶ σπι-
εχώρησεν, δὲ τὸτο ἀμύρτεν τὸτο δόξας. καὶ γὰρ Ἀντωνίου
Φεισάμμος, ἀπὸ τῆς ἐπιτελήσας τῆς σιωμοσία βαρῶν
καὶ δέμαχον πολέμιον, καὶ τὰ παρὰ τὴν τῆς Ἀντωνίου
ἡξίου ἔσπον ἑάσας γινέσθαι, τὸ πρῶτον σφαλῆναι. πρῶτον
μὲν γὰρ ἐν ταῖς Διαθήκῃς δεδομένων κατ' ἀνδρα Ρωμαίοις
πᾶσι δραχμῶν ἐξοδομῆκοντα πέντε, καὶ τῶν δὲ μὲν τῆς πέραν
τῶν ποταμῶν κήπων ἀπολελυμένων, (οὐκ ἔστι τῆς ἰε-
ρῆς) δόμοια θαυμαστῆ καὶ πόθος αὐτοῦ τοῖς πολίταις εἶλεν· ἐπει-
τα τὸ σώματος εἰς τὴν ἀγορᾶν κομισθέντος, Ἀντώνιος ἐ-
παυον (ὡς παρ' ἑσῶς ἐστὶ) διεξελθὼν, καὶ τὰ πλήθη κινούμενα
παρὰ τὸν λόγον ὄραν, εἰς οἶκον μετέβαλε, καὶ τὴν ἐσθῆτα
λαβὼν τὴν Καίσαρος ἡμαγμένῳ, ἀπέσπυξεν ἐπιδικημέ-
νος τῆς Διαθήκῃς, καὶ τῆς θαυμάτων ὁ πλήθος. ἡ δὲ οὐκ ἰ-
δεῖν ὁσδὲν ἐπι κρήνη γινόμενον· ἀλλ' οἱ μὲν ἐβόων, τοῖς ἀ-
δροφόνους ἀναρεῖν· οἱ δὲ (ὡς παρ' ἐστὶ Κλωδίῳ τὸ δῆμα-
γωγῶν παρῆνεν) ἀπὸ τῆς ἐργασθειῶν τὰ βάρη καὶ τὰς
βραπέζας ἀνασπῶντες, καὶ συλκρμίζοντες εἰς ταῦτα, παμ-
μύχθη πυρᾶν ἐνήσαν· καὶ τὸν νεκρὸν ἐπιτέθεντες ἐν μέσῳ
πολλῶν μὲν ἱερῶν, πολλῶν δὲ ἀσύλων καὶ ἀβεβήλων τό-
πων κατηγάγον. ὡς ὅτ' οὐκ ἐξέλαμψεν, ἀλλαχόθεν ἄλ-
λος παρῆνεν ὄραυ, καὶ δαλοῖς ἀνασπῶντες ἡμιφλέκεις
διέτεον ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς ἀνηρηκῶν αὐτὸν, ὡς ἐμωρήσθη-
τες. ἀλλ' ἐκείνοι μὲν δὲ περὶ ἀγμένον παρῆνεν, ἀπεκρῆ-
σαι τοῦ κίνδυνον· ἡ δὲ τὸ Κίννας, ποιητικῶς ἀπὸ τῆς
τῆς ἀπίας μετέχον, ἀλλὰ καὶ φίλος Καίσαρος γερωνῶς·
ὁ δὲ ὄναρ ὤετο καλούμενος ὑπὸ Καίσαρος ἐπὶ δειπνον,
ἀρνεῖσθαι· τὸν δὲ λιπαρεῖν καὶ βιάζεσθαι· τέλος δὲ ἀγρὸν
λαβόμενον τῆς χερσὸς εἰς ἀχρῆ τὸτον καὶ σαρτεῖνον· αὐτὸν
δὲ ἄκοντα καὶ τεταμνημένον ἐπέσθαι. ταῦτα ἰδόντι
τὴν ὄψιν αὐτῶν σπυρῆν πυρῆνεν ἀπὸ νυκτός· ὅμοιός δὲ ἐω-
θεν ἐκκρμίζομένου τοῦ σώματος, αἰδόμενος μὴ παρεῖναι,
παρῆνεν εἰς τὸν ὄχλον ἠδὲ Διαθηκῆν ὄραυ. ὄφθεις δὲ καὶ
δόξας, οὐκ ὄσπαρ ἡ Κίννας ὄφθῆναι, ἀλλ' ἐκείνος ὁ Καί-
σαρος παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ἑναγρῶς λυιδρῆσας, διεσπᾶ-
σθαι. τὸτο δὲ πάθος μάλις, μετὰ γὰρ τὴν Ἀντωνίου μετα-
βολῆν, δέισαντες οἱ παρὰ Βερούτον, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς
πόλεως· καὶ διετέλεθον ἐν Ἀντίῳ δὲ πρῶτον, ὡς ὅταν τῶν
κμάση καὶ παρῆνεν ὁ τῆς ὄρῆς, αὐτὸς εἰς Ρώμην κα-
λύοντες. ὁ ῥαδίως ἑσθῆτα παρῆνεν ὄραυ, ἐν πλήθει φορῆς
ἀσθημῆτος καὶ ταχέας φερομένοις· καὶ τὴν σύγκλητον
εὐώσω ἔχοντες, ἢ τοῖς Κίννας Διασπασαμένοις χαίρειν
ἑάσασα, τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς ἐκείνων ἐπελόντας ἀνε-
ζητεῖ καὶ σινελάμβανεν. ἠδὲ καὶ ὁ δῆμος ἀρῶμε-
νος, Ἀντωνίου σχεδὸν εἰς μοναρχίαν κατῆσαντο, Βερούτον

ἐπὶ τῆς, καὶ παρῆνεν ὄραυ τῆς ἑσῶς ἀξείν παρὼν αὐτὸς ἀσ' ὠφείλε σρατηγῶν τῶν ἀγρῶν· ἀγρόμμος δὲ πολλοῖς
τῆς ὑπὸ Καίσαρος ἐστρατομάτων, καὶ γὰρ καὶ πόλεις παρ' ἐκείνου λαβόντων, ἐπιβουλεύοντας αὐτῶν, καὶ
κατ' ὀλίγους παρῆνεν εἰς τὴν πόλιν, ὅτε ἐπαρῆσεν εἶλθαι· ἀλλ' ὁ δῆμος ἑσῆατο, μὴ παρῆνεν ἐκείνου,

τας θεας, αφειδως πομπη χρησημυδίας και περτωσ. ημεια τε
 γδ παμπολλα σεωφρημυδός, εκελθουσεν μηδεν αποδουσα
 μηδ' απολιπειν, δλλα πασι κελταχρησασθαι, και τω
 περ τον Διονουσον τεχνιτω αυτος εις Νεαν πολιν κελταβας
 ειετυχε πλείσις. περ τ' Καουτιου πινος δημερσιωτος εν
 τοις θεασις, εγραφε περς τις φίλοις, οπως πείσαντες
 αυτον εισαγαγωσιν. Ελλύων γδ εδδ'ενα βιαδύωσιν περση-
 κεν, εγραφε τ' και Κικέρωνι, πομπησ περταχην ταις θεαις
 δεομυδός. εν τω αυτη δε κελταβασ τω περταχματων οντων,
 ετερε γινεται μεταβολη, τδ νεου Καίσαρος επεληθις. ουτ'
 ιω μν εδ' αδελφιδης Καίσαρος, γραμματι δε παυς εω
 αυτ' και κληρονομος απολεμυδός. εν δε Απολλωνια
 διετελειβεν οτι Καίσαρ αιηρεθη, χολαζων περ λυγρις, και
 κειον επι Παρτοις ελαωειν θυς ενκοχτα περσημυδών.
 αμα δε τα περταχμα τ' πατος, ηλθεν εις Ρωμιω και δη-
 μαγωγίας αρχιω τωνομα Καίσαρος θεμυδός εαυτ', και
 Διανέμων τ' κελταλειφθεν αρχυειον τοις πολιταις, Αντων-
 νιον τε κελτασιασε, και χρηματα Διανδεις, σιωιση και σιω-
 ηγε πολλοις τω ετω Καίσαρος στρατομυδωι. επει δε
 Κικέρων τα περς Αντωνιον μισε τα Καίσαρος εσερεθη,
 τωτα μν ο Βεροτος επεπλητηνιχυρωσ, γραφων ως ου δε-
 σποτιω βαρυνοιτο Κικέρων, δλλα μειωωτα δεσποτιω
 φοβοιτο, και πολιτδωιτο δουλειας αιρεσιν φιλανδρεφου,
 γραφων και λεγων ως χρησός εστιν Καίσαρ, Οι δε περσηνοι
 (Φησιν) ημω εδδ'ε περτοις δεσποτας ετω εμυδων. αυτ' δι
 εις τδτο κελτδ μητε πολεμειν βεδοιως δεδδ'ησαι, μητε ησυ-
 χάζειν. δλλ' εν μονον ετ' βεδοουλδμυδών, εμηδδουλδειν.
 θαυμάζειν τ' Κικέρωνα, ει πολεμον μν εμφύλιον η καινδ-
 νωδη δεδδικεν, αιρηται δε και αδδ'ον ειρύνω οι φιβειται τον
 τ' Αντωνιον εκβαλειν τ' τυρανιδος μισον αιτει, τ' Καίσαρα
 κελτασησαι τυραννον. εν μν οτω ταις περταχμασ ετισολαις
 τοιοτος ο Βεροτος. ηδη δε τω μν ως Καίσαρα, τω δ' ως
 Αντωνιον διισα μυδών, ωνιων δε τω ερατοπεδων, ως περ ετω
 κηρυκι, περσημυδών τα πλεον διδδ'η, πομπησ πασι κελ-
 ταχμοις τω περταχματων, εντω κελταλιπειν Ιταλια, και
 περση Διανδεις εως Ελεα δπι θαλασση ηκει. οτην η
 Πορκια μέλλουσα παλιν εις Ρωμιω αποδρεπεισθαι, λα-
 γανειν μν επειρετο περπαθας εχουσα, γραφη δε τις αυ-
 τω περδωκε, ταλλα γρηναμ ουσαι. ιω γδ εκ τω Ελ-
 λωικων Διανδεις, περσημυδός Εκτωρ ετω Αν-
 δρομάχης, χημιζομυδης παρ αυτ' ε παιδιον, εκεινη δε
 περσεβλεπουσης. ταυτα θεωμυδω τω Πορκια η τδ πα-
 ροις εικων εζετηζειν εις δακρυα, και πολλακις φοιτωσα της
 ημερας εκλαμεν. Ακιλιου δε πινος τω Βεροτου φίλων τα
 περς Εκτορα τ' Ανδρομάχης επη διελθοντος,
 " Εκτορ, αυταρ συ μοι εαλι πατηρ, η ποτνια μητηρ,
 " Η δε κελσιγητος, συ δε μοι θαλερος περταχριτης,
 " μειδχασος ο Βεροτος, Αλλ' ουκ εμοι γ', ειπεν, περς Πορ-
 " κιαν επφοι Φαιμα τα τδ Εκτορος.
 " Ισον τ' ηλακεταυ τε και αμφοπολοισι κελθε. σωμα-
 τος γδ απολειπεται φυσε τω σισων ανδραγαθημυδ', ηνωμη F
 δι ετω της πατειδος, ως περ ημεις, αρχυειωσ. ταυτα μν
 ε της Πορκιας υος ισορηκε Βυβλος. ανηρεεις δι ο Βεροτος εκειθεν επ' Αθλωων επλει. δδ'εμυδου δε τδ δη-
 μου περσημυδός αυτον αφημιας και ψηφισμασι, διητατο μν περταχ ξενω πνι. Θεομυδου δ' ακρωμυδός τδ
 Ακρομαικου, και Κερεπιππου τδ Πειρατηπικου, και συμφιλοσοφων, εδδ'κει πομπησ πασι αρχηειν τα χολαζειν.

A Spectacula magnificè & effusè exhibita frequēta-
 uit. ferarum enim magnos greges comparauerat.
 Harum præcepit ut nihil distraheretur vel refer-
 uaretur, sed exhiberentur omnes. Scenicos ipse
 Neapolim profectus, plerisque conuenit. De Ca-
 nutio quodā qui in spectaculis placebat, scripsit ad
 amicos agerēt cum eo ut in scenam eum induce-
 rent. Nam Græcum vi adducere, nemini ius erat.
 Scripsit & Ciceroni, orans ne prætermitteret quin
 interesset ludis. Hoc rerum statu alia vicissitudo
 fit Cæsaris Octauii aduentu. Hic sororis Cæsaris
 nepos erat, quem tabulis filium & hæredē nuncu-
 pauerat. Is Apolloniæ, quū Cæsar est interfectus,
 vacabat literis, atq; illum expeditionē in Parthos
 molientem opperiebatur. Simul atque accepit il-
 lius necem, contulit se Romam: atque ad fauoris
 popularis auspiciū conciliandi sumpto Cæsaris
 nomine, pecuniæq; legata in ciues distributa, An-
 tonium pressit, & multos Cæsaris veteranos largi-
 tione decuriauit contraxitque. Quia verò proue-
 ctus odio Antonii Cicero studebat Cæsari, obiur-
 gavit eum acriter Brutus, non dominum grauari
 Ciceronem, sed infestum formidare dominum,
 atque id agere ut in seruitute sit leni: qui Octa-
 uitium scribat & dicat esse lenem. Atqui maiores
 nostri, inquit, ne clementes quidem dominos tu-
 lerunt. Sibi hæctenus neque bellum gerere planè
 certum esse neque quiescere, sed habere delibe-
 ratum unum non seruire. Mirari se Ciceronem,
 qui bellum ciuile ut periculosum timeat, turpem
 & fœdam pacem non horreat: Antonii autem ty-
 rannide eiectionem mercedem postulet ut Cæsarem
 constituat tyrannum. Atque primæ quidem Bru-
 ti epistolæ huiuscemodi fuere argumenti. Quum
 iam alii ad Octauii partes, alii ad Antonii discede-
 rent, atque exercitus venales tanquam sub hasta
 pluris licitanti addicerent se: desperata semel rep.
 D Italiam statuit relinquere, ac per Lucaniam pede-
 stri itinere Eleam ad mare venit. Inde Romam
 Porciæ reditura, comprimere nitebatur animi do-
 lorē. verum fortem alioquin pictura quædam de-
 textit. Ea argumentū Græcum cōtinebat, quemad-
 modum profequuta sit Hectorē Andromache, &
 receperit ab eo filium suū, oculis autē fuerit in illū
 defixa. Hæc Porciæ spectanti expressit sui affectus
 imago lacrymas, & crebrò indies ad eā cōmeans
 flebat. Quum verò Acilius quidam Bruti amicus
 Andromaches ad Hectorē verba recensuisset,
Ast, Hector, pater es mihi tu, venerandaq; mater,
 E *Tu frater mihi, tu florens atate maritus,*
 subridens Brutus, Atqui mihi, inquit, non venit
 in mentem ad Porciam Hectoris versus fati,
Tu præscribe tuis telas & pensa puellis.
 Nam corporis quidem eius indoles paria ac nos
 facta non assequitur, animo verò æquè strenuè
 pugnat pro patria. Hæc Porciæ filius Bibulus me-
 moriæ prodidit. At Brutus inde soluit, & Athenas
 profectus est. Eum populus Atheniensis propenso
 animo festisque vocibus & decretis excepit. Di-
 uersus est apud hospitem quendam suum, au-
 diens Theomnestum quendam Academicum &
 Cratippum Peripateticum, vnaque cum his va-
 cans literis omnino feriari videbatur & otitari:

verum in occulto parabat bellum: nam in Macedonia Heroftratu ad conciliandos eos qui praeerant ibi exercitibus, misit, & adolefcentes Romanos qui Athenis operam dabant literis, fouebat, sibiq; adiungebat. in quibus erat Ciceronis filius, quem laudibus in caelum fert, aitq; siue vigilet siue dormiat, mirari se illum adeo fortem iuuenem & tyrannidis infestum. Exorsus ex professo rebus admouere manus, quum accepisset nauigia Romana argento onusta dirigere Athenas cursum ex Asia, & praetorem ius nauibus aduchi, probum virum & sibi familiarem, occurrit ei circa Caryston. Hunc ubi conuenit, & ad tradenda sibi induxit nauigia, splendidius epulum parauit. Erat enim Bruti natalis. Postquam ad computationes ventum est, & libamina ceperunt pro Bruti victoria & populi Romani libertate facere: quod magis eos corroboraret, grandius poposcit poculum. Eo accepto, hunc versum temere alta voce pronuntiauit,

Perdidit at fatum me, nec non Phaebus Apollo.

Adhaec scribunt, quum ad nouissimam in Philippis committendam pugnam procederet, signum militibus eum dedisse Apollinem. Vnde exclamationem illam pro cladis omine habent. Inde vicies II-S Antistius ex illa pecunia quam portabat in Italiam, impertit. Quotquot etiam tum per Thessaliam ex militibus Pompeianis palabantur, libenti animo confluxerunt ad eum. Equites insuper quingentos Cinnæ, quos in Asiam ducebat ad Dolabellam, ademit. Hinc Demetriadem profectus, magnam armorum vim Caesaris dictatoris iussu ad bellum Parthicum paratorum, quæ deportabantur ad Antonium, in suam redegit potestatem. Accepta a praetore Hortensio Macedonia, circumiectisque regibus & dynastis conspirantibus, atque ei associantibus sc, adfertur Caium M. Antonii fratrem traicisse ex Italia, atq; euestigio pergere ad copias quas Dyrhachii & Apollonia Gabinius habebat. Igitur eum praeuere cupiens Brutus & occupare illas copias, repente valis conclamatis iter fecit per loca aspera & multam niuem, longeq; praecurrit eos qui prandium suum ferebant. Ut prope Dyrhachium, venit, est ex labore & algore bulimia, id est *vehementi esurie*, correptus. Quod mali apprehendit ferè & pecudes & homines, quum per niuem lassescunt: vel quod calor ob corpus frigore astrictum, ubi coactus intrò omnis est, alimentum statim consumat: vel quod emissus halitus à niue fusa acris & tenuis penetret corpus & calorem ex eo

A ἔπειθε τὰ πρὸς τὸν πόλεμον αὐτοπόπως. καὶ εἰς Μακεδονίαν ἐπέμφει Ἡρόστρατον, οἰκείου μῦθος τοῖς ἐπι τῆς καὶ στρατοπέδων, καὶ τοῖς σχολάζοντάς ἀπὸ Ῥώμης ἐν ἀσφύνεσι ἀελάμβανεν καὶ σιωεῖχεν. ὦν ἦν καὶ Κικέρωνος υἱός, ὃν ἐπαίνεϊ διαφρερόντως, καὶ φησιν. Εἴτ' ἐξηγήσεται, εἴτ' ἐνυπνιάζεται, θαυμάζειν οὕτω θνητῶν ὄντα καὶ μισοτύραννον. Δὲξάμηνος ὁ τῶν πραγμάτων ἀναφανδὸν ἀπείθεσθαι, καὶ πυθόμενος πλοῖα Ῥωμαίων μετὰ χρημῶν ἐξ Ἀσίας πρὸς φέρεσθαι, καὶ στρατηγὸν ἐπιπλεῖν, ἀδρα χερείεσθαι καὶ γνώριμον, ἀπήνησεν αὐτῷ πρὸς Κάρυσον. ἐπιτυχῶν δὲ καὶ πέρας, καὶ παραλαβῶν τὰ πλοῖα, λαμπερότερον ὑποδοχίῳ ἐποίησεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς ἐγγράφει πρὸς τὸν Ὀβρούτος. ὡς οὖν ἐλθόντες εἰς τὸ πίνειν, ἐπιχύσεις ἐποιούτω νίκης τε Βρούτου καὶ Ῥωμαίων ἐλευθερίας, ἐπιμᾶλλον αὐτοῖς ῥάσασθαι βουλόμηνος, ἤησε ποθέειον μείζον καὶ λαβῶν, ἀπὸ ὑδρωμίας ἀποφάσεως ἀεφάνησε τὸν σῆμα τῆτον.

B Ἐπελάβων τὰ πλοῖα, λαμπερότερον ὑποδοχίῳ ἐποίησεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς ἐγγράφει πρὸς τὸν Ὀβρούτος. ὡς οὖν ἐλθόντες εἰς τὸ πίνειν, ἐπιχύσεις ἐποιούτω νίκης τε Βρούτου καὶ Ῥωμαίων ἐλευθερίας, ἐπιμᾶλλον αὐτοῖς ῥάσασθαι βουλόμηνος, ἤησε ποθέειον μείζον καὶ λαβῶν, ἀπὸ ὑδρωμίας ἀποφάσεως ἀεφάνησε τὸν σῆμα τῆτον.

C Ἀλλὰ με μοῖρ' ὄλησεν καὶ Λητοῖς ἔκτανεν υἱός. ἐπὶ δὲ πρὸς τούτοις ἰσορροῶν, ὅτε τὴν τελευτήσαν ἐν Φιλίπποις μαχόμενος ἐξήει μάχην, σιωθήμα παρ' αὐτῶν τοῖς στρατώταις Ἀπόλλωνα δοξάζει. διὸ καὶ τῆς συμφορῆς πῆντα σημεῖον ἐκείνῳ τὴν ἀναφάνησιν. ἐκ τούτου πεντήκοντα μὲν αὐτῷ μυριάδας Ἀνήσιος, ἀφ' ὧν ἦν καὶ αὐτός εἰς Ἰταλίαν χρημάτων, δίδωσιν ὅσοι δὲ πρὸς Θεσσαλίαν ἐπὶ τῆς Πομπηίου φρασίας ἐπλανῶντο, σιωεῖρον ἀσπιδίως πρὸς αὐτόν· ἵππεῖς τε πεντακισίοις ἀφείλετο Κίνοα πρὸς Δολοβέλλαν ἄρηνος εἰς Ἀσίαν. ἐπιπλεῖσας τε Δημητριάδι, πολλῶν ὄπλων ἄεαυρομένων πρὸς Ἀντωνίου ἀ Κάσσαρος τῶ πρὸς τέρου κελύσσας ἔπι τὸν Παρτικὸν ἐποίησεν πόλεμον, ἐκράτησεν. Ὀρθησίου ὅτ' ἐστρατηγὸς πρὸς ἀδόντος αὐτῷ Μακεδονίαν, καὶ τῶν ἐν κύκλῳ βασιλέων καὶ δυναστῶν σιωεσάμενων καὶ πρὸς ὑπερμένων, ἀγγέλλεται Γάιος ὁ Ἀντωνίου ἀδελφὸς ἐξ Ἰταλίας διαβεβήσας, καὶ βαδίζων ἀδύς ἔπι τῆς διωάμεις, ἀσ' ἐπὶ Ἐπιδάμω καὶ Ἀπολλωνία Γαβίνος σιωεῖχεν. βουλόμηνος οὖν φτάσασθαι καὶ πρὸς λαβεῖν Ὀβρούτος, ἐξήφηνος ἀναστήσας τοῖς σιω' αὐτῷ, διαχερίων χαλεπῶν φόρμους ἐπορεύετο· καὶ πολὺ πρὸς ἤλθεν τοῖς χημίζοντάς τ' ἀεῖσιν. ἐγγὺς οὖν Ἐπιδάμω θηρόμηνος, διαχέρον καὶ φύχος ἐβουλιμιάσεν. συμπίπτει δὲ μάστιγα τὸ πάθος χιόνος οὐσης πονοδοσί καὶ κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις· εἴτε τῆς θερμότητος ἀφ' αὐτῆς καὶ πύκνωσιν, ὅταν ἐν τῶν ἀπύου καὶ ἄρχη, τὴν ἐπιπλεῖσας ἀεφάνησιν ἀεφάνησιν· εἴτε δριμύτης καὶ λεπτή τ' χιόνος ἀεφάνησιν ἰούσα πνοή, τέρμν' ὁ σῶμα, καὶ διαφθερεῖ τὸ θερμὸν δὲ αὐτῶν ὑερέσθαι ἀεφάνησιν. τῆς γὰρ ἐφιδρώσεως παρέχειν δοκεῖ τὸ θερμὸν, ἀπύου τῶν πύου χημῶν πρὸς τὴν ἐπιπλεῖσας ἀεφάνησιν. ὑπὸ ὧν ἐπὶ τέρου μᾶλλον ἠπύουται. λειποθυμοῦτος δὲ τῷ Βρούτου, καὶ μηδένος ἔχοντος ἐν τῷ στρατοπέδῳ μηδὲν ἐδάδιμον, ἠαυτῶν ἀεφάνησιν οἱ πρὸς αὐτὸν ἔπι τοῖς πολεμίοις καὶ ἀφύου γεῖν· καὶ τῆς πύου πρὸς ἀεφάνησιν, ἄπύου ἠπύου τοῖς φύλαχας. οἱ δὲ διαχέουσαντες τὸ σύμπτωμα τῶ Βρούτου, παρῆσαν ἀδύς καὶ σῆμα καὶ πατὰ χημίζοντες. ἀπὸ ὧν Ὀβρούτος ὡς τὴν πόλιν παρέλαβεν, οὐ μόνον τούτοις ἀλλὰ καὶ πᾶσι διαχέουσαντες φιλαδελφῶς ἐξήσασθαι. Γάιος δὲ Ἀντωνίου Ἀπολλωνία πρὸς ἀεφάνησιν, ἐκεί τοῖς ἐγγὺς ὄντας ἐκεί-

λεισεμίωτας. ἐπεὶ δὲ οὗτοί τε πρὸς Βρούτι ἄρηντο, καὶ τοῖς Ἀπολλωνιάσας ἤησε τὰ Βρούτου φρονιμύτας.

ὀκλιπὼν τὴν πόλιν, εἰς Βουθροτόν ἐβάδιζεν. καὶ πρῶτον
 μὲν ἀπόλλισι βεῖς ἀπέειπε καθ' ὁδὸν ὑπὸ Βρούτου κα-
 ταχρυσίας· ἐπειτα τοὺς παρὰ τὴν Βυλλίδα τοῖσι παρεκα-
 τληθέντας ἐπιχρῶν ἐκβιάζεσθαι, καὶ μάλιστα σιμά-
 φας Κικέρων, νικῆσαι. (τούτῳ γὰρ ὁ Βροῦτος ἐχρησάτο φρατη-
 γῶν, καὶ πολλὰ δι' αὐτῶν κενώθησε) λαβὼν δὲ τὸν Γαίον ἐν
 χερσὶ τοῖς ἐλάδεσι μακρὰν διεσπασμένον, οὐκ εἶασεν ἐμβα-
 λείν, ἀλλὰ παρὰ πρὸς αὐτὸν φείδεσθαι κελύων, ὡς μὲν μικρὸν
 ἰδίῳ ἐσθλῶν. ὁ καὶ σιμῶν. παρέδωκεν γὰρ ἑαυτοὺς καὶ τὸν
 στρατηγόν. ὥστε μὲν ἀλλοῦ ἢ τὸν Βροῦτον διωμάμιν
 εἶ) χρόνον μὲν οὐ πολὺν ἐν ἡμῶν τὸν Γαίον ἦν, καὶ τὰ πα-
 ρουσία τῆς στρατῆρος οὐκ ἀφῆρει, καὶ παρ' (ὡς φασιν) ἄλλων
 τε πολλῶν καὶ Κικέρωνος ἀπὸ Ρώμης γραφόντων καὶ κε-
 λυόντων ἀιμαρῆν. ἀρξάμενον δὲ κρύφα τοῖς ἡγεμόσι δια-
 λέγεσθαι, καὶ ποιήσασθαι νεωτερισμόν, ἐντέλετος εἰς ναυῶ
 ἐφύλαττεν. τῶν δὲ στρατηγῶν φρατῶν εἰς Ἀπολλωνί-
 ναι ἀποσάντων καὶ καλοῦντων ἐκεῖ τὸν Βροῦτον, οὐκ ἐφη
 τῶν πατέρων εἶ) Ρωμαίοις, ἀλλ' ἐκείνοις παρὰ τὸν στρατη-
 γῶν χερσὶν βαδίζοντας, ἀλλοῖς παρατεῖσθαι τὴν ἐπι τοῖς
 ἡμῶν τοῖσι ὄργων. ἐλθοῦσι δὲ καὶ δεομένοις συνηνώμην
 ἔδωκεν. μέλλοντι δὲ αὐτῶν διαβαίνῃ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἦκεν ἀγ-
 γελία παρὰ τῆς ἐν Ρώμῃ μετὰ βοῶν. ὁ γὰρ νέος Καίσαρ ἠθ-
 ζήθη μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ Ἀντωνίον· ἐκβαλὼν δὲ τῆς Ἰ-
 παλίας ἐκείνῳ, αὐτὸς ἦδη φοβερὸς ἦν, ὑπατεῖαν τε
 μινώμενος παρὰ νόμον, καὶ στρατεύμασιν ἐφῶν μεγάλα, καὶ
 πόλεως οὐδὲν δεομένης. ὁρῶν δὲ καὶ ταῦτα τὴν βουλὴν βα-
 ρυνομένην, καὶ παρὰ τὸν Βροῦτον ἀφορῶσαν ἕξω, καὶ φη-
 ρίζομένην ἐκείνῳ καὶ βεβαυδοῦσαι τὰς ἐπαρχίας, ἔδωκεν. καὶ
 τὸν μὲν Ἀντωνίον, πέμπων, εἰς Φιλίαν παρεσκευαστόν, τὰς δὲ
 διωμάμεις τῆ πόλεως παρὰ τῆς, ὑπατεῖαν ἔλαβεν, οὐπω
 πόρῳ μειράκιον ὢν, ἀλλ' εἰς τὸν ἀγωνέτος, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς
 ὑπομνήμασι εἶρηκεν. ἀφῶν δὲ δίκας φόνου καὶ τῶν παρὰ τὸν
 Βροῦτον εἰσῆλθαι, ὡς ἀνδρῶν πρώτων ἐν στρατῶν ταῖς μεγί-
 σταις ἀνηρηκότων ἀκρίτων· καὶ κατήχευεν ἐπέσεισε, Βροῦτου
 μὲν, Λόκιον Κορινθίον, Κασίου δὲ Μάρκον Ἀγρίππην.
 ἐφλίσκαρον οὖν τὰς δίκας ἐρήμας, ἀνακασσομένων φέρειν
 φηφον τὸ δικαστῶν λέγεσθαι, τῶν κήρυκας (ὡς παρ' εἰσῆλθαι)
 τῶν βήμασιν τὸν Βροῦτον ἐπὶ τὴν δίκην καλοῦντος, ὅ μὲν πλη-
 θὸς ἐπιδήλως φεναῖσα, τοῖς δὲ στρατῶν, κύναντας εἰς γυνῶ
 ἡσυχίας ἀγῆν. Γόπλιον δὲ Σιλίικον ὀφθῆναι διακρύσαν-
 τας, καὶ ἀφῶν τὴν αἰτίαν ταύτῳ ὀλίγον ὑπερεῖνα τὸν παρεκα-
 φέντων ἐπι θανάτῳ ἠμέσθαι. μὲν ταῦτα ἀλλοῖς ἀλλοῖς οἱ
 βεῖς, Καίσαρ, Ἀντωνίος, Λέπιδος, διενείμαντο τὰς ἐπαρ-
 χίας· σφαιρῶν τε καὶ παρεκαφῶν ἀνδρῶν ἀποκρίτων ἐποίη-
 σαι, ἐν οἷς καὶ Κικέρων ἀπέθανεν. τούτων οὖν εἰς Μακεδ-
 νίαν ἀπαγελθέντων, ἐκβιάσθαι ὁ Βροῦτος ἐγραψεν Ὀρ-
 τησίῳ κτεῖναι Γαίον Ἀντωνίον, ὡς δὲ Βροῦτος τε καὶ Κικέρ-
 ρων ἡμῶν, τὰ μὲν οὐκ ἐφίλω, ἐφῶν καὶ τῶν ἡμῶν παρεση-
 κων. ἀφῶν τὰ ὑπερῶν Ἀντωνίου Ὀρτησίῳ ἐφίλωσι
 λαβὼν, τὰ μὲν ἀφῶν τῶν ἀδελφοῦ παρεσεσφάξεν. Βροῦ-
 τος δὲ τῆς Κικέρωνος τελευτῆς τῆ αἰτία φησὶν ἀγῆναι
 μᾶλλον ἢ τὰ πάσθαι σιμῶν. ἐξέλεν δὲ τοῖς ἐπὶ Ρώμης φίλοις·
 δουλοῦν γὰρ αὐτῶν αἰτία μᾶλλον, ἢ τῶν τι-
 σεμνοῦντων, καὶ κενώθῃ ὁρῶντας καὶ παρὰ τῶν ἀκρῶν αὐτοῖς
 ἀνεκτόν ἦν. φησὶν αὖτε τὸν στρατὸν εἰς Ἀ-
 σίαν ἦδη λαμψῶν ὄντα, ναυικὸν μὲν ἀφῶν τῶν ἐπὶ Βιθυνία
 καὶ παρὰ Κιζικον· περὶ δὲ αὐτὸς ἐπιτῶν κενώθῃ
 τὰς πόλεις, καὶ τοῖς διωμάσθαι ἐχρημάτιζε, καὶ παρὰ
 Κάσσιον ἐπέμπειν εἰς Συρίαν ἀπ' Αἰγύπτου μετὰ κελῶν.
 οὐ γὰρ

A eo relicto oppido Buthrotum contendit. Ibi pri-
 mum tres cohortes amittit in itinere a Bruto con-
 cistas. Deinde quum loca circa Byllidem tentaret
 a Bruto infesta expugnare, praelio cum Cicerone
 conferto fufus est. Siquidem utebatur hoc duce Bru-
 tus, multaq; ductu eius gessit prosperè. Quum ve-
 rò Caium occupasset locis palustribus procul a re-
 ceptu distractum, nõ permisit suis in illius milites
 incurrere: sed circumuectus, imperavit ut parce-
 rent iis, quod mox futuri sui essent. quod evenit.
 nam & se & ducem dedidere. Itaq; magnum iam
 exercitum habuit Brutus. Caium diu honorificè ha-
 buit, neq; ademti ei magistratus insignia: quanuis
 multi, uti dictitant, è Roma & Cicero scriberent,
 monerentq; ut interficeret eum. Cæterum ubi
 occultè duces appellare, & moliri cœpit feditio-
 nē, naui impositum habuit in custodia. Milites cor-
 rupti quum Apolloniam secessissent, & Brutum eò
 accirent: negavit id moris esse Romani, sed illis ad
 ducem eundum esse, & veniam petendam delictor-
 um. Quibus, quum venissent, deprecantibus igno-
 uit. Paranti in Asiam transire, nuntiatum est de mu-
 tatione urbana, siquidem Octavius Cæsar euectus
 aduersus Antonium a senatu erat. Quo Italia pul-
 so, erat ipse iam terrori, quod contra leges ambitet
 consulatum, atq; ingentes exercitus, quum id reip-
 opus non esset, aleret. Hæc ille senatum ægrè ferre
 animaduertens, & foras Brutum respicere, illiq;
 decernere & confirmare prouincias, timere cœpit.
 Ita Antonium per legatos inuitauit ad reconcilia-
 tionē, circumfusq; urbi exercitu consulatum ac-
 cepit vix dum adolescens & vigesimum annu a-
 gens, ut in cõmentariis ipse retulit: mox iudicium
 capitale Bruto & focis eius dictauit, quod principi-
 pem virum in summis positum magistratibus inau-
 ditum trucidassent. Accusatore in appositum Bruto
 L. Cornificium, Cassio M. Agrippam. Indicta cau-
 sa, coactis sententiã ferre iudicibus, damnati sunt.
 Fama est, quum præco de more citaret Brutum ex
 rostris ad causam dicendam, plebem non obsca-
 re ingemuisse, optimates deiecto in terram capite
 conticuisse, P. Sirio lacrymas manasse, atq; hac de
 causa inter proscriptos mox fuisse relatum. Hinc
 triumphum in gratiã reducti, Cæsar, Antonius, Le-
 pidus, prouincias partiti sunt, cædēsq; fecerunt, &
 ducentos, inter quos Cicero quoque est obtrun-
 catus, proscribere. His in Macedonia perlatis,
 expugnatus Brutus Hortensio scripsit ut interficeret
 C. Antonium: quo Decio Bruto & Ciceroni
 E parentaret: quorum amicus hic, ille genere ei erat
 propinquus. Quamobrè Hortensium postea An-
 tonius acie Philippensi captum interfecit ad fra-
 tris monumentum. Brutus autem fati Ciceronis
 causa magis erubescere ait se quam dolere calami-
 tatem: increpitare se urbanos amicos quod ipso-
 rum culpa potius quam tyrannorum seruirent, vi-
 dereq; sustinerent atque assistere iis quæ esse ipsis
 deberet auditu intoleranda. Exercitu iam depor-
 tato in Asiam magnifico, classem in Bithynia & apud
 Cyzicum parauit. Pedestri itinere profectus
 ciuitates composuit, dynastas audiuit, & in Sy-
 riam inisit ad Cassium reuocans eum ex Ægypto.

Non enim ipsos quò imperium sibi ipsis pararet, sed ut in libertatem vindicarent patriam, ad cogendas copias quibus opprimerent tyrannos vagari. Debere igitur huius rei memores, & institutum suum sequentes, non longe se ab Italia abducere, verum illuc properare ad succurrendum civibus. Obtemperanti Cassio & redeuntì processit obviam. Conuenerunt ad Smyrnā, postquam primò in Piræo distracti alter in Syriam, alter in Macedoniam perrexit. Igitur magna eos voluptas & fiducia ex presentibus vtriusque viribus incessit. nam quum ex Italia abiectissimorum exulum modo fuissent profecti inopes atq; inermes: quibus nulla instructa navis, non vnus miles, non oppidum erat: haud multo interposito spatio coierunt classe, peditatu, equitatu, stipendio instructi ad decertandum de Romano imperio. Parem volebat Cassius honorē habere & tribuere Bruto. verum occupauit Brutus, plerunque ad eum ventitans: quòd & ætate ille superior esset & corpore minus ad laborem ferendum comparatus. Habebatur Cassius rei bellicæ peritus, sed ira asper, & per metum magis velle imperare, apud familiares ad rifum pronior & dicax. Brutum verò virtutis causa ferunt vulgo charum, amicis dilectum fuisse, admirationi optimo cuiq; odio venisse ne hostibus quidem: quòd mirè lenis, magnanimus, aduersus iram, voluptatem, auaritiā infractus, rectā sententiam atq; inflexibilem retineret pro honesto, & iusticia. Maximum ei ad beneuolentiā & laudem, quòd proposito eius haberetur fides, fuit momentum. Neque enim Magnus ille Pompeius, si Cæsarem obtriuisset, sperabatur omninò summam potestatem legibus redditurus: sed perpetuo imperium consulis, aut dictatoris aut cuiuspiam alterius nomine magistratus ciuilioris, qui populo esset gratior, retenturus. Hunc verò Cassium violentum virum & iracundum, & subinde à recto ad vtile euectum, omnino arbitrabantur bellum gerere & circumcurritare, & discrimina subire potius ad quærendā sibi potentiam quàm ciuibus libertatem. nam qui his etiam superiores fuerunt Cinna, Marij, Carbones: posuerunt in medio patriam pro præmio & præda, ac penè ex professo belligerant de tyrannide. At Bruto perhibent ne hostes quidem eam obiectasse varietatem: imò ex Antonio etiam multos audiuisse, quòd diceret solum se putare Brutum adortum Cæsarem facti splendore & opinato bono adductum, alios in illum conspirasse odio prouectos & inuidia. Vnde Brutum non tam viribus quàm virtute fretum fuisse liquet ex scriptis eius. Scribit ad Atticum discrimini iam vicinus, in statu fortunæ res suas pulcherrimo esse. nam aut victorem liberaturum se populum Romanum, aut cadentem seruitute exolutum iri: quum essent autem certa ipsis alia atque firma, hoc obscurum esse, in libertate essent victuri an occubituri. M. Antonium verò meritis dementiae ait pœnas persoluere. qui quum inter Brutos, Cassios, & Catones cenferi potuisset, accessionem sese dedisset Octauiō: & ut tunc non fuerit cum illo superatus, breui post digladiaturum cum eo. Hoc illum rectè in futurum apparet vaticinatum.

οίσις καὶ Κάτωσι σωμαριθμεῖσθαι δυνάμενος, ἢ μετ' ἐκείνου, μικρὸν ὕστερον ἐκείνῳ μαχεῖται.

A οὐ γὰρ ἀρχὴν ἰπποκράτους ἀδελφί, ἀλλ' ἐλευθερώσασθαι τὴν πατρίδα, τὴν δυνάμειν ἢ καὶ ἀλύσοισι τὰς τυραννίδας στυφάσασθαι πλανᾶσθαι. δεῖν οὖν μεμνημένους καὶ φυλακίοντας τὴν ὑπόθεσιν, μὴ μακρὰν ἀπήρτησθαι τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' ἐκεῖσε ἀπευδῆναι, καὶ βοηθεῖν τοῖς πολίταις. Ὑπακούσαντος ὁ τῆς Κασίου, καὶ καὶ ἀγαθόντος, ἀπὸ τῆς καὶ τῆς Σμύρνης ἀλλήλοισι ἐπιστολῶν. ἀφ' οὗ ᾤοντο εἰς Πειραιῆς χωρεῖσθαι ὅρμησαν, ὅ μὲν εἰς Συρίαν, ὁ δ' εἰς Μακεδονίαν. ἰὼ οὖν ἠδονή τε μεγάλη καὶ θάρσος ἀδελφί, ἐκ τῆς παρουσίας ἐκείνου δυνάμεως. ὅρμησαντες γὰρ ἐκ τῆς Ἰταλίας, ὅμοια Β φυλάξον τοῖς ἀπιοτάτοις, ἀρχήματα, καὶ ἀνοπλοῖ, μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτῳ εἶνα, μὴ πολὺν ἔχοντες, οὐ πολλοὺς πλοῦ χρόνου Διαφθορῶν στυφῆλον εἰς ταῦτα, καὶ ναυὰ καὶ πλοῦ καὶ ἰπποκράτους καὶ ἀρχήματα ἀξίωμα καὶ Διαφθορῶν περὶ τῆς Ρωμαίων ηγεμονίας ὄντες. ἐβούλετο μὲν οὖν ἰσον ἔχον ἡμῶν καὶ παρέχον ὁ Κάσιος ἔφθηνεν δὲ ὁ Βρούτος, ὡς τὰ πολλὰ φοιτῶντες ἀπὸν, ἠλικία τε ᾤοντο, καὶ σωματικὴ πονεῖν ὁμοίως μὴ δυνάμενος χρόνον. ἰὼ ὁ δὲ Κάσιος μὲν εἶδεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ὄργῃ δ' ἄρχῳ, καὶ φόβῳ μάλλον δ' ἔχοντα. πρὸς ὅ τοις στυφῆσι ὑπερέχον τὰ γὰρ C λεία, καὶ φιλοσκοπίῳ. Βρούτοι δ' ἄλλοισι δὲ δ' ἀρχῳ Φιλείσθαι μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἐρεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν φίλων. ἁμαρτῶσθαι δ' ὑπὸ τῶν δ' ἔχον, μισία δ' ὅ μὲν ὑπὸ τῶν πολεμίων. ὅτι πρὸς ὁ ἀπὸ Διαφθορῶν, καὶ μεγαλόφρων, καὶ πρὸς ὄργῳ καὶ ἠδονῆ καὶ πλεονεξία ἀπαθείας, ὄρθον δ' τὴν γνάμιν καὶ ἀκαμπτον ἔτασαν ὑπὸ τῆς καλοῦ καὶ δικαίου Διαφθορῶν, καὶ μέγιστον ὑπὸ ἤρχῳ αὐτῶν πρὸς ἄνοιαν καὶ δόξαν, ἢ τῆς πρὸς ἀμέσεως πίστες. οὕτε γὰρ ἐκείνος ὁ μέγας Γομπήιος, εἰ Κάσιον καθεύδεν, ἠλπίζετο βεβαίως πρὸς ἴσθησθαι τοῖς νόμοισι τὴν δυνάμειν, ἀλλ' αἰετὶ D πρὸς ἄματα κατέστη, ὑπὸ ἀσπίδος ὀνόματι καὶ δικτατορίας, ἢ ἴνους δ' ἴνους μαλακωτέρας δ' ἄρχῳ, πρὸς ἀμύθη μινος τ' δ' ἴνους. Κάσιον δ' ὅ τ' ὅτον σφοδρὸν ἀδελφί καὶ θυμοειδῆ, καὶ πολλαχῶ πρὸς ὁ καρδαλέον ἐκφερόμενον τῆς δικαίου, πρὸς μάλλον ὄνοντο πολεμῆν καὶ πλανᾶσθαι καὶ κινδυνύειν, αὐτῶ ἴνα δυνάμειν καὶ ἀσπίδος ἀξίωμα, ἐκ ἐλευθερία τοῖς πολίταις. τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τούτων πρὸς ὑπερῶσθαι, Κίνας, καὶ Μάειοι, καὶ Κάρβωνες, ἀθλον ἐν μέσῳ καὶ λείον πρὸς ἄμῳ τὴν πατρίδα μόνον, οὐχ ἠρῶσθαι ὑπὸ τυραννίδος ἐπολέμησαν. Βρούτου δ' ἄλλοισι μὲν τῆς ἐχθροῖς πρὸς ἄμῳ τῆς ἀσπίδος μετὰ βολῆν. ἀλλ' Ἀντωνίου γε καὶ πολλοῖς ἀκούσθαι λέγοντος, ὡς μόνον οἰοῖτο Βρούτον ἐπὶ ἴσθησθαι Κασίον, πρὸς ἀρχῳ τῆς λαμπερῆ καὶ τῶν φαινομένων καλῶ τῆς πρὸς ἄμῳ, τῆς δὲ ἄμῳ ὅτι τ' ἀδελφί συστῆσαι, μισσησθαι καὶ φθονοῦσθαι. ὅθεν Βρούτος οὐ τῆ δυνάμει τῶσον ὅσον τῆ δ' ἄμῳ ὅτι τ' ἀδελφί ὅτι ὄν γραφεῖ πεποιθῶσθαι. γραφεῖ δ' πρὸς Ἀπῆλον, ἢ δὴ τὰ κινδυνῶ πλοσιάζων, ἐν τὰ καλλίστῳ τῆς τύχῃς εἶδεν τὰ κατ' αὐτόν. ἢ γὰρ νικήσθαι, ἐλευθερώσθαι τ' Ρωμαίων δ' ἴνους, ἢ δουλείας ἀποθανῶν ἀπαλλαγῆσθαι. καὶ τῶν δ' ἄμῳ ἀσφαλῶσθαι αἰπίσι καὶ βεβαίως ἔχοντων, ἐπ' ἀδελφῶν εἶδεν πότερον βιώσθαι μετ' ἐλευθερίας ἢ τεθνήσκοντα. Μάρκον δὲ Ἀντωνίου ἀξία φησὶ τῆς ἀνοίας διδόναι δίκην, ὅς ἐν Βρούτοις καὶ Κασίον πρὸς ἴσθησθαι ἑαυτόν. Οὐκ αἶψα δέδωκεν. καὶ μὴ νῦν ἠπῆσθαι τῶνα μὲν οὖν ἀποθνήσκοντα καλῶ πρὸς ὁ μάλλον εἶσαν.

Ita Xanthij longo intervallo quasi fatalem exitij gyrum edentes, maiorum suorum calamitatem audacia retulere. Siquidem illi quoque vrbe pari modo bello Persico incensa peremerunt semet ipsi. At Brutus Patatensium vrbem sibi cernens reluctari, dubitabat eam oppugnare, ac perplexus erat, pariter metu recordia. Caeterum quum sceminas eorum captivas teneret, has missas fecit sine pretio. Quae ubi viris & parentibus suis, illustribus hominibus, exposuerunt, virum Brutum esse moderatissimum & iustissimum, persuaferunt eis recederent & traderent ei oppidum. Inde caeteri quoque omnes in potestatem venerunt, in fidem se eius permittentes. Quem benignum & praeter spem experti sunt indulgentem. Nempe qui, quum sub idem tempus Rhodios compulisset Cassius quod quisque priuatim auri & argenti haberet, conferre, vnde conflavit ad viii millia talentum, & publice mulctasset ciuitatem quingentis alijs: centum quinquaginta talenta imperavit Lycijs, neque vlla illis alia violatis exercitum in Ioniam abduxit. Multa quidem memorabilia opera ille & honoribus habendis & supplicijs pro cuiusque merito irrogandis edidit: at id quod cum ipsi gratissimum, tum Romanorum optimo cuique fuit, commemorabo. Quum Pompeius Magnus, acie profugiensque Caesarem, Aegyptum apud Pelusium appulisset, regis pueri etiamnum curatores cum amicis deliberabant, nec erat sententia omnium vna. Alii recipiendum, arcendum alii Aegypto censebant. Theodotus vero quidam Chius, mercenarius rhetoricorum doctor, qui in contubernio regis erat, in consilium tunc meliorum raritate admissus vtramque partem demonstravit falli, tam qui recipiendum Pompeium quam qui dimittendum consulabant. Vnum enim in praesentia expedire, vt receptum interficerent: adiecitque in peroratione, *Mortuos non morderet.* Quum esset in sententiam huius discessum, exemplum rei incredibilis & inexpectatae occubuit Magnus Pompeius dictione rhetorica Theodoto autore, vt ipse glorians iactabat sophista. Paulo post superueniente Caesare caeteri poenas pendentes mali male periere, Theodotus vero spatium a fortuna ad obscuram, inopem, & vagabundam vitam mutuatus, peragrantem tunc Asiam non latuit Brutum: sed raptus ad eum & punitus, nomen ex morte quam ex vita nobilius accepit. Porro Cassium accersit Brutus Sardeis, appropinquantique processit cum amicis obuiam, totusque exercitus armatus vtrumque imperatorem consulauit. Vt solet magnis in rebus inter duos quibus amici & duces sunt multi, quum suspiciones inter eos mutuae & insimulationes extitissent, prius quam alio se conuerterent, statim ex via conclaue soli ingressi foribus oclusis & remotis arbitris exposulare primum, mox arguere & criminari inter se ceperunt. Hinc in lachrymas liberamque & vehementem obiurgationem erumpentibus illis, mirantes asperitatem irae & contentionem amici eorum, timebant ne quod euaderent. Interdictum autem erat nequis accederet ad eos. At M. Fauonius, amulus pridem Catonis, qui non tam ratione quam impetu aliquo & motu lymphatico philosophum ageret, perrexit ad eos: verum prohibebatur a ministris. Atqui labor erat, Fauonium,

A Ζάντιοι μὲν οὖν Ἀφρὸ πολλὰν χρόνον ὡς τὸ εἰρημονίῳ
 Θεόδοτον Ἀφροδίτας ἀποδιδόντες, τὴν τῆς Περσῶν ἀνε-
 νεώσαντο τῆ πόλιν τὴν ἑλίου. καὶ γὰρ ἐκείνοι τὴν πόλιν ὁμοίως
 ἐπὶ τῆς Περσικῆς κατὰκρούσαντες, ἑαυτοὺς διέφθισαν.
 Βερύτοσ δὲ τὴν Παταρέων πόλιν ὄραν ἀπικρυσσομένην
 πρὸς αὐτὸν, ὠκνεῖ μὲν ἐπιχειρῆσαι διηπορεῖτο, τὸ αὐτῷ δε-
 διῶσ ἀπονοίας ἔχον ἢ γυναικὸς αὐτῆς ἀχμαλώτοις, ἀφῆ-
 κεν δὲ λύβων. αἱ δὲ αἰδράν τε καὶ πατέρων ἐπιφανῶν
 οὖσα, διηθύμηναι τὸ Βερύτον ὡς ἀνὴρ εἴη Ἐφροῦσατος καὶ
 δικαιοτάτος, ἐπεισαν εἰς αὐτὸν ὡς ἀδιδύωαι τὴν πόλιν. Ἐκ
 οὗτου καὶ πάλαι οἱ λοιποὶ πρὸς ἐκχώρησιν, ἐπιβέβηαι-
 τεσ ἑαυτοὺς ἐκείνῳ, τυχόντες ἢ χροσὸν καὶ παρ' ἐλπίδας ἀ-
 γνάμονοσ. ὅσ γε, Καασίου Ροδίοσ ἕπο τὸ αὐτὸν χρόνον ἀ-
 ναγκάσαντοσ, ἰδία μὲν ὃν ἐκέκλυτο χρυσὸν καὶ ἀργύρον,
 εἰσενέκειν ἀπομύσας εἰς οὐ σικωλέστη πρὸ οὐκασικὴν χίλια
 ἑλάντα, δημοσίῳ δὲ τὴν πόλιν ἀνὴροσ πεντακροσίοσ ζημιῶ-
 σαντοσ αὐτοσ ἐκατόν τε πεντήκοντα ἑλάντα Λυκίοσ πρὸσ-
 ἑτάμοσ, δῖο δὲ ὁσδὲν ἀδικήσασ, ἀνέζεσξεν ἐπ' Ἰωνίασ.
 πολλὰ μὲν οὖν ἀξία μνήμησ ἔργα καὶ ἡμῶσ ἀπεδείξατο καὶ
 κρῶσει τῆς ἀξίωσ ἢ δὲ αὐτοσ ἠδὴ μάρισα, καὶ Ρωμῶν
C οἱ κρῶσει, τῆσ διηγήσομαι. Γομπηίου Μάγου πρὸσβα-
 λόντοσ Αἰγύπτω καὶ Πηλοσία, ὀπίωκα τὸ μεγάλω δε-
 χλῶ ἀποβδῶν ἀπὸ Καίσαροσ ἐφυγῆ, οἱ τῶ βασιλέωσ ἐπὶ
 παιδοσ ὄνοσ ἐπιβρῶνοντεσ ἐβουλήμ τῆς φίλων ἦσαν,
 οὐ κατ' αὐτὰ τὴ γνάμησ φερόμοιο. τοῖσ μὲν γὰρ ἐδοκεῖ δεχε-
 σασ, τοῖσ δὲ ἀπαθεῖν Αἰγύπτω τὸ ἀνδρα. Θεόδοτοσ δὲ ἵσ Χίοσ,
 ἐπὶ μαθῶρητορικῶν λόγων διδάσκαλοσ, ὃ βασιλεῖσικῶν,
 ἠξιομόροσ ἢ τότε τῶ σικωδρίου, δι' ἐρημίῳ ἀνδρῶν βηπόνων,
 ἀμφοτέροσ ἀμφοτέρωσ ἀπέφανε, καὶ τῶσ ἀναλαβῆσ
 καὶ τῶσ ἀφείνω κελύοντεσ τὸ Πομπηίου. ἐν γὰρ εἴσ συμφῆ-
D ρον ἐκ τὸ παρόντων, δεξάμοιοσ ἀποκτεῖνω καὶ πρὸσπεφῆτε,
 τῶ λόρω παυόμοιοσ, ὃπ νεκροσ οὐ δάκνει. πρὸσπεφῆτοσ ἢ τῆ
 γνάμη σικωδρίου, ὡς ἀδῆμα τὸ ἀπίτων καὶ ἀπρὸσδοκῆ-
 των ἔκειτο Γομπηίου Μάγου, τῆσ Θεοδοτου ρητορείασ καὶ δει-
 νότητοσ ἔργον, ὡσ αὐτοσ ὁ θροφῆσ ἐλεγῆ μεγαλαυχούμοιοσ.
 ὀλίγω δὲ ὕπερον ἐπελόντοσ Καίσαροσ, οἱ μὲν, δῖχοσ Ἰωνοί-
 τεσ ἀπώλλωτο, κακὸ κακῶσ. Θεόδοτοσ δὲ ὡς ἀ τῆσ τύχοσ
 χρόνον εἰσ ἀδοξοσ καὶ ἀπορον καὶ πλανῆτα βίοσ ἐπιδῶμει-
 σάμοιοσ, τότε Βερύτον ἐπιόντω τὴν Ἀσίασ ὄσ ἐλάθει, ἀλλ'
 αἰαθροίσ καὶ κρῶσει, ὄνομα τῶ θανάτω πλέον ἔχεν ἢ τῶ
E βίου. Καασίον δὲ Βερύτοσ εἰσ Σαρδέισ ἐκάλει, καὶ πρὸσποῖ-
 τι μὲ τῆς φίλων ἀπῆντησεν, καὶ πᾶσ ὄφρατοσ ὠπλισμέ-
 νοσ ἀντρεάποροσ ἀμφοτέροσ πρὸσσηγῆσιν. οἷα δὲ ἐν
 πρὸσξμάσ μεγάλωσ καὶ φίλοισ πολλοῖσ καὶ ἠγεμόσιν, ἀ-
 ἠῶν ἀλοῖσ πρὸσ ἀλλήλοισ ἐβημομόρων καὶ ἀβρολῶν,
 πρὶν ἔτερόν τι ποῖσ, ἀνὴσ ἐκ πορείασ καθ' αὐτοῖσ ἐνοικῆ-
 ματι γημόμοιοσ, κεκλεισμένων τῆσ θυρῶν καὶ μηδειόσ παρῆ-
 ἑσ ἐξῆσαντο μέμφοσι πρὸσπον, εἴτ' ἐλέγχοισ καὶ κατηγροῖ-
 αμσ. ἐκ οὗτου πρὸσ δάκρυα καὶ παρρησίασ μὲ πᾶτοισ
 ἐκφερομόρων, θαμμάζοντεσ οἱ φίλοισ τὴν τραχύτητα τῆσ
F ὄργησ καὶ τὸ τόνον, ἔδεισαν μή τι ἐκ οὗτου γῆρηται, πρὸσ-
 ἐλθῆν ἢ ἀπεῖρωτο. Μάρχοσ δὲ Φαώνιοσ, ἐρεσῆσ γηρο-
 νῶσ Κάτωνοσ, οὐ λόρω μάλοισ ἢ φροσῆσιν καὶ πάθει μαν-
 κῶ φιλοσοφῶν, ἐβάδιξεν εἰσω πρὸσ ἀλοῖσ κωλυόμοιοσ
 ἕπο τῆσ οἰκετῆσ. ἀλλ' ἔργον ἰὼ ἐπιλαβῆσαι Φαωνίου

πρὸς ὅποιον ὀργύσαντος σφοδρὸς γὰρ ἔσται πᾶσι καὶ πρὸς ἑ-
 αὐτόν· ἐπεὶ τὸ γε βουλόμενόν ἐστι Ρωμαίων ἑαυτὸν, ὁ δὲ νέος ἄ-
 ξιον ἠγήτο, τὰς δὲ κυνικῶν τῆς παρρησίας πολλάκις ἀφῆρει τὴν
 χαλεπότητα, καὶ δὲ ἀκαίρως αὐτὸν μὲτ' παιδείας δεχόμενον. βία
 δὲ τότε τῶ παρόντων διωσάμενος τὰς ἰδέας, εἰς ἠλθε μὲτ' πλά-
 σματος φωνῆς, ἐπεὶ φράσεων οἷς τὸ Νέστορα χρωσάμενος Ὀμηρος
 ἐπεποιήκει, Ἄλλὰ τίθεσθ' ἀμφοτέρω ἐσὼν ἐμείο, καὶ τὰ
 ἕξῃς. ἐφ' οἷς ὁ μὲν Κάσιος ἐγέλασεν, ὁ δὲ Βρούτος ἐξέβδρην
 αὐτόν, ἀπλοκύναι καὶ ψευδοκύναι πρὸς αὐτὸν ὄντων. οὐ μὲν
 ἄλλα τότε τῆς τῶ παρὸν ἀλλήλοισι διαφορῆς ποιησάμενοι
 πέρας, ἀλλ' ἄρ' ἐπὶ τῆς Κασίου δειπνον παρέχοντος,
 ἐκδύει τὰς φίλους Βρούτος ἤδη δὲ καὶ ἀκαίρως, Φαώνιος
 ἤκε λελουμένος. μὴ τρυφάμενος δὲ Βρούτου μὴ κεκλημένον
 αὐτὸν ἠκείν, καὶ κελύοντος ἀπάγειν ἐπὶ τὸ αἰωπάτω κλίμα,
 βία παρῆθεν εἰς τὴν μέσσην κατεκλίθη· καὶ παρὰ τὸν ὀπίσθιον ἐ-
 ρχεν ὅτε ἀρξάμενος οὐδὲ ἀφιλόσοφον. τῆ δὲ ὑπερήλικα Βρούτος αἰ-
 δρα Ρωμαίων ἐπρατηγηχῆτα, καὶ πεπιτυμένον ἔσθ' αὐτὸν,
 Λόκιον Πέλλαν, Σαρδηνιῶν κατηρησινῶν ἐπὶ κλο-
 παῖς, δημοσίᾳ καὶ ἀνομιῇς ἠτιμάσθη, καὶ δὲ πρὸς τὸ Κασί-
 σιον οὐ μετεῖως ἐλύπησεν. αὐτὸς γὰρ ὀλίγας ἡμέρας ἐμ-
 παροθεν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐλεῖψεν τὰς ἀδικήμασι δύο φίλους
 ἰδίᾳ νουθετήσας, Φανερῶς ἀφῆκε, καὶ διετέλει χρωσάμενος. ὅθεν
 ἠπάτο τὸ Βρούτον, ὡς ἀγρὸν ὄντα νόμιμον καὶ δίκαμον ἐν
 κερῶ πολιτείας δεομένον καὶ φιλοφροσύνῃς. ὁ δὲ τῶν εἰ-
 δῶν τῶν Μαργίων ἐκέλευεν αὐτὸν μνημονεύειν, ἐκείνων ἐν
 αἷς Καίσαρα ἐκτείναν, ὅτε αὐτὸν ἀρξάμενος καὶ φέρωντα πρῶ-
 τας αὐθροῖς, ἀλλ' ἐτέρων διώκαμεν ὄντα, ταῦτα πρὸς αὐ-
 τὸν ὄντων. ὡς εἴ τις ἐστὶ πρὸς αὐτοῦ καλὴ μετ' ἧς ἀμελείται δὲ
 δίκαμον, ἀμεινον ἔσθ' οἷς Καίσαρος φίλους ἕπομεν, ἢ τοῖς
 ἑαυτῶν πρὸς αὐτοὺς ἀδικήμασι. ἐκείνοις μὲν γὰρ ἀναδρείας,
 ἀδικίας δὲ δόξα μὲτ' κινδύων ἡμῶν καὶ πόνων πρὸς ἑσθ' ἔστιν.
 τῶ αὐτῶ μὲν ἢ τῶ Βρούτου πρὸς αὐτοῦ ἐσθ' ἔστιν. ἐπεὶ δὲ ἀφῆκε
 νειν ἕξ Ἀσίας ἐμμελλον, λέγεται τὰ Βρούτου μέγα σημεῖον
 γινέσθαι. φύσει μὲν γὰρ ἔσθ' ἐπερησῆσθαι ὁ ἀνὴρ, καὶ τὸ ὕπνον
 εἰς ὀλίγου χρόνου μόριον ἀσκήσει καὶ πρὸς αὐτὸν σιωπῆν
 ἡμέρας μὲν ὁσέποτε κρινώμενος, νύκτωρ δὲ ἑσθ' ὄσον
 οὔτε ἡ πρὸς αὐτὸν, οὔτε ἡ ἀφῆκεν, πρῶτον δὲ ἀπαπι-
 μέτων, παρείχει. τότε δὲ τῶ πολέμου σιωπῆτος, ἐν χερ-
 σὶν ἔχων τὰς ἑσθ' ἑσθ' ὄλων πρὸς αὐτοῦ, καὶ τεταμένους τῆ
 φροντίδι πρὸς τὸ μέλλον, ὅπηνια πρὸς αὐτὸν ἀφῆκε
 ἐπιτυχεῖν εἰς οἰτίοις, ἢ δὲ δὲ λοιπὸν ἐρχῆτο τῆ νυκτὶ πρὸς
 τὰ κατεπεύχοντα τῶ πρὸς αὐτοῦ. εἰδὲ σιωπῆ καὶ κα-
 τῆσθαι ἡμῶν τὴν πρὸς αὐτοῦ, ἀνεγνώσθη βιβλίον
 μέγρι τείτης Φυλακῆς, καὶ ἔσθ' αὐτὸν ἐκατοντάρχη
 καὶ χιλίαρχοι φοιτῶν πρὸς αὐτόν. ὡς οὖν ἐμμελλον ἕξ Ἀ-
 σίας ἀφῆκεν τὸ γράμμα, νύξ μὲν ἔσθ' ἡ βαθυτάτη,
 φῶς δὲ εἶχεν οὐ πρῶτον λαμπερὸν ἢ σκῆψον· πρῶτον δὲ γράμ-
 πεδον σιωπῆ κατεῖχεν. ὁ δὲ συλλογισάμενος ἡ καὶ σιωπῶν
 πρὸς αὐτόν, ἐδόξεν ἀφῆκεν ἴνός εἰσόντος. ἀποβλέψας
 δὲ πρὸς τὴν εἰσοδόν, ὅτε δεινὴν καὶ ἀλλόκοτον ὄψιν ἐκ φύ-
 λου σώματος καὶ φοβεροῦ, σιωπῆ παρεστῶτος αὐτοῦ, ἑλμύ-
 « τὰς δὲ ἐρέσθαι, Τίς ποτ' ὦν (εἶπεν) ἀφῆκεν ἡ δεινὴ,
 « ἢ ἡ βουλόμενος ἡμῶν ὡς ἡμῶν; ἀφῆκεν δὲ
 « αὐτὸν τὸ φάσμα, ὅτε ὁσθ' ὦ Βρούτε δαίμον κακός·
 « ὄψις δὲ με πρὸς Φιλίππους. καὶ ὁ Βρούτος οὐ ἀφῆκεν, ὅτε
 « ὄψις, εἶπεν. ἀφανισθέντος δὲ αὐτοῦ

A quocunque ferretur animo, retinere. quippe in-
 census fuit in omnibus & acer. nam senatorem
 populi Romani esse in minimis ponebat. Cynica
 verò loquendi ferocia, qua utebatur, molestiam
 frequenter abstergebat aliis qui importunitatem
 eius per ludum excipiebant. Hic tunc repulsis vi-
 ianitoribus intrauit conclave, voce mimica pro-
 nuntians carmina quibus Nestorem vtentem ce-
 cinit Homerus,

At parète ambo, natu me nempe minores,
 & sequentia. Id risum Cassio mouit. Brutus expul-
 lit eum, Haplocynem & Pseudocynem appellans:

B quasi dicas, Inscitum canem & Adulterinum canem.
 Veruntamen hunc in praesentia altercationis mu-
 tuae finem facientes, statim digressi sunt: praeben-
 tes; cenam Cassio, inuitauit eò Brutus amicos.
 Quum iam accubuissent, accessit Fauonius lotus.
 Testante Bruto adesse eum non vocatum, & fa-
 cessere iubente ad lectum supremum, vi irrum-
 pens collocauit se in medio, habuitq; conuiuium
 oblectationem nō infestiuam nec indoctam. Po-
 stridie Brutus virum praetorium, cuius opera usus
 fuerat, L. Pellam repetundarum Sardinianis postu-
 lantibus, iudicio publico damnauit & infamia nota-
 uit. Quod factum momordit non mediocriter

C Cassium. Ipse enim paucis ante diebus eiusdem
 criminis compertos duos amicos tantum castiga-
 uit priuatim, ac publice absolutis non destitit vri.
 Vnde Brutum incusauit ut nimium rigide leges
 sequentem & iustum, quo tempore ciuilitate esset
 & humaniter agendum. Ille commonuit eum Idu-
 um Martiarum, quibus interfecerant Caesarem:

D qui non ipse omnes mortales vexasset, verum es-
 set hoc agentium nervus. nam si quis honestus sit
 color quo negligatur ius, praestitisse Caesaris ami-
 cos tolerare, quam suis iniuriam imponentibus
 conuiuere. Tunc enim ignauia, inquit, nobis ad-
 haesisset macula, nunc iniustitiae cum periculis no-
 bis & laboribus inuratur nota. Inde liquet quid
 spectauerit Brutus. Quum transmissuri ex Asia es-
 sent, tetrum ostentum dicitur Bruto factum. Fuit
 natura ille vigilans, & somnum in exigui temporis
 portionem laboribus & continentia contrahebat.
 Interdium quiescebat nunquam: noctu tantisper
 dum omnibus sopitis nihil esset omnino quod a-
 geret, aut qui cum colloqueretur. Tunc autem
 bello conflato tractans ea quae ad summam rerum

E pertinerebant, curaq; in euentum intentus: quum
 primum vesperi à cena indulisset paulisper som-
 no, reliquum noctis negotijs vigentibus tribue-
 bat. Quod si absoluisset & exequutus esset id mu-
 neris, librum usque ad tertiam vigiliam voluebat:
 quo tempore centuriones, & tribuni consueue-
 rant eum adire. Quum igitur traiecturus ex Asia
 esset exercitum, noctis concitatio luna non admo-
 dum lucebat: totus autem exercitus tenebatur si-
 lentio. Brutus verò volens aliquid animo & repu-
 tans secū, visus est aliquē ingredientē sentire. Re-
 spiciens ad ianuam, spectrū cernit dirum & prodigi-
 osum immanis & horrendi corporis silentio sibi
 assistentis. Sustinens rogare, Quisnam, inquit, aut

F hominum aut deorum es? aut qua de causa ad nos
 venisti? Subiecit ei spectrū, Tuus sū, Brute, malus
 genius, in Philippis me videbis. Cui nihil percul-
 sus Brutus, Videbo, inquit. Eo ex oculis elapso,

pueros suos vocavit, qui neque se audiuisse vocem asseruerunt, neque conspexisse visionem ullam. Ac tunc quidem iterum Brutus lucubrauit. Vbi diluxit, ad Cassium profectus narrauit ei speciem illam. Iste præceptis imbutus Epicuri, & de his pugnare solitus cum Bruto, Nostra est hæc, inquit, Brute, doctrina, non omnibus affici veros, neque videre, sed rem fluxam esse & fallacem sensum. Multo etiam mentem perniciosiore esse ad mouendum eum & vertendum à nulla re subsistente in omnem speciem. nam ceræ impressio ista similis est. Menti autem humanæ, quæ, & quod fingitur, & quod fingit, in se habet, facultas adest idem facillime ut ipsa variet & per se figuret. Ostendunt id per somnum in somniorum conuersiones, quibus vertitur imaginatio: quæ leui ex principio varios animi motus & species edit. Illa in perpetuo est motu. Motus verò eius imaginatio & cogitatio. At corpus quoque tibi, quod laboribus conficitur, animum sponte naturæ suspendit & diuertit. Genios porro neque esse credibile est: neque si sint, hominum habere figuram vel vocem vel vim quæ ad nos pertingat. Nam equidem ita esse velim, ne tantum equitatu, peditatu, & tanta classe, verum etiam deorum ope freti sanctissimorum & pulcherrimorum duces factorum essemus. Hisce rationibus leniuit Cassius Brutum. Quum castris egredierentur milites, ad prima signa simul duæ aquilæ magno impetu delatæ sunt. Hæ sequuntæ & comitatæ sunt agmen, atque à militibus Philippos vsque alitæ. Ibi pridie quam confingeretur, auolauerunt. Gentes autem Brutus per quas peragravit, in potestatem suam redegerat. Si qua exciderat vrbs aut dynastes, his tunc omnibus subiugandis vsque ad mare Thasium processere. Illie Norbanum, in Stenis appellatis & circa Symbolon statiuam habentem, circumuenientes, excedere & relinquere loca illa cœgere, parumque absuit quin exercitum eius caperent subsistente in itinere morbi causa Cæsare, ni Antonius suppetias ei venisset, mira vsus celeritate, ut non crederet eum adesse Brutus. Diebus decem post venit Cæsar: cui ex aduerso Brutus, Cassio Antonius castra posuit. Campos qui inter castra erant interiecti, Philippos Romani vocant. Maximæ ibi comparatæ fuerunt Romanorum copiarum. Numero quidem erat Cæsaris exercitu minor, sed armorum nitore & splendore singulariter emicuit Bruti exercitus. Erant enim ex auro militibus Bruti pleraque arma, & præbitum in ea fuerat profuse argentum. quamvis alioqui assuefecerat viuere Brutus duces moderate & astrictè. At opes quas in manibus & circa corpus ferunt milites, acuerunt non nihil putabat gloriæ cupidis pectora, auaros verò reddere etiam fortiores, quod arma sicut possessiones retinerent. Cæsar & Antonius exercitum intra vallum lustrantes aliquantulum frumenti & quinquagenos asses viuitim ad sacrificium diuisere: Brutus & Cassius contempta illorum inopia & fordibus, primùm in campo lustrauerunt solenni more exercitum. deinde victimarum magnam numerum per centurias & asses in capita quingenos largiti, beneuolentia & alacritate exercitus præcelluerunt. At omen in lustratione infaustum fama est Cassio fuisse oblatum.

μία τῆς δυνάμεως πλέον εἶχον. οὐ μὲν ἄλλα σημεῖον ἐν ταῖς καθαρμῶν μωρηθῶν ἔδοξε Κασίῳ γινώσκειν.

A μήτ' ἀκούσαι ἡνὰ φωνίῳ, μήτ' ἰδεῖν ὅψιν φασχόντων, τότε μὲν ἐπηχρύπησεν. ἀμα δὲ ἡμέρα βασιλεύσας πρὸς Κάσιον ἐφραξέ τι ὄψιν. ὁ δὲ, τοῖς Ἐπιχρύσευ λόγῳ χρωμένους, καὶ πρὸς τούτων ἔθος ἔχων ἀφαφέρεσθαι πρὸς τὸ Βερότον, Ἰμέ-
 τερος ὄψιν (εἶπεν) ὦ Βερότε, λόγος, ὡς οὐ πρότερον πάρο-
 μη δὴ θάσας οὐδὲ ὀρασίμῳ, ἀλλ' ὕστερον μὲν πρὸς χροῖμα καὶ ἀπατη-
 λὸν ἀδύτησι; ἐπὶ δὲ ὄξυτέρα ἢ ἀνάνοια κινεῖν αὐτὸ καὶ μετα-
 βάλλειν ἀπὸ τῶν ἀδύτων ἀπαρχόντος ἐπὶ πᾶσαν ἰδέαν. κηρῶ
 μὲν γὰρ εἰσὶν ἡ τύπῳσις, ψυχῆ δὲ ἀποθείου τοῦ πλατῆσιμι-
 νον, καὶ τὸ πλατῆσιον ἐχούση, τὸ αὐτὸ ῥᾶσα ποικίλλειν αὐτὴν καὶ
 B ῥηματίσῃ δὲ ἐαυτῆς ἀπαρχῆ. δηλοῦσι δὲ αἱ καθ' ἑαυτῆς
 ὕπνοι, ἔσθαι τῶν ονειρώτων, αἳ βέβηται τὸ φανταστικὸν ἐξ ἄρ-
 χῆς βερεχίας, πρότερον δὲ παρὰ καὶ παρὰ καὶ εἰδὼσα γινώσκων.
 κινεῖσθαι δὲ ἀεὶ πέφυκεν. κινήσις δὲ αὐτῶν, φαντασία τίς καὶ
 νόσις. τοῖς δὲ καὶ τὸ ἄμα γαλακτωμένον φύσει. τίς ἀφ-
 νοια ἀμωρῆ καὶ πρὸς ἀπέπει. δαίμονας δὲ οὐτ' εἶπεν ἰδιαιτὸν,
 οὐτ' ὄψιν ἀποθείου ἔχον εἶδος, ἢ φωνίῳ, ἢ διώματι, εἰς
 ἡμᾶς δὴ κινεῖται. ὡς ἔγωγε ἀεὶ ἐβουλόμην ἵνα μὴ μόνον ὄψιν
 καὶ ἵπποις καὶ ναυσὶ τσαύταις, ἀλλὰ καὶ κατὰ δρωμάσις ἐπε-
 ταρροῦσθαι, ὅσα ταύτων ἔργων καὶ καλλίστων ἠγεμόνες οὐτες.
 C τοῖσδε μὲν ὁ Κάσιος ἐφραξέ τι λόγῳ τὸ Βερότον. ἐκ-
 βαίνοντων δὲ τῶν στρατιωτῶν ὅτι τὰς ἀφ᾽ ἑαυτῶν σημαίας, ἀεὶ
 δύο συγκατασκήψαντες ὁμοῦ σιωδιεχόμενοι καὶ παρηκ-
 λούσῳ ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν βασιλεύσας μετὰ Φιλίππων.
 ἐκαὶ δὲ ἡμέρα μὲν πρὸς τῆς μάχης ὄχοντο ἀποστειμένους.
 τὰ μὲν οὖν πλείστα τῶν ἐπιπέδων ἐδίωξεν ἐτύχουσεν ὁ Βερότος
 ἀπὸ ἠέρας πεπονημένος. εἰ δέ τις ἡ πόλις ἢ διώματις, πα-
 ρεῖτο, τότε πρότερον πρὸς ἀφ᾽ ἑαυτῶν, μετὰ τῆς καὶ Θάσον
 θαλάσσης πρὸς ἡλθον. ἐκαὶ δὲ τῶν πρὸς Νορβανὸν ἐν τοῖς
 στενοῖς λεγόμενοις καὶ πρὸς τὸ Σύμβολον στρατοπεδούντων,
 D πρὸς ἰδόντες αὐτοὺς ἠνάγκασαν ἀποστῆναι καὶ πρὸς ἀφ᾽ ἑαυτῶν
 ἀφ᾽ ἑαυτῶν. μικροῦ δὲ καὶ τῶν διώματιν αὐτῶν λαβεῖν ἐδέη-
 σαν ἀπολιπομένου ἀφ᾽ ἑαυτῶν Κασίους. εἰ μὴ πρὸς ἀφ᾽ ἑαυτῶν
 ἐβοήθησεν Ἀντώνιος, ὄξυτη γαμασῆ χροσάμηνος, ὡς
 ἀπίσειν τοῖς πρὸς Βερότον. ἦλθεν δὲ Κάσιος ἕτερον ἡμέρας
 δίκα, καὶ κατεστρατοπεδύσεν Ἀντώνιον Βερότος, Κάσιον
 δὲ Ἀντώνιος, τὰ δὲ ἐν μέσῳ τῶν στρατοπεδῶν πεδία Ρω-
 μάσι καὶ μάλιστα Φιλίππων καλοῦσι. καὶ μετὰ ταῦτα Ρω-
 μάσι δυνάμεις ἀνήλας σιωφείοντο. πληθεὶ μὲν οὖν
 οὐ παρ' ὀλίγον ἐλείποντο τῶν πρὸς Κάσιον, κασιῶ δὲ ὁ
 E πλων καὶ λαμωρήτην γαμασῶν ἐξέφαθι τὸ Βερότου
 φράδμα. χροσὸς γὰρ καὶ αὐτοῖς τὰ πλείστα τῶν ὀπλων
 καὶ ἄρματα ἀφ᾽ ἑαυτῶν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν. καὶ πρὸς ἑαυτῶν τὰ
 Βερότου ἀφ᾽ ἑαυτῶν διαίτη καὶ κεκοσμημένη χροσάμηνος ἠγε-
 μόνας ἐτίθεντο. τὸ δὲ ἐν χροσὶ καὶ πρὸς τὸ ἄμα πλεόντων
 ὡς πρὸς πρὸς φροσῆματος παρέχον τοῖς φιλοτιμότεροις. τοῖς δὲ
 φιλοκερδεῖς, καὶ μαχιστέροις ποιεῖν, ὡς πρὸς κτήματα
 τῶν ὀπλων ἀφ᾽ ἑαυτῶν. οἱ μὲν οὖν πρὸς Κάσιον
 καθαρμὸν ἐν ταῖς χροσάμηνος ποιησάμενοι, μικρὸν οὐσίτου καὶ
 δραχμάς κατ' ἀνδρα πέντε δένειμαρ εἰς ἡυσίαν. οἱ δὲ
 F πρὸς Βερότον, καθαρμὸν αὐτῶν τῆς ἀπολείας ἢ μικρο-
 λογίας, πρὸς τὸν μὲν ἐν ἀφ᾽ ἑαυτῶν τὸ φράτον, ὡς πρὸς ἔθος
 ὅσιν, ἐκἀθησαν. ἐπειθ' ἱερείων πληθεὶ κατὰ λόγους καὶ δρα-
 χμάς ἐκάσῳ πεντήκοντα ἀφ᾽ ἑαυτῶν, ὄψιν καὶ πρὸς ἑαυ-
 τῶν.

ἢ γὰρ ἐφ' αὐτῶν ἀπεστράμμενοι ὁραβδούχοι προσέωνε-
 κεν. λέγεται ὅτι καὶ πρῶτον ἐν τῷ Ἰνί καὶ πομπῇ χρυσῶν
 Κασίου νίκῃ Δι' ἀφ' ἑρμῶν πεσεῖν, ὀλιγοθύνη τὸ φέρον-
 τος. ἐπὶ δὲ ὄρνεά τε ἀφ' ἑρμῶν πολλὰ καὶ ἡμέραν ἐπεφά-
 ρετο ὡς φρατοπέδω, καὶ μελισσῶν ὠφθησαν ἑσμοὶ σιωπῶ-
 ντοί ποδὶ τόπον ἰνὰ τῆ χάριτος ἐντός, ὃν ἐξέκλεισαν οἱ
 μύθους, ἀφοσιούμενοι τὴν δεισιδαμονίαν ἀβέβαια καὶ τὴν Κασ-
 σίον αὐτὸν ὑποφύρουσαν ἐκ τῆς ἐπιπέδου λόγων, τοῖς ὅ-
 φρατοπέδω πρῶτα πασι δεδουλωμένοι. ὅθεν οὐδὲ ἕως
 ἄρτι μάχης ἐν τῷ παρόντι ἡμέρας πλὴν κρίσιν ἀλλὰ τεί-
 βην ἠξίου χρόνον τὸν πόλεμον, ἐρρωμένοι, χρεῖμασι, ὀπλων ὅ-
 και ἱερωμάτων πλήρη λειπομένοι. Βερότος ὅτι καὶ πρῶτον
 ἔσπευδεν ὡς ἄριστος τῶν κινδύων Δι' ἀφ' ἑρμῶν, ἢ τῆ πατρίδι
 τὴν ἐλευθερίαν ἀναλαβῆν, ἢ πρῶτα ἀνδραγαθίας ἐνοχλου-
 μένοις διαπύρμας καὶ φρατοίαις καὶ φρατοίαισι, ἀπαλ-
 λάξαι κακῶν καὶ τότε τὸς ποδὶ αὐτὸν ἰπποεῖς ὄρων ἐν τοῖς
 φρατοίαισι καὶ ταῖς ἀψιμαχίαις ἀημεροῦσιν καὶ κεραιῶ-
 τας, ἐξήρτο ὁ φρόνημα καὶ ἴνες ἀπονομίαι ἡρόμεται πρὸς
 τοῖς πολεμίοις καὶ Δι' ἀφ' ἑρμῶν καὶ ἐτέρων καὶ ὑπόνοιας,
 πολλοὶ τῶν Κασίου φίλων μετέστησαν ἐν τῷ σινοδρίῳ
 πρὸς Βερότον. εἰς ὅ τῶν Βερότου φίλων Ἀτέλλιος Ἰου-
 λιοῦτο, τὸ χρεῖμα πρὸς ἐμῶν κελύων. ἐρρωμένου ὅ τῶν Βερό-
 του Ἰνί βήτων ἔσεσθαι νομίζει μετ' ἐναυτὸν, Εἰ μηδὲν
 (εἶπεν) ἀπὸ, πλεῖον βιώσθη χρόνον. πρὸς τῆ Κασίου
 ἐδεδόκει καὶ τοῖς ἀπὸ πρὸς ἐκρουσεν οὐ μετείως ὁ Ἀτέλ-
 λιος. ἐδέδοκε δὲ μάχεσθαι τῆ ὑπεραίῳ καὶ Βερότος μὲν
 ἐν ἐλπίσι καλῶς καὶ λογιμοῖς φιλοσόφοις ἡρόμετος πα-
 ρεὶ δὲ δειπνῶν, ἀνεπαύετο Κασίον ὅτι Μεσάλας φησὶν δει-
 πνῆν τε καὶ ἑαυτὸν, ὀλίγους τῶν σιωπῶν ὡς ἀλαβόντα,
 καὶ σινοδρίῳ ὁρᾶσθαι καὶ σιωπῶν, οὐ φύσει σιωπῶν ὄντα.
 παυσανίου ὅ τῶν δειπνῶν λαβόμενον τῆς χάριτος αὐτὸν σφό-
 δρα, σιωπῶν εἶπεν, (ὡς ἄρ' εἰώθη) φιλοφρονοῦμενος Ἐλλη-
 νικῆ φωνῇ, Μαρτύρομαι σε Μεσάλα τῶντα Πομπηῶ
 Μάγνῳ ὡς ἀρετῆν ἀπὸ ἀφ' ἑρμῶν Δι' ἀφ' ἑρμῶν μάχης ἀναρ-
 ρίψαι τὸ ποδὶ τῆς πατρίδος κύβον. ἀγαθῶν μύθων ἰσχυρῶ
 ἔχοντα, εἰς τὴν τύχην ἀφορῶντες ἢ, καὶ Βουλδοσώμῳ κα-
 κῶς ἀπείπειν οὐ δίκαιον. τῶντα εἰπόντων φησὶν ὁ Μεσάλας τε-
 λωπῆα πρὸς αὐτὸν ἀσπασάσθαι τὴν Κασίον. εἶπεν ὅτι κε-
 κλημένοι εἰς τὴν ὑπεραίῳ ὅτι δειπνῶν ὑπὸ αὐτῶν, ἡμέλιος
 οὔσαν. ἅμα δὲ ἡμέρα πρῶτον καὶ τῶν Βερότου χάρι-
 κι καὶ τῶν Κασίου σύμβολον ἀγῶνος, Φοινικῶς χιτῶν. αὐ-
 τοῖς σιωπῶν εἰς ὅ μέσον τῶν φρατοπέδων καὶ λέγει Κασ-
 σίος, Εἴη μὲν ὡς Βερότε νικῆν, καὶ σιωπῆν τὴν πρῶτα χρό-
 νοὶ ἀλλήλοισι ὡς ἀφ' ἑρμῶν. ἐπεὶ ὅ τῶν μέγιστα τῶν ἀνδρα-
 γαθῶν ἀπὸ τῶν ἀφ' ἑρμῶν, καὶ τῆς μάχης ὡς ἀφ' ἑρμῶν κριθείσης,
 οὐ βράδιον αὐτῆς ἀλλήλοισι ἰδεῖν, ἢ γινώσκεις ποδὶ Φυγῆς καὶ τε-
 λωπῆς, καὶ ὁ Βερότος ἀπεκρίνατο, Νέος ὢν ἐγώ, Κασίε, καὶ
 φρατοίαισιν ἀπειροῦς, ὅτε οἱ δὲ ὅπως ἐν φιλοσοφίᾳ λό-
 γων ἀφ' ἑρμῶν μέγιστον, ἢ πασάμιν Κασίον Δι' ἀφ' ἑρμῶν
 ἑαυτὸν, ὡς οὐχ ὅσον οὐδὲ ἀνδρὸς ἔργον ὑποχωρῆν τῶν δαι-
 μονι, καὶ μὴ δέχεσθαι ὅ συμπίπτον ἀδεῶς, ἀλλ' ἀποδι-
 δράσκων ἰνὸν δὲ ἀλλοῖος ἐν ταῖς τύχαις γίνουσι καὶ θεοῦ
 καλῶς τὰ παρόντα μὴ βραβύσαντος, οὐδέ μοι πάλιν ἄλ-
 λας ἐλπίδας ἐξελείψαι καὶ φρατοίαισιν, ἀλλ' ἀπαλλάξουσι, τὴν τύχην ἐπαυῶν, Μαρτίας εἰδὼς δὲ τῆ πα-
 τρίδι τὴν ἐμμετῶ βίον, ἀλλ' ὅν ἐξῆσα δὲ ἐκείνον ἐλευθερῶν καὶ ἐνδεδόν. ὅτι τούτοις Κασίος ἐμειδίασεν,

A Nam coronam ei licitor inuersam obtulit. Ferunt etiam ante in spectaculo quopiam & celebritate auream Cassij victoriam circumlatam, lapso eo qui ferebat, procidisse. Adhuc aues carniuorae conspectae quotidie frequentes supra castra, iam apium examina glomerata quodam loco intra vallum visa: quem locum aruspices excluderunt expiandae gratia religionis, quae sensim etiam Cassium ex Epicuri praecipis transuersum rapiebat, militum certe animos profus obstrinxerat. Vnde segnis erat ad decernendum in praesenti acie, sed autor erat ducendi belli, quum essent a pecunia firmi, armorum & militum numero deficerentur. Brutus vero ante quoque maturabat quamprimum Martis aleam iacere, quod aut patriae reciperet libertatem, aut omnes mortales qui impensis, expeditionibus, molestijs fatigabantur, explicaret erumnis: tunc vero equitatum suum in praeludijs videns & leuibus praelijis superiorem & victorem, sustulit animos. Ac transitiones nonnullae ad hostes, delationesque aliorum & suspiciones, amicos Cassij frequentes traduxerunt in consilio in sententiam Bruti. Vnus aduersabatur ex Bruti amicis Atellius, qui expectandam censebat hyemem. Quarente Bruto quare arbitraretur anno post fore se potiorum, Si nihil, inquit, aliud, viam certe diutius. Id tulit aegre Cassius, offenditque reliquos non mediocriter Atellius. Visum igitur, postero die acie decernere. Brutus bonam spem ostendit, & cenam rationibus philosophicis traduxit, inde dedit se quieti. Cassium Messala ait solum cum paucis familiaribus cenatum, cogitandumque & taciturnum fuisse praeter ingenium suum conspectum: a cena eum manum suam pressisse, ac tantum pro solita sua comitate dixisse Graece, Testor, Messala, te, idem mihi quod Pompeio Magno accidere, praelio vno ut cogar iacere de patria aleam. Bonum animum tamen habemus, quum respicimus ad fortunam: cui, ut male consuluerimus, haud debemus diffidere. Haec Cassium ait Messala nouissima fatum salutem sibi dixisse: fuisse etiam in posterum diem se, qui natalis ipsius erat, ad cenam inuitatum. Orta luce signum in castris Bruti & Cassij sagum puniceum propositum fuit. Quum illi in medio, quod erat inter duos exercitus, spatio essent congressi, ait Cassius, Opto Brute victoriam, ut perpetuo felicem vitam inter nos mutuo transigamus. Sed quia maximae quaeque res mortalium sunt incertissimae, & si infeliciter pugnatum sit, haud facile iterum poterimus colloqui: quid de fuga & morte statuis? Cui occurrit Brutus, Iuuenis ego, Cassi, & in rebus tyro, haud scio quemadmodum rationem quandam sequutus philosophiae improbaui Catonem, quod sibi consciuisset necem: quasi nefas sit, neque ad virum pertineat, succubere fortunae, & non fortiter excipere quicquid casus tulerit, sed id refugere. Nunc alius in fortunis fio. Et si Deus id quod in manibus est, non recte dispensauerit, non faciam ut aliam de integro spem & apparatus experiar, sed occumbam fortunam laudans. Quippe Idibus Martijs largitus sum vitam meam patriae, propter quam alteram liberam duxi & claram. Tum arrisit Cassius,

Brutumque complexus, Hoc animo, inquit, pergamus in hostes. aut enim vincemus, aut non formidabimus victores. Hinc de acie instruenda amicis presentibus colloquuti sunt. Contendit autem Brutus à Cassio, ut dexterum cornu sibi permitteret, quod propter usum & ætatem potius existimabant ad Cassium permittere. Atqui concessit ei id quoque Cassius, atque Messalæ imperavit ut cum fortissima legione, quam ducebat, confisteret in dextero cornu. Brutus extemplo equites eximie ornatos eduxit, neque segnius peditum subsidium interposuit. Antonii milites forte fossas à paludibus, circa quas locauerant castra, ducebant in campum, ut vias Cassii ad mare tendentes interciderent. Cæsar sedebat in castris, ne tamen ob valetudinem aderat ipse, verum copiarum eius haud sane pugnuros hostes expectantes, tantum excursions ad opera facturos, leuibufque telis & tumultu turbaturos fossores, dum vero infestam in se aciem non attendunt, mirabantur inconditum clamorem & frequentem à fossis accidentem. Inter hæc allatis à Bruto ad duces tesseras in quibus signum scriptum erat, illoque legiones circumuecto & adhortante, pauci signum datum audiuere. Plerique eo non expectato intulerunt se vno impetu & clamore in hostes. Hanc confusionem sequuta turbatione & diuulsione legionum, Messalæ prima, inde proximæ prælatæ sunt cornu Cæsaris sinistrum, quæ ubi paululum extremos carpsere, & obruncauerunt non multos, sed cornu circumuenerunt, irruunt in castra. Ac Cæsar, ut ipse in Commentariis prodidit, quum quidam amicus eius M. Artorius visionem in somno vidisset quæ se iuberet secedere & faceffere ex castris, paulo ante exportatus fuerat, putaueruntque eum occubuisse. nam lecticam eius inanem iaculis & pilis traiecerant. In castris cædes edita eorum qui capiebantur, ac duo millia Lacedæmoniorum, qui nuper auxilio venerant, contrucidata sunt. Qui non circumdederant Cæsaris legiones, sed in frontem intulerant se, auerterunt facile percussos, concideruntque tres legiones, vnoque agmine cum fugientibus irruerunt in castra impetu victoriæ vna illati. Hi Brutum secum habebant. Quod vero non aduerterunt victores, id docuit occasio victos. Nam in nudam & laceram aduersam aciem, à qua abruptum dextrum cornu fuerat confectando, inuecti, mediam non impulere, sed graui certamine sunt excepti. Sinistrum cornu confusione & ignoratione eorum quæ acta essent, pepulere, confectatique in castra, diripuerunt ea neutro præfente imperatore. Antonius enim, ut aiunt, declinans initio incursum, receperat se in paludem. Nec Cæsar, qui castris se subduxerat, vsquam apparebat: verum Bruto aliqui cruentos gladios ostenderunt, occidisse eum iactantes se, narraueruntque faciem eius & ætatem. Iam media acies profligauerat ingenti cæde aduersos, eratque vnde quaque Brutus victor, sicut victus Cassius. quod vnum rem perdidit, quum neque Brutus ut vincenti Cassio succurreret, neque Brutum hic expectaret ut profligatum. Quandoquidem pro victoriæ signo Messalæ habet, quod tres aquilas

A καὶ τὸν Βροῦτον ἀσπασάμενος, Ταῦτα (ἔφη) φρονοῦντες, ἰωμὸν ὅτι τὸς πολεμίοις. ἢ γὰρ νικήσομεν, ἢ νικηθήσεμεν ἢ φοβησόμεθα. μὴ ταῦτα περὶ τῆς αὐτοῦ λόγος ἐγένετο, τῶν φίλων παρόντων. καὶ Βροῦτος ἠτείτο Κάσιον αὐτὸς ἠγεῖσθαι τῶν δόξιοι κέρας, ὃ δὲ ἐμπειρίαν καὶ ἡλικίαν μάλλον ἄν- πο Κάσιον προεβίβη. οὐ μὲν ἄλλα καὶ τὸ Κάσιος ἐδωκεν, καὶ τῶν ἡγεμάτων ὁ μαχιμώτατος ἔχοντα Μεσάλαν ἐκέλευεν ὅτι τῶν δόξιοι καταστῆναι. καὶ Βροῦτος ἄθις ἔστηγε τοῖς ἰππεῖς κεκοσμημένοις διασπαρπῶς, καὶ ὁ πέζον οὐ σχολαίτερον παρέβαλλεν. ἔτυχεν δὲ οἱ περὶ Ἀντώνιον ἀπὸ τῶν ἐλάν οἷς προεβίβητο πέδον, ἐμβαλόντες τὸ φερίσ εἰς τὸ πέδιον, καὶ τῶν ἰππεῖς ἰδοῦς τῶν Κάσιου προεβίβητο ἰππεῖς. ἐφῆρθε δὲ Κάσιος, οὐ παρὼν αὐτὸς δὲ ἀδένειαν, ἀλλ' ἡ δυνάμεις οὐ πῶν μαχίοντα προεβίβητο τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ μόνον ἐκδρομῆς χεῖρα εἰς τὰ ἔργα καὶ βέλεσιν ἐλαφροῖς καὶ ἰσχυροῖς τοῖς ὀρύσσοντες ἑπιπαρσισίαν, καὶ τοῖς ἀπιτεταγμένοις οὐ προεβίβητο, ἐθαύμαζον τὴν περὶ τῶν φερίσ κραυγῶν, ἀσημον οὔσαν, καὶ πολλῶν προεβίβητο. ἐν τούτῳ γραμματείων τε περὶ Βροῦτου τοῖς ἡγεμόσι φοιτῶντων, ἐν οἷς ἂν ὁ σιωπήμα γηραμμόν, αὐτὸ τε παρεξίοντος ἰππεῖ τα ἡγεμόνα, καὶ προεβίβητο, ὀλίγοι μὲν ἔφασαν ἀκούσαι ὁ σιωπήμα παρεξίοντος οἱ δὲ πλεῖστοι, μὴ προεβίβητο, ὀρίνη μὴ καὶ ἀλαλαγμῶν προεβίβητο τοῖς πολεμίοις. ἡρομῆνις δὲ δὲ ἀπαξία τῶν αὐτοῦ ἀνωμαλίας καὶ διασπασμοῦ τῶν παρμῶν, ὁ Μεσάλα προεβίβητο. εἶτα τὰ σιωπῆμα παρήλλαπε τὸ Κάσιος προεβίβητο καὶ βραχέα τῶν ἰσχυρῶν ἡγόντες, καὶ καταβάλλοντες οὐ πολλοῖς, ἀλλ' ἡ προεβίβητο, ἐμπέποιον εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ Κάσιον μὲν, (ὡς αὐτοῖς ἐν τοῖς ἡγεμόμασιν ἰσχυρῶν) τῶν φίλων πρὸς Ἀρτωείου

D Μάρκου καὶ ὕπνον ἰδόντος ὅτι κελύσσον ἐκστῆσαι Κάσιον καὶ μετελθεῖν ἐκ τῶν χερσῶν, ἐφάσε μικρὸν ἡ προεβίβητο, ἐδόξεν τε τεθνήσκει. τὸ γὰρ φροσὸν κενὸν ἀκνητοῖς καὶ ὑσώσι βάλλοντες διήλασαν. ἡ ὁ φόνος ἐν τῶν στρατοπέδῳ τῶν ἀλισημῶν, καὶ διεσχίλιοι Λακεδαιμονίων ἡκόντες ὅτι κερσὶ νεωσὶ συγκρατεκῆπσαν. οἱ ὁ μὴ κικλωσάμενοι τοῖς Κάσιος, ἀλλὰ σιωπημένους, ῥαδίας μὲν ἀπιτρέψαντο τεταραγμένους, καὶ διέφθησαν ἐν χερσὶν τῶν ἡγεμόνα, καὶ σιωπημένους εἰς τὸ στρατόπεδον τοῖς φερίσσι, ἡ ὁ φόνος τῶν κερσὶν σιωπημένους μὲν ἑαυτῶν ἔχοντες τὸν Βροῦτον, ὃ δὲ οὐ σιωπηδὸν οἰκωνῶντες, ἐδείκνυε τοῖς ἡγεμόμοις ὁ Κάσιος. εἰς γὰρ τὰ γυμνά καὶ προεβίβητο τῶν εὐδαιμονίας φάλαγγος, ἡ τὸ δόξιον ἀπεσάθη, προεβίβητο τῶν δόξιοι ἀσάμενοι, τὸ μὲν μέσον οὐκ ἔξεωσαν, ἀλλ' ἀγῶνι μεγάλῳ σιωπῆχοντο τὸ δὲ ἀνώνυμον ἀπαξία καὶ ἀγῶνι τῶν ἡρομῶν ἐτρέψαντο, καὶ καταδιώξαντες εἰς τὸν χερσὶν διεπόρθησι, ὁ δὲ τέρου τὸ ἀδελφῶν παρόντος. Ἀντώνιος τε γὰρ (ὡς φασιν) ἐκκλίνας ἐν χερσὶ τῶν ἔφοδον, εἰς τὸ ἔλος ἀνεχώρησεν, καὶ Κάσιος οὐδαμῶν φανερὸς ἦν, ἐκπεσὼν τῶν χερσῶν. ἀλλὰ Βροῦτος πνέσ, ὡς ἀηρηκῆτες αὐτὸν, ἐπεδείκνυον ἡγεμόνα τὰ ἔφθη, φερίσσι ἰδὲαν ἡ εἰχεν καὶ ἡλικίαν. ἡ δὲ δὲ τὸ μέσον ἔξεωκει φόνῳ πολλῶν τοῖς ἀπιτεταγμένους, καὶ πῶντελῶς ἐδόκει κερσὶν ὁ Βροῦτος, ὡς ὁ Κάσιος κερσ-

τεῖσθαι. καὶ τὸ μόνον αὐτῶν διέφθηρε τὰ προεβίβητο, τῶν μὲν ὡς νικῶντι Κάσιον μὴ βοηθήσαντος, τῶν δὲ Βροῦτον ὡς ἀπολωλῶτα μὴ προεβίβητο. ἐπεὶ τῆς γὰρ νίκης ὄσον ὁ Μεσάλας ἦνεται τὸ τρεῖς ἀετούς

καὶ πολλὰ σημεῖα λαβεῖν τῶν πολεμίων, οὐκ εἰκότως ὅμηδεν. αἰαχάρων δὲ ὁ Βροῦτος, ἡ δὲ Διαπεπορημένων τῶν Καίσαρος, ἐθαύμασε, ὅτι Καίσιου στρατήγιον οὐχ ὀρανοῦ φηλὸν (ὡς εἰώθει) περιφανόμηνον, ἀλλὰ τὰ ἅλλα καὶ χῶρον ἠρείπετο γὰρ διὸς τὰ πλείστα, καὶ κατέσπασε τῶν πολεμίων ἐμπροσπίων, ἀλλ' οἱ δοκίμιότες ὅζυτερον βλέπειν τῶν ἑτέρων, ἔφραζον αὐτῶν πολλὰ μὲν ὀραῖν λαμπρόντα, πολλοὺς δὲ ζεφυροῦς θυρεοὺς ἐν τῶν χάρακι τῶν Καίσιου Διαφερομένων. οὐκ ἔμελλε δοκεῖν αὐτοῖς οὔτ' ἀριθμὸν οὔτ' ὄπλισμὸν εἶναι τῶν ἀπολλελεμένων Φυλάκων. οὐ μὲν γὰρ πλῆθος ἐπέκεινα φαίνεσθαι νεκρῶν, ὅσον εἰχὸς ἢ νενικημένων καὶ κρατοῦ ταγματῶν πομπῶν. ταῦτα πρῶτον ἐνοιῶν παρέστη τῶν Βροῦτων τῶν συμπύματος. καὶ καταλιπτῶν φραζῶν ἐν τῶν στρατοπέδῳ τῶν πολεμίων, ἀνεκάλυψε τῶν δεικνύσας, καὶ σιωπήσας ὡς Κασσίω βοήθησεν. ἐπέσπερατο δὲ οὔτω τὰ κατ' αὐτόν. οὔτε τι πρῶτον ἐκδρομῶν τῶν περὶ Βροῦτον ἠδέως εἶδεν, ἀλλὰ σιωπῆματος καὶ παρὰ τὰ γράμματα ἡμοιούτων, οὔτ' ὅτι κραπιώτες, ἀλλὰ ὠρμησαν ἐφ' ἀπὸ γὰρ καὶ ὠφέλειαν, τῶν περιεῖναι καὶ κυκλοῦσθαι τοῖς πολεμίοις ἀμελήσαντες, ἠρέσκον αὐτῶν τὰ περὶ τὸ μέγα μελλήσει δὲ πιν καὶ Διαπεπορημένων ἢ περὶ τὴν καὶ λογισμῶν στρατηγῶν, ἵνα τῶν δεξιῶν τῶν πολεμίων περιελαμβανέτο καὶ τῶν ἰππέων διὸς ἀπορραγῶν φυγῆ πρὸς τὴν θάλασσαν, ὀραῖν καὶ τοῖς περὶ τῶν ἀδιδόσας, ἐπειρήσθαι κατέχειν καὶ πρὸς ἀλάσας. ἐνὸς δὲ σημειώσου φέρωντος, ἀφαιρπῶσας τὸ σημεῖον ἐπέσπερατο τῶν πολεμίων, μηδὲ τῶν περὶ τὸ σῶμα τεταγμένων αὐτῶν παρὰ τὸν ἐπὶ συμμάχων. οὔτω δὲ βιασθεῖς ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγων ἐπὶ λόφον ἔχοντα πρὸς τὸ πεδίον σκοπῶν. ἀλλ' αὐτὸς μὲν ὅσθεν κατεῖδεν, ἢ μολὶς τὸν χάρακα πορθούμενον ἠὲ γὰρ ἀδενὴς τὴν ὄψιν. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν ἰππῆες ἐώραντο πολλοὶ περιελαύνοντες, οὓς ὁ Βροῦτος ἐπέμψεν. εἶκασε δὲ ὁ Καίσιος πολεμίοις εἶναι, καὶ διακείν ἐπ' αὐτόν. ὁμοῦ δὲ τῶν παρόντων ἕνα Τιτίνιον ἀπέστειλεν κατὰ τὸν ὄψιν. ὅτι ὅτι ἐλάσθη τοῖς ἰππέας πρῶτον, ἀλλ' ὡς εἶδον ἄνδρα φίλον, καὶ Καίσιον πιστόν, ἀλαλάξαντες ὑφ' ἠδονῆς, οἱ μὲν σιωπήσει ἠσπάζοντό τε καὶ ἐδδξιοῦντο, καταπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἰππων, οἱ δὲ ἄλλοι περὶ αὐτόν ἐν κύκλῳ περιελαύνοντες ἀμα παλαιὴ καὶ πατάγῳ Διαχράσας ἀμετεῖαν, τὸ μέγιστον ἀπειρήσαντο κακῶν. ἐδδξε γὰρ ὁ Καίσιος ἀληθῶς ἵνα τῶν πολεμίων ἔχεσθαι τὸν Τιτίνιον, καὶ τὸτο δὲ φήσας, Φιλσχυροῦς ἀνεμίνα μὲν ἄνδρα φίλον ἀπὸ τῶν πολεμίων ἰδεῖν, ἀπεχώρησεν εἰς πῖνα σκηνῶν ἔρημον, ἕνα τῶν ἀπελευθέρων ἐφελκυσάμενος Πίνδαρον, ὃν ἐκ τῶν καὶ Κρασοῦν ἀτυχημῶν ἐπὶ ταῦτ' εἶχε τὴν ἀνάγκην ἵνα αὐτῶν παρεσθλασμένον. ἀλλὰ Παρθῶν μὲν διέφυγε, τότε δὲ τῶν χαμύδας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἀμαγαγῶν, καὶ γυμνώσας τὸν τρεῖς χηλον ἀποκάλυψε παρέσθεν. ἀπέστη γὰρ ἡ κεφαλὴ εἰς τὰ σῶματα. τὸν δὲ Πίνδαρον ὅσθεις εἶδεν ἀδδξῶν μετ' ὅσον φόνον. ἐξ οὗ καὶ παρέσθεν εἰσοῖς δδξασ ἀπέσθεν τὸν ἄνδρα μὴ κελθασθεῖς. ὀλίγω δὲ ὑφ' ὅσον οἱ ἰππῆες ἐχώρησαν φαίεροι, καὶ Τιτίνιος ἐσεφατωρήσας ἵνα αὐτῶν ἀπὸ τῶν πρὸς Καίσιον. ὡς δὲ κλαυθμῶν καὶ βοῆ τῶν φίλων ὀδυρομένων καὶ δις φοροῦστων ἔγνω τὸ πάθος τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ἄγνοιαν, ἐσπασατο τὸ εἶφος, καὶ πολλὰ κακίστας τῶν δὲ τῶν μὲν ἦσαν ἐγνωκῶς τῶν Καίσιου παρεσθλασσε,

A & multa signa militaria cepissent de hostibus, illi nullum. Recipiens se Brutus castris iam euastatis Caesaris, miratus est Cassii praetorium se non videre excelsum undique, ut solet, & conspicuum, neque alia loco suo posita. Siquidem diruta statim pleraque tentoria & deiecta fuerunt, ubi irruerunt hostes in castra. Caeterum qui peruidebant ex amicis Bruti acutius, docuerunt eum multa videre se fulgentia, multa etiam inargentata scuta in castris Cassii huc illuc ferri, caeterum haudquaquam videri sibi vel numerum vel armatum esse relictæ stationis, nec tamen cumulos ultra apparere cada-

B uerum, quantos par erat stratis tot legionibus. Ea primum cogitationem Bruto subicere casus Cassii: relictoque in hostium castris praesidio, reuocauit insequentes, contraxitque eos ad ferendam Cassio opem. Cum illo autem actum ad hunc modum fuerat: Nec primam incursionem viderat libenter Bruti militum sine signo & imperio datam: neque quod victores statim ad rapinam & praedam ruerunt, omittentes circuire & circumfundere hostes, ea res ei placuit. Cunctatione autem quadam & mora potius quam alacritate & consilio ducum cinctus ab dextero hostium cornu est. Equitatu confestim effusa fuga ad mare ablato videns pedites quoque pedem referentes, laborauit eos retinere & reuocare. Vni etiam signifero fugienti eripuit signum, idque ante pedes suos defixit, quum cohors quoque praetoria eius ægre diutius cohæreret. Ita tandem cum paucis coactus est in collem, vnde despici in campum poterat, se recipere. Caeterum nihil ipse contuebatur. nam aciem habebat obtusam. Tantum castra sua conspexit, idque etiam vix, diripi. Comites eius magnam equitum manum, quam mittebat Brutus, contemplati sunt aduehentem. Hos Cassius hostes esse & confectari existimauit se. Vnum tamen ex comitatu misit speculatum, Titinium. Hunc ut aduenientem conspicati sunt equites, & hominem amicum & fidum Cassio videre, sublato praegaudio clamore familiares ex equis desilientes salutauerunt & complexi sunt eum, alii undique eum nimio gaudio ouantes & strepentes sunt circumiecti. qua re magnum malum effecere. Nam Titinium arbitratus est Cassius vere ab hostibus comprehensum, atque hactenus loquutus, Nimirum dum nimium vitæ sumus cupidi, sustinuumus amicum ab hostibus videre correptum. Mox discessit in tentorium quoddam desertum, vnum trahens secum libertum Pindarum, quem ex Craffi clade ad hanc necessitatem secum habebat destinatum. Verum Parthis elapsus est: at tunc chlamyde obuoluto capite ceruicem aperitam praebuit praecidendam. Caput enim seorsum à trunco repertum fuit. Pindarum vero post eam caedem nemo mortalium conspexit. Vnde suspicati sunt aliqui eum iniussu Cassium occidisse. Mox cogniti equites sunt, & Titinius coronatus ab eis perrexit ad Cassium. Qui ut ex ciulatu & clamore lamentantium & lugentium amicorum ducis cognouit casum & errorem, strinxit gladium, multumque cessationem incusans suam seipsum peremit. Brutus ut fuscum cognouit Cassium, properauit ad eum. Necem prope castra iam accepit.

της βραδυτήτος εαυτὸν, ἀπέσφαξεν. Βροῦτον δὲ θάνατον ἐλθὺς ἠδὴ τῶν χάρακος ἤκουσε.

Qui quum corpus Cassii complorasset, & Romanorum vltimum appellasset eum, quod existere deinceps par animus non posset in vrbe: exornauit eum, misitque Thasum, ne confusionem ibi funus eius crearet. Milites eius collectos consolatus est: quos rebus omnibus necessariis cernens spoliatos, pro amissis octo millia nummum in capita pollicitus est. Illi cum oratione eius recreati, tum doni admirati sunt magnitudinem, abeuntemque acclamationibus profecti, atque laudibus in caelum extulere tanquam ex quatuor imperatoribus solum in conflictu inuictum. Factum testatur quam recte confusus sit se fore praelio superiorem. Paucis enim legionibus omnes qui ex aduerso steterunt fudit fugauitque. Quod si omnibus esset ad praelium vsus, neque praeterlati plerique hostem concurrissent ad praedam, nulla videtur eorum pars permanens integra fuisse. Ceciderunt ex eius exercitu octo millia, connumeratis seruis qui castra sequebantur, quos nominabat Brutus brigas. Ex hostibus Messala ait bis totidem vel amplius arbitrari se desideratos. Quo magis percussu illi fuerunt prius quam Cassii seruis, Demetrius nomine, vesperi ad Antonium cum paludamento & gladio, quae confestim detraxerat corpori, venisset. Quibus allatis, ita sustulerunt animos, vt prima luce instructum exercitum in aciem educerent. Quia vero vtraque Bruti castra in anticipi erant fluctuatione, (nam ipsius propria captiuorum plena exactiorem custodiam requirebant, altera Cassii ferebant iniquo animo ducis mutationem, sed & nonnulla inuidia odioque flagrabant aduersus victores victi) placuit armari copias, verum pugna abstinuit. Ex captiuis, seruitiorum multitudinem suspecte inter milites versantium imperauit interfici: ex liberis capitibus aliquos dimisit, ab hostibus dicens potius captos, atque apud illos captiuos & seruos esse, apud se liberos & ciues. Sed quum cerneret amicos suos & duces implacabiles, occultans alios & ad euadendum adiuuans seruauit eos. Erat quidam Volumnius mimus & Sacculio fannio capti. Hos Brutus quum contemneret, adductos ad eum accusauerunt amici eius ne tunc quidem a diceris & contumeliis in ipsos iaciendis temperare. Quum Brutus aliis intentis curis taceret, Messala vero Coruius censeret in tentorio multatos verberibus nudos ducibus hostium remittendos: quo viderent qualibus in bello compotioribus & familiaribus haberent opus: aliqui ex astantibus arrisere P. Casca, qui Caesarem vulnerauit primus, Indignum, inquit, est, vt mortuo Cassio per ludum & risum parentemus. at tu declarabis, brute, ecquam memoriam habeas imperatoris, vel puniendo vel conseruando eos qui irridebunt & obrectabunt illi. Eo dicto exarsit vehementer Brutus: & Quid igitur, inquit, me Casca rogatis, quin agitis pro vestro arbitrio? Hoc eius responsum pro assensione aduersus illos miseros accipientes, abreptos interfecerunt. Hinc donum militibus persoluit: ac modice correptis, quod non accepto signo incondite sine imperio insultum fecissent in hostes, promisit, si dimicassent strenue, duas vrbes se eis praedae & direptioni daturum,

A καὶ ὁ μὲν σῶμα τοῦ Κασίου, καὶ τὸν φερόμενον ἔγρατον ἀνδρᾶ Ρωμαίων τῶν Κάσιον, ὡς οὐκ ἐπὶ τῇ πόλει τηλικούτου φρονήματος ἐγένεσθαι διωαυμένου, παρέπεμψε καὶ ἀπέπεμψε εἰς Θάσον, ὡς μὴ σύγχισιν αὐτοῦ τῶν ἀρχαίων κηδύμενον. αὐτὸς δὲ τὰς στρατιώτας σωμαζαγῶν παρεμύθησατο, καὶ πύτων ὄραν ἀπεπερημένους τῶν ἀγαθῶν, ἵππευσε κατ' ἀνδρᾶ δι' ἑκατῶν δραχμῶν αἰτῆ τῶν ἀπολωλότων. οἱ δὲ πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀνεθάρρησαν αὐτῷ, καὶ τῆς δωρεᾶς ἐθαύμασαν τὸ μέγεθος· καὶ μὴ βούλησθε περὶ ἀπείρητα μεγαλιώοντες, ὡς μόνον ἀπῆτην εἰ τῇ μάχῃ τῆ τεσσάρων ἀνδραγαθῶν γενημένην. ἐμψύρει δὲ τὸ ἔργον, ὅτι τῇ μάχῃ παρέσταν καλῶς ἐπίσταν. ὀλίγοι γὰρ τὰ γμάσιν ἀπορῶντες ἐτρέψαντο τὰς ἀπείρητας. εἰ δὲ πᾶσιν ἐχρηστάτο πρὸς τὴν μάχην, καὶ μὴ παρελθόντες οἱ πλείστοι τοῖς πολέμοις ἐπὶ τῶν πολέμοις ὄρμησαν, ὅσῳ ἀνέδοκε μέγας αὐτῶν ἀπῆτην. ἐπεσον δὲ τούτων μὲν ὀκτακισχίλιοι σὺ τοῖς στρατευομένοις οἰκέταις, οἱ Βεργῶν ὁ Βερδὸς ἀνόμαζεν τῶν δὲ Κασίων, Μεσάλας φησὶν οἰεῖσθαι πλείους ἢ διπλασίους. διὸ καὶ μάλλον ἠθύμου ὄκεινοι, παρὶν ἢ Κασίους τρεῖς πᾶσι, ὄνομα Δημήτριος, ἀφίκετο πρὸς Ἀντωνιον ἐπείρου, ὁ δὲ πρὸ τῆς νεκροῦ τῆς χλαμύδας λαβὼν καὶ ὁ ξίφος. ὧν χρημαζέντων οὕτως ἐθάρρησαν, ὡς τε αὐτὴ ἡμέρα παραγῶν ὠπλισμένῳ ἐπὶ μάχῃ τῶν δυνάμιν. Βερδὸς δὲ τῶν στρατοπέδων ἐκατέρωθεν ἀλθόντος ἐπισφαλαῖς, (ὁ μὲν γὰρ αὐτὴν καταπεπλησμένον ἀχμαλώτων, ἐδεῖτο φυλάκῃς ἀκρίβους ὁ δὲ Κασίος, τὴν μεταβολὴν τῆς ἀρχῆς ἐραδίως ἔφερον, ἀλλὰ καὶ φθόνου ἢ καὶ μίσους ἠπλημένους ἐνὶ αὐτοῖς πρὸς τὸν νεκρῶν) ὀπλίσει μὲν ἔδοξε τὸ στρατεύμα, μάχης δὲ ἀπέχετο. τῶν δὲ ἀχμαλώτων ὁ μὲν δουλικῶν πλήθος ἐνελεύμενον ὑποστήσας τοῖς ὄπλοις ἐκέλευσεν ἀγαγεῖν αὐτῶν, τῶν δὲ ἐλευθέρων τούτων ἀπέλυσε, φάσκων ὑπὸ τῶν πολέμοις μάλλον ἠλωκέναι αὐτοῖς, καὶ παρ' ἐκείνοις ἀχμαλώτους εἶναι καὶ δούλους, παρ' αὐτῶν δὲ ἐλευθέρους καὶ πολίτας. ὡς δὲ τούτους φίλους ἔωρα καὶ τούτους ἠγεμόνας ἀδελφάκτως ἐχρῆται, ἀποκρύπτων ἢ σιωπεύοντων ἔσωζεν. ἡ δὲ τις Βολούμιος Μίμος καὶ Σακουλίων γῆνοποιός ἠλωκῆτες, οὓς εἰ ὅσῳ λόγῳ πηλεῶν τῶν Βερδῶν, πρὸς ἀρχῆς οἱ φίλοι κατηγόρου, ὡς ὅσῳ νῦν τῆ λέγειν καὶ σκώπειν πρὸς ὑβριν αὐτῶν ἀπεχρημένους. ἐπεὶ δὲ Βερδὸς μὲν ἐσίγη, πρὸς ἑτέρας ὧν φροντίσι, Μεσάλας δὲ Κορβίνος ἐδικαίου πληγῆς καλασθέντας ἐπὶ σκηπῆς γυμνοῦς ἀποδιδύμαι τοῖς στρατηγῶσι τῶν πολέμοις, ὅπως εἰδῶσιν οἷον δέονται στρατῶν ὁμοῖοι συμποτῶν, καὶ σιωπήσαν· εἶποι μὲν τῶν παρόντων ἐγέλασαν· Πρόπλιος δὲ Κάσκιος, ὁ παρὰ τοῦ Καίσαρος πατῆρας, Οὐκαλῶς (ἔφη) τὴν δεικνύει Κασίον παίζοντες καὶ γελοιοποιῶντες ἐναγίζοντι· σὺ δὲ (εἶπεν) ὦ Βερδῶν, δείξεις ὅπως ἐχῆς μνήμης πρὸς τὸν στρατηγόν, ἢ καλασθῆς ἢ φυλάξῃς τοῦς χλαμύδας καὶ κακῶς ἐρεμῶντας αὐτὸν πρὸς τὸν Βερδόν, ὃ μάλα διεχρήσας, Τίδῳ (εἶπεν) ἐμοῦ πτωχάνεατε Κάσκιος, καὶ οὐ πρὸς αἴθετε ὁ δόξαν ὑμῖν; αὐτῶν ἐκείνου τὴν ἀποκρίσιν, συγκατάσταν ποιησάμενοι καὶ τῶν ἀθλίων ἀνδραγαθῶν, διέφθειραν αὐτοῦς ἀπαγαγόντες. ἐκ τούτου τὴν δωρεὰν ἀπέδωκε τοῖς στρατιώταις, καὶ μετὸν μεμψόμενος ἐπὶ τῶν σιωπήματι μὴ λαβόντας, αὐτὸν τῶν ἀγαθῶν ἀτακτότεροι ἐβλάστησαν τοῖς πολέμοις ἵππευσε καλῶς ἀγωνισαμένους δύο πόλεις εἰς ἀρπαγῆν καὶ ὠφέλειαν αἰήσαν,

ταῖς, καὶ μετὸν μεμψόμενος ἐπὶ τῶν σιωπήματι μὴ λαβόντας, αὐτὸν τῶν ἀγαθῶν ἀτακτότεροι ἐβλάστησαν τοῖς πολέμοις ἵππευσε καλῶς ἀγωνισαμένους δύο πόλεις εἰς ἀρπαγῆν καὶ ὠφέλειαν αἰήσαν,

Θεσσαλονικίω καὶ Λακεδαιμόνα. τὸ πρὸς Βρούτῳ βίω
μόνον ἔνεστι τῆς ἐγκλημῆς ἀναπόλογτον· εἰ καὶ πολὺ τούτων
δεινότερα νικητήρια τοῖς στρατομηνοῖς Ἀντωνίου καὶ Καί-
σαρ' ἔξεπσαν, ὀλίγου δὲ πάλαις Ἰταλίας τοῖς παλαιῶσι οἰ-
κήτορας ἔξελάσαντες, ἵνα χώρην ἐκείνοι καὶ πόλεις τοῖς μὴ
παρασηκυσίας λάβωσιν, ἀλλὰ τούτοις μὲν ἄρχην καὶ κρατεῖν
ἔπειθετο, τὸ δὲ πολέμου τέλος, Βρούτῳ δ' ἄρ' ἔδοξε ἀρε-
τήσ, οὔτε νικᾶν οὔτε σώζεσθαι σωχερῶς τῶν τῆς πολέμου,
ἢ μὲν τῆς καλῆς καὶ δικαίας καὶ ταῦτα, Καλαίου τεθηκός, ὅς
αἰπὰ εἶχεν καὶ Βρούτῳ εἰάγειν εἰς ἕνα τῶν βιαιοτέρων. ἀλλ'
ὡς περὶ πλῶν πηδαλίῃσι σωτερόντος, ἔτερον ζύλα πρὸς-
πλῶν καὶ παρασηκυσίας ἐπιχειροῦσιν, οὐκ ἔστι μὲν, ἀλλὰ καὶ
ἵμαχοίμοι πρὸς τὴν χεῖρα· οὕτω Βρούτος ἐδυνάμει
τοσαύτη καὶ μετεώρεσι παρασηκυσίας, οὐκ ἔχων ἰσορροποιῦ-
τα στρατηγόν, ἡναγκαζέτο χεῖρα τοῖς παρῶσι, καὶ πολλὰ
παρασηκυσίας λέγειν τῶν ἐκείνοις δοκῶντων. ἔδοξε δὲ ὅσα
τοῖς Καλαίου στρατιώταις ἔπειθετο βελτίους παρέξειν δις μεταχει-
ριστοῖσι γὰρ ἦσαν, ἐν μὲν τῶν στρατιωτῶν δὲ ἀναρχίαν θεοσηκυσ-
μοῖ, πρὸς δὲ τοῖς πολεμίοις ἄρ' ἔτι μὴ ἦσαν ἀποδειλιώ-
τες. ὁ δὲ βέλτιον εἶχε τὰ παρασηκυσίας τοῖς περὶ Καίσα-
ρα καὶ Ἀντωνίον, ἀγρὰ τε χεῖρα τοῖς ἀναρχαῖα, καὶ ἄρ'
χειρότητα τῶν στρατιωτῶν, χεῖρα μὲν μορφήν πρὸς δοκῶσιν.
εἰλούμοι γὰρ πρὸς ἔλεσι, καὶ μὲν τὴν μάχην ὄμβρον φη-
νοπωρεῖαν ἐπιχειροῦσιν, πηλὸν κρατεῖν πηλὸν τὰς σκη-
νάς, καὶ ὕδατος, τῶν χεῖρα πηλημοῖ ἄρ' ἔτι ψυχός. ἐν
τούτῳ δὲ οὐσιν αἰσῶσι ἦκεν ἀγρήναι περὶ τῆς καὶ θαλάσσης
χηροῖς ἀτυχίας περὶ τὴν στρατιάν. ἔξ Ἰταλίας γὰρ πολ-
λίω χεῖρα μὲν τῶν Καίσαρος αἰ Βρούτῳ ἦεν ἐπιπε-
σοῦσα διέφθειραν, ὡν ὀλίγοι πηλὸν τὰσι τοῖς πολεμίοις ἄρ'
φυρόντες, ἔπειθετο λιμὸν τῶν ἰσίων καὶ τῶν χεῖρα ἔαθοντες
διεχρόντο. ταῦτ' ἀκούσαντες ἔσπευδον εἰς μάχης κριθῶναι,
πρὶν ἀστέσθαι τὸν Βρούτῳ ὅσον αὐτῶν γέρονεν ἀτυχίας. καὶ
γὰρ μὲν ἡμέρα σωῦσθαι τὸν τε καὶ γίνω ἄμα καὶ τὸν καὶ θα-
λάσσης ἀγρήναι κριθῶναι. τύχη δὲ πηλὸν μάχην ἠκαχία τῶν
ἐν ταῖς ναυσὶν ἠγεμόνων, ἠγρόσηε τὸ κατάρθωμα Βρούτος, ἡ-
μερῶν εἶχεσι ἄρ' ἔτι χεῖρα. οὐ γὰρ αἰ εἰς δόξτερον μάχην
πρὸς ἦλθεν, τὰ μὲν ἀναρχαῖα τῆς στρατιᾶς παρεσκευασμένος
εἰς πολὺν χρόνον, ἐκαστὸν δὲ τῆς χώρας ἰδρυμόνος, ὡς τε καὶ
χεῖρα ἀπαρῆς, καὶ πρὸς τοῖς πολεμίοις δις ἐκείων ἔ-
χειν τὸν στρατιωτῶν. τὰ δὲ κρατεῖν βεβαίως τῆς θαλάσσης,
καὶ νεικηκέναι περὶ τὸ κατ' αὐτὸν, ἐπὶ ἔλπίδων μεγάλων
καὶ φρονημάτων γέρονος. ἀλλὰ τῶν παρασηκυσίας (ὡς εἰ-
κεν) οὐκ ἔτι πολλοῖς ὄντων κατεκτῆναι, ἀλλὰ μοναρχίαν δεο-
μόνων, ὅθεν εἰάγειν καὶ μετασῆσαι τὸν μόνον ἐμποδῶν ὄντα
τῶν κρατεῖν δυναμῶν βουλόμονος, ἀπέχεσθαι τὴν τύχην
ἐκείνου, καὶ περὶ ἔγχεσθαι τὸ μὴ λαθεῖν τὸν Βρούτῳ ἀφικ-
μόνῳ μέλλοντος γὰρ αὐτῶν μάχουσαι, πρὸς μίαν ἡμέραν ὄ-
ψε Κλωδίου τῆς οὐκ τῶν πολεμίων ἀτόμοτος ἦκεν ἀγρήναι
ὅτι διεφθαρμένον ἠδηκέναι τὸν σόλον οἱ περὶ Καίσαρα,
σπεύδοσι ἄρ' ἔτι γινώσασθαι. ταῦτα λέγων ὁ ἀνδρῶν οὐκ
εἶχε πῆσιν· οὐδὲ εἰς ὅσον ἦλθε τῶν Βρούτῳ, κατὰ φρονητῆς
πρὸς τὰσι, ὡς μηδὲν ἀκχερῶς ὕγιες, ἢ τὰ ψευδῆ πρὸς
χεῖρα ἀπαγγέλλων. ἐν ἐκείνῃ δὲ τῆς νυκτὶ πάλιν φασὶν εἰς ὄ-
ψιν ἔλθειν τὸ φάσμα τῶν Βρούτῳ, καὶ τὴν αὐτῶν ἐπιδειξάμονον ὄψιν, ὁ δὲ εἶπεῖν, ἀλλ' οἴχεσθαι. Πό-
πλιος δὲ Βολούμοιος, ἀπὸ φιλόσοφος καὶ σωστρατευμόνος ἀπὸ ἄρχης Βρούτῳ, τῶν μὲν οὐ λέγει τὸ σημεῖον,

A Thessalonicam & Lacedaemonem. Hoc Bruti vi-
tae crimē vnum inest inexcusabile: quamuis mul-
to his tristiora militibus praemia Antonius & Cae-
sar tribuere. qui omni pene Italia veteres exegerūt
cultores, ut agrum illis & oppida darēt aliena. Ve-
rum istis imperare & dominari propositus erat bel-
li finis: Bruto vero ob virtutis opinionem nec vin-
cere nec incolumi esse à vulgo nisi cum honesto
& iustitia concedebatur, idque Cassio defuncto,
cui obiectatum fuit quod Brutum quoq; ad non-
nulla impelleret violentiora. Ceterum sicut in
cursu gubernaculo confracto ligna alia affigere &
accommodare tentant, non apte quidem, sed ne-
cessario machinantes id ad euitandum pericu-
lum: ita Brutus in tanto exercitu rebusque ancipi-
tibus cogebatur parisi inopia ducis accommodare
se praesentibus, multaque ex eorum nutu facere &
dicere quae illis placebant. Placebant autem, quae-
cunque Cassii milites videbatur correctura. Quip-
pe intractabiles erant, in castris quod agerent sine
imperio feroces, aduersus hostes ab acceptam cla-
dem trepidi. Nihilo erant Caesaris & Antonii res
commeatus penuria meliores, & quia castra habe-
bant loco humili, grauem expectabant hyemem.
Volubantur enim apud paludes, & praelium im-
bres sequuti autumnales tentoria caeno comple-
bant, & aqua confestim ex rigore congelante. Ita
comparatis clades militum mari accepta annun-
tiatur. Siquidem ingentes copias, quae mitteban-
tur ex Italia ad Caesarem, adorta Bruti classis est
oppressitque: ex his admodum pauci, qui hostiles
effugerant manus, adesis praefame velis & funi-
bus vitam tolerabant. Quae vbi intellexerere, matu-
rabant praelio ante decernere, quam quanto au-
ctus successu esset, intelligeret Brutus. Eodem e-
nim die terra marique pugnatum fuit. Ceterum
fortuna quadam magis quam praefectorum classis
malitia ignorauit Brutus victoriam hanc spatio in-
teriecto viginti dierum. Neque enim ad alterum
conflictum descendisset, quum necessaria exerci-
tui in longam diem haberet expedita, & loco op-
portuno consideret, ut haberet & aduersus hyemis
iniuriam tuta, & aduersus hostes inexpugnabilia
castra: quia vero potiebatur citra controuersiam
mari, & cornu hostium sibi aduersum fuderat,
magna spe & animo esset fultus. Enimvero quo-
niam regi imperium non ultra poterat à multis,
sed vnum postulabat rectorem, intendens scilicet
amouere deus & subducere vnum illum qui poti-
ri rerum valenti obstabat, moratus est, ne illa pal-
ma in Bruti veniret notitiam, quamuis id prope
esset factum. Pridie enim quam dimicare statue-
rat, sub vesperum transfugiens ab hostibus ad
eum Clodius, nuntiauit Caesarem & Antonium,
vbi profligatam classem suam rescuerunt, pro-
perare ad certamen. Haec dicenti non habita fi-
des est, neque in Bruti venit conspectum, despe-
ctus profusus, quasi nihil certi audiuisset, aut va-
na fauoris conciliandi gratia adferret. Ea no-
cte spectrum illud referunt iterum Bruto obuer-
satum, eandemque repraesentans visionem ni-
hil loquutum, sed dilapsam fuisse. P. Volumnius
vir sapientiae studiis deditus, & Bruti arma ab
initio sequutus, nihil meminit huius ostenti:

sed obiectam apibus primam aquilam fuisse, & cui-
dam ordinum ductori brachium unguentum ro-
faceum exudasse, neque quum crebro detergerent
id & eximerent, quicquam profectum. Sub con-
flictum duas aquilas medio inter utramque aciem
spatio concurrentes dimicasse, atque incredibile
silentium campum occupavisse omnibus eas spe-
ctantibus, pulsam fuisse & fugisse eam quae a parte
fuerat Bruti. Celebratum vero fuit de Aethiope,
qui porta patefacta aquilifero occurrens, gladiis a
militibus est in omen id vertentibus concisus.
Postquam eduxit milites, atque infestam hostibus
explicavit aciem, diu substitit. Nam contemplan-
ti exercitum suspiciones & delationes aduersus
nonnullos oblatae sunt, & equitatum vidit haud
alacrem ad committendam pugnam esse, sed sem-
per opperientem quid efficerent pedites. Inde
repente vir strenuus, qui virtutis causa magno in
honore habebatur, praeter Brutum ipsum euectus
Camulatus nomine transiit ad hostes. Id Brutum
intuentem ingens perculit dolor, ac partim ira,
partim maioris metu defectionis & prodicionis
protinus duxit in hostem praecipiti in nonam ho-
ram die. Qua ipse agebat parte, superior fuit, gra-
dumque inulit sinistrum hostium cornu vrgens,
confirmaueruntque successum equites, qui vna
cum peditibus impressionem dederunt in per-
culosos. Alterum cornu, ne circumdaretur, duci-
bus infesta signa in hostes rapientibus, quum nu-
mero non aequarent aduersarios, medium diuul-
sum est, delumbatumque non sustinuit hostes,
sed effudit se primum in fugam. Qui hoc fude-
rant, mox circumuenerunt Brutum. Hic om-
nia imperatoriae & militaris virtutis opera manu
& consilio in ipso discrimine ad palmam obtinen-
dam expertus est. Caeterum qua re fuerat priore
conflictu superior, ea hic infestavit eum. Siqui-
dem hostium cornu, quod ibi succubuit, ilico fuit
oppressum, ex Cassii vero militibus pulsus pauci
ceciderant. Qui vero incolumes erant, ex priore
clade trepidi consternauerunt pauore ac terrore
maximam exercitus partem. Hic M. Catonis fi-
lius inter praestantissimos & fortissimos iuuenes
dimicans ac labore confectus, non cepit fugam
neque pedem retulit, sed pugnans, significansque
qui esset, atque paterno nomine se appellans, su-
per cumulata hostium cadauera cecidit. Occu-
bit etiam ex aliis optimus quisque, qui ad eripi-
endam Brutum obiecerunt se hostibus. Erat Lu-
cilius quidam inter Bruti amicos, vir bonus. Hic
equitum caeteram barbarorum cernens in con-
flectando caeteros negligentes, in Brutum autem
effusis se ferentes habens, statuit periculo suo il-
los inhibere: paululumque a tergo relictus, ipse
Brutum se esse indicavit. Et fidem faciebat, quia
orauit, ad Antonium ut ducerent se, quasi Cae-
sarem timeret, & fideret illi. Hi praeda sua ouantes, &
mirificam fortunam rati suam, abduxerunt illum
diei iam sero praemissis certis ex suis ad Antonium
nuntiis. Latus ille processit ducentibus obuiam:
aliique, qui viuum attrahi audierunt Brutum,
accurrerunt, partim eius miserantes fortu-
nam, partim illa gloria ducentes indignum, qui
lucis cupiditate praeda factus foret barbarorum.
Quum appropinquarent, substitit Antonius,
suspensus quemadmodum Brutum exciperet.
At Lucilius ad eum adductus, fidenti animo,

A μελιωάν δέ φησιν τὸν παρθόν ἀετὸν ἀνάπλεων ἡμέρας καὶ
τῆς ταξιαρχῶν πινὲς ἀπὸ αὐτομάτου τὸν βραχίονα μύρον
ρόδιον ἐξαιθεῖν, καὶ πολλάκις ἐξαλείφοντας καὶ ἀπομάτ-
τους μὴδὲν φεραίνειν. καὶ παρὰ τῆς μάχης αὐτῆς, ἀετοὶ
δύο συμπεσόντες ἀλλήλοισ ἐν μεταχμίῳ τῷ στρατοπέδῳ
μάχεσθαι καὶ σιγῶν ἀπίστον ἔχειν τὸ πεδίον, θεωμένων ἀπὸ μύ-
ρων, εἴξαι δὲ καὶ φυγεῖν τὸν κατὰ Βροῦτον. ὁ δὲ Αἰθίοψ παρὰ
βόητος γέροντι, ὁ τῆς πόλης ἀνορθώσεως ἀποκρήσας τὴν φέ-
ροντι τὸν ἀετὸν, καὶ κατακρούει τὰς μαχίρας ὑπὸ τῷ στρα-
τωτῶν οἰωνοσαυμένων. παρὰ τὴν γὰρ φάλαγγα, καὶ κα-
ταστήσας ἐναντίας τοῖς πολεμίοις, ἐπέχετο πολὺ χρόνον. ὑπο-
ψία γὰρ αὐτὰ καὶ μινύσεις κατὰ πινῶν παρὰ τὸν πεδίον, ὅτι
σχοποιῶντι τὸ στρατόμαχον καὶ τοῖς ἰππέας ἐώρετο μάχης ἀρχῆν
οὐκ ἀπὸ παρὰ τὸν μύρον ὄντας, ἀλλὰ ἀπὸ παρὰ τὸν μύρον τὸν πε-
ζῶν ἔργον. εἴτ' ἐξ αἰφνης αἰὲρ πολεμικός καὶ τετμημένος ἐπὶ
ἀνδρεία ἀφ' ἑαυτοῦ, παρὰ τὸν Βροῦτον αὐτὸν ἐξίππασα-
μένος, μεταβάλλεται παρὰ τοῖς πολεμίοις (Καμουλάτος δὲ
ἐκαλεῖτο) τῶν ἰδῶν ὁ Βροῦτος ἠλθῆσεν ἰσχυρῶς καὶ τὰ μὲν
ἀπὸ ὀργῆς, τὰ δὲ φόβῳ μείζονος μεταβολῆς καὶ παρὰ τὸν
δίδει ὅτι τοῖς ἐναντίοις ἤδη, εἰς ὅσον ἐναντίῳ τῆς ἡλίκης
C ταφρομένης, καὶ τὰ μὲν κατὰ αὐτὸν ἐκράτιστο μέρη, καὶ παρὰ
ἤλθεν, ὑποκρούων τὰς ἀριστερὰς τῶν πολεμίων ἐκείνους
καὶ συνεπέρωσαν οἱ ἰππεῖς, ἀμα τοῖς πεζοῖς ἐμβαλόντες
τετρασήμεροι. ὁ δὲ ἕτερον κέρας, ὡς μὴ κυκλωθεῖν, τῆς ἡγε-
μόνων ἀντιπαρεξάρχοντων, πλήθει δὲ λοιπομένων, διεσπᾶτο δὲ
μέσον καὶ γινόμενον ἀσθενές, οὗκ αἰτέχε τοῖς ἐναντίοις, ἀλλ'
ἐφθλυν παρὰ τὸν οἶον, τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, δίδει ἐκκυκλωθεῖν
τὸν Βροῦτον, αὐτὸν μὲν ὅσα στρατηγικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἄρε-
τῆς ἔργα, καὶ χεῖρ καὶ γνώμη παρὰ τὰ δεινὰ παρὰ τὸν νικᾶν
ἀποδεικνύμενον. ὅ δὲ πλέον ἔχε τῆς παρὰ τὴν μάχην, τούτῳ
D βλαπτόμενον. τῶν μὲν γὰρ πολεμίων δὲ νικῆσεν δίδει ἀπολω-
λεῖ τότε τῶν ἡγεμόνων τετραπέντων ὀλίγοι διεφθάρησαν, οἱ
δὲ σωζόμενοι, τὰ παρὰ τὴν μάχην παρὰ τὸν οἶον, ἀνέπλησαν
ἀγρυμνίας καὶ τετρασήμερος δὲ πλείστον τῶν στρατόμαχον. ἐ-
ταῦτα καὶ Μάρκος ὁ Κάτωνος υἱὸς ἐπὶ τοῖς ἀριστεροῖς καὶ ἡγε-
νοτάτοις τῶν νέων μαχόμενος, καὶ καταπονυμένος, οὗκ ἐ-
φυγῆσθαι εἴξεν, ἀλλὰ χρώμενος τῆς χεῖρ, καὶ φεραίων
ὄσπης εἶναι, καὶ παρὰ τὸν οἶον ὀνομάζων, ἐπέσει ὅτι πολλοῖς νεκροῖς
τῶν πολεμίων ἐπιπῶν δὲ καὶ τῶν ἄλλων οἱ κρείττοις, τῶν Βρο-
E του παρὰ τὸν οἶον. ἡ δὲ Λουκίλλιος, αἰὲρ ἀγαθός,
ἐπὶ τοῖς ἐταίροις. οὗτ' ὅραν βαρβάρους ἵνας ἰππέας ἐπὶ τῆ
διώξει τῶν ἄλλων ὁσθέντα ποιούμενοι λόγον, ἐλαύνον-
τας δὲ ῥύδιον ὅτι τὸν Βροῦτον, ἔγνω παρὰ τὸν οἶον, ἐ-
ραποδῶν αὐτοῖς ἡμέρας καὶ μικρὸν ὑπολειφθεῖς, αὐτὸς ἐ-
φη Βροῦτος ἐπὶ τῶν πηδῶν ἡμῶν, παρὰ τὸν οἶον ἀντώνιον δέομενος ἀγῆν
ἐαυτὸν, ὡς Κάσσεος δεδωκώς, ἐκείνου δὲ παρὰ τὸν οἶον. οἱ δὲ ἀ-
σπασάμενοι τὸ ἄρημα, καὶ τῆς ἡλίκης ἡγεμονίας ἡγεμονίας νο-
μίζοντες, ἤγον τὸν ἄνδρα, σέβοις ἤδη παρὰ τὸν οἶον
δὲ αὐτῶν ἵνας ἀγῆλοισ παρὰ τὸν οἶον. αὐτὸς τε οὗ
ἡγεμονίας ἀπὸ τῶν ἀγῆλοισ, καὶ τῶν ἄλλων οἱ πηδῶν ἡγεμονίας
F ζῶντα Βροῦτον χεῖρ ἔχοντα συνεξέλαστον, οἱ μὲν, ἐλεεινὸν ἡ-
γεμονίας τῆς τύχης, οἱ δὲ, τῆς δόξης ἀνάξιον, ἀγῆλοισ βαρβάρων
ὑπὸ φιλοψυχίας ἡγεμονίας. ἐπεὶ δὲ ἐγῆσθαι, ὁ μὲν
Αἰνώνιος ὑπὸ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ ὅπως χεῖρ δέξασθαι τὸν
Βροῦτον. ὁ δὲ Λουκίλλιος παρὰ τὸν οἶον, μάλιστ' ἀφ' ἑαυτοῦ,

" Μάρκον μὲν (εἶπεν) Ἀντώνιον Βρούτον ὁδὸς εἰς ἤρην κεν, οὐδ' αὖ
 " ἔλοι πολέμιος· (μὴ ποσὸν ἢ τύχη κρατήσῃ τῆς ἀρετῆς)
 " ἀλλ' ἐκείνος ὄρεθ' ἴσεται ζῶν, ἢ πού τις νεκρὸς, ἀξίως κείμε-
 " νος αὐτῷ. ἐγὼ δὲ τοῖς σοῖς στρατιώταις ἀπαρκεσάμενος ἦ-
 " κα, παθεῖν ὁδὸν ἔπι τούτῳ τῷ ἀντικέστων παρὰ τοῦ μύθου.
 " αὐτ' εἰπόντος τῷ Λουκιλλίου, καὶ πόμπων ἐκπλαγῆτων,
 " Ἀντώνιος πρὸς τοὺς κομισάτους αὐτὸν ἀποβλέψας, Ἡ-
 " που χαλεπῶς (εἶπεν) ὦ στρατιώται φέρετε τῇ ἀμφοτέρῃ,
 " ἀπειθεῖσθαι δοκίμωτες· ἀλλ' οὐδέ τι κρείττονα τῆς ζητουμέ-
 " νης ἀγρᾶς ὄρεθ' ἴσεται. πολέμοιο γὰρ ζητοῦντες, ἦκετε φίλων ἢ
 " μὴ κημιζόντες. ὡς ἐγὼ Βρούτῳ μὲν ὅσα οἶδα μὲ τοῖς θεοῖς
 " ὅ, τι αὐτῷ ἐχρησάμενος ζῶντι. ποιούτων δὲ ἀνδρῶν φίλων τυγ-
 " χάνοιμι μέλλον ἢ πολεμίων. αὐτ' εἰπὼν καὶ τὸν Λουκιλλιον
 " ἀπαρκεσάμενος, τότε μὲν ἐν τῷ φίλων σιωπῆσει, ὕστερον δὲ
 " χροῖ μύθος εἰς πόμπαν πρὸς αὐτὸν καὶ βεβαίως διετέλεσεν. Βρούτος
 " δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς ἑαυτὸν ὑλάδεις καὶ ἀπρηκρημον ἦδη σῶ-
 " πους ὄντος, οὐ πολὺ πρὸς ἤλθεν, ἀλλ' ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν καὶ πέ-
 " τρον ἔχοντι μεγάλῃ ἀπεκείμενος κατὰ τῆς, ὀλίγων ἀεὶ
 " αὐτὸν ἠγεμόνων καὶ φίλων ὄντων, πρὸς αὐτὸν ἀποβλέψας
 " εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὄντα μεσὸν, ἀνεφ' ἔξαστο δύο σί-
 " χους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνέγραψεν, Ζεὺς μὴ λάθοι σε
 " τῷ δὲ ὡς ἀπίος κακῶν· τῷ δὲ ἕτερον φησὶν ἔπι λαθεῖσθαι.
 " μὲν δὲ μικρὸν τῷ ἐν τῇ μάχῃ πρὸς αὐτὸν πεσόντων ἐταίρων
 " ἕκαστον ὀνομάζων, μάλιστα τῇ Φλαβίου μνήμῃ καὶ τῇ Λα-
 " βωνίου ἐπεσέναξεν. ἰὼ δὲ αὐτῷ ἀρεσθούτης ὁ Λαβωνίος, ὁ δὲ
 " Φλαβίος, ἐπαρχὸς τῷ τεχνίτῳ. ἐν τούτῳ δὲ τις, αὐτὸς τε
 " διήσας, καὶ τὸν Βρούτον ὄραν ὁμοίως ἔχοντα, λαβὼν κρη-
 " νος, ἔπι τὸν ποταμὸν κατέδραμεν. φόβου δὲ κατὰ θάτερα
 " πρὸς πεσόντος, Βολούμνιος πρὸς ἤλθεν κατωφόρος, καὶ
 " σιωπῶντα Δάρδατος ὁ Ἰσπανιστῆς. ἐπὶ μελόντες δὲ μὲν
 " μικρὸν, ἠρώτησαν ἀεὶ τῷ πόματος. ἠθικῶς ὁ σφόδρα μει-
 " λῆσας ὁ Βρούτος πρὸς τὸν Βολούμνιον, Ἐκπέποτα (εἶ-
 " πεν) ἀλλ' ἕτερον ὑμῖν κημιθήσεται. πεμφθεὶς δὲ ὁ αὐτὸς ἐ-
 " κινδυνώσεν ἵσασθαι τῷ πολεμίων ἀλάναι, καὶ μόλις ἐσώθη
 " τετραμύθος. εἰκάζοντι δὲ αὐτῷ μὴ πολλοὺς ἐν τῇ μάχῃ τε-
 " θναίαι, Στατύλλιος ἵσασθαι, ἀλλ' τῷ πολεμίων ἐκπε-
 " σάμενος, (ἀλλως γὰρ ὅσα ἰὼ κατόψασθαι τὸ στρατιώτηδον)
 " καὶ πυρσὸν ἄρας, ἀνὰ ὄρη τὰ κεῖ σωζόμενα, πάλιν ἀφί-
 " ξασθαι πρὸς αὐτὸν. ὁ μὲν οὖν πυρσὸς ἦρθη, τῷ Στατύλλιου
 " παρελθόντος εἰς τὸ στρατιώτηδον. ὡς δὲ ὅσα ἐπὶ μὲν ἔχοντα
 " πολλῶν, Βρούτος εἶπεν, ἀλλ' ἵσασθαι Στατύλλιος ἀφίξεται. σιωπῶν
 " δὲ αὐτὸν ἐπὶ μερῶν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς πολεμίους καὶ ἀφί-
 " ξασθαι. πρὸς ἵσασθαι δὲ τῆς νυκτὸς ἀποκλίνας ὡς ἔτυχεν
 " κατέζομος, πρὸς οἰκέτῳ αὐτῷ Κλήτον ἐλάλει. σιωπῶν-
 " τος ὁ τῷ Κλείτου καὶ δακρύοντος, αὐτῷ ἔπι ἀπαρκεσάμενος τῷ
 " Ἰσπανιστῆν Δάρδατον, ἰδὶα πηγάς αὐτῷ πρὸς ἕφερε λό-
 " γους. τέλος ὁ τὸν Βολούμνιον αὐτὸν ἑλλῆνιστῷ τῷ λόγων καὶ
 " τῆς ἀσκήσεως ἰσπανιστῆν καὶ ἀρεκάλῃ τῇ χεῖρ σιω-
 " πῶντα τῷ ξίφοις αὐτῷ, καὶ σιωπῶντα τῷ πλη-
 " γῶν. τῷ δὲ Βολούμνιου διωσαμύθος, καὶ τῷ ἄλλων ὁμοίως
 " ἔχοντων, εἰπόντος δὲ πινος ὡς δεῖ μὴ μένειν, ἀλλὰ φά-
 " " γιν' ἔξασθαι, Γαῖον μὲν οὖν (ἔφη) φθικτέον· ἀλλ' οὐδ' ἀφί-
 " " τῷ ποδῶν, ἀλλὰ ἀφί τῷ χεῖράν. ἐμβαλὼν δὲ τῷ δε-
 " " ξιαῖ ἐκείνῳ, μάλα φαιδρὸς, ἠδασθαι μὲν ἔφη μεγάλῃ ἠδονῇ ὅτι τῷ φίλων αὐτὸν ὁδὸς εἰς ἐλευσάτο, τῇ τύχῃ δὲ
 " ἐγκλείει ἵσασθαι τῆς πατρίδος· αὐτὸν δὲ τῷ νενικηκότων μακχεῖώτερον νομίζειν, ὅσα ἔρτες ὁδὸς πρὸς αὐτὸν μόνον,
 " ἀλλὰ καὶ

A M. Brutum, inquit, Antoni, nemo cepit neque ce-
 perit hostis. Dii meliora, quam ut tantopere vir-
 tutem calcet fortuna. Verū ille reperietur viuis,
 vel certe, ut illo dignū est, mortuus. Ego vero mili-
 tibus tuis imposui, atq; adsum nihil huius rei causa
 sufferre acerbi recusans. Sic fato Lucilio, omni-
 busque obstupefactis, Antonius in illos qui addu-
 xerant eum, intuitus, Nempe inique, inquit, fertis,
 commilitones, quod errore isto arbitremini vobis
 illusum. Verum sic habetote, chariorem vos,
 quam quærebatis, reperisse prædam. Quippe dum
 hostem quæritis, adduxistis nobis amicum. Nam
 B ego Bruto incertus sum hercle quid facerem vi-
 uente. Tales verò amicos malim adipisci quàm
 hostes. Ita loquutus, & Lucilium complexus, com-
 mendavit eum tunc vni amicorum, eoque deinceps
 fido & firmo ad omnia perpetuo usus est. At
 Brutus riuum obsitū virgultis & rupibus transit,
 neque multo longius, quod iam nox esset, proces-
 sit, sed loco quodam cauo, cui grande prætentum
 saxum erat, confedit, paucis cinctus ducibus ami-
 cisque: ac primum suspiciens in fulgens stellis cæ-
 lum, duos versus protulit, quorum alterum prodi-
 dit literis Volumnius,
 C *Ne huius mali te fallat autor, Iuppiter.*
 alterum sibi ait effluxisse. Mox singulos amicos
 qui ante oculos suos ceciderant in acie, nomi-
 nans, præcipue Flauii mentioni & Labeonis in-
 gemuit. Fuit eius Labeo legatus, Flavius præfe-
 ctus fabrum. Interea quidam, qui & ipse sitiit, &
 Brutum item vidit, rapta galea decurrit ad a-
 mnem. Quum strepitus ex altera ripa accidisset,
 processit Volumnius speculatum, & cum eo ar-
 miger Dardanus. Cito regressi requisuerunt de
 potu. Ibi sane quàm placide arridens Brutus Vo-
 lumnio, Epotus est, inquit, sed afferetur vobis al-
 ter. Idem missus pene captus ab hostibus fuit, &
 D ægre vulneratus euasit. Coniectanti Bruto non
 multos in conflictu cecidisse, recepit Statilius
 per medios se transiturum hostes, (neque enim
 poterat aliter) & speculaturum castra, elataque
 face, si illa salua offendisset, ad ipsum regressu-
 rum. Fuit fax sublata. Nam peruenit in castra Sta-
 tilius. Qui quum longo spatio nō redisset, Brutus,
 Si Statilius, inquit, viuit, reuertetur. Verum illo in
 reditu incidit forte in hostes, à quibus est interfe-
 ctus. Multa iam nocte inclinans se Brutus, ut se-
 debat, versus seruum suum Clitum, alloquutus
 est eum. Silente Clito & lacrymante, vertit se
 E rursus ad armigerum Dardanum, quicum ha-
 buit seorsum quosdam sermones. Tandem Vo-
 lumnium ipsum lingua Græca literarum & stu-
 diorum communium commonefecit, orauit-
 que ut manum gladio vna secum admoueret, &
 ictus impulsū adiuuaret. Recusante id Volu-
 mnio, aliisque idem facientibus, quum diceret
 quispiam non remanendum illic, sed fugiendum
 esse: exurgens, Sane, vero, inquit, fugiendum
 est, non pedibus tamen, sed manibus. Tum da-
 ta cuique dextra vultuque perquam sereno, ma-
 gna sibi voluptati ait esse quod nemo ipsum fe-
 F fellisset amicorum: verum fortunam se patriæ
 nomine incusare: victoribus verò ducere se
 beatiorē, non præteritorum tantum causa,

sed in praesentia quoque: qui laudem relinqueret virtutis, quam neque armis victores neque pecunia paraturi vel relicturi essent posteris, quin videretur iustis oppressis & probis iniusti & improbi dominatum nihil ad ipsos pertinentem quassisse. Postquam denique oravit & obsecrauit eos ut semet ipsi feruarent, recessit longius cum duobus aut tribus, ex quibus fuit Strato, qui cum eo ex studio rhetorico contraxerat familiaritatem. Hunc proximo se constituit, atque in gladium strictum, quem capulo ambabus manibus direxit, incumbens interemit se. Alij non ipsum autumant, sed Stratonem, enixe precante Bruto, auersis oculis subiecisse gladium, atque illum cum impetu impressisse pectus: quo traiecto fuisse eum euestigio exanimatum. Hunc Stratonem Messala, Bruti amicus, Caesari reconciliatus commendauit ei aliquando per otium, lacrymansque ait, Hic ille est, Caesar, qui Bruto meo extremum praestitit officium. Eum Caesar beneuolentia complexus habuit in laboribus & certaminibus Aetiatis vnum ex fortibus Graecis qui eum sequebantur. Ipsum autem memorant postea Messalam, quum celebraretur a Caesare, quod quamuis fuisset ad Philippos infestissimus ipsis Bruti causa hostis, egregiam operam tamen sibi praebuisset ad Aetium, dixisse, Tu me, Caesar, semper sectae partiumque inuenies meliorum & iustiorum. At Brutum Antonius exanimem quum inuenisset, corpori praecipit paludamentum ex suis pretiosissimum iniijci. Postquam id interceptum comperisset, interfici iussit furem, reliquias ad matrem Bruti Seruiliam remisit. Porciam bruti uxorem Nicolaus philosophus scribit & Valerius Maximus, quae mori destinauerat, quum amicorum nemo id permetteret, sed adhererent ei assidui asseruentque, ex foco arreptos carbones hausisse, oreque occluso & compresso fuisse absumptam. licet circumferatur epistola quaedam ad amicos bruti exoptulantis & lamentantis Porciam ut ab illis neglectam, quae deponere ob valetudinem voluisset vitam. Videtur igitur temporis Nicolaum rudem fuisse. Nam morbum certe amoremque huius foeminae & mortis modum epistolium quoque hoc, modo ex germanis fit, suggerit.

της τελευτης απονοησαι δίδωσι κη ο βπιστολιον, εις ορα τιν γνησιων εστιν.

Aλλα και νυν απολειποντα δοξαι ερετης, ου ουθ' οπλοις ουτε χρημασιν απολειφουσιν οι κεκρατηκότες. ως μη δοκειν οπι διχασμοις ανδρας αδικει, και κακι χρηστοις απολεσαντες, ου παροσηκύντως ερχοσιν. δεηταις η και παρκαλέσασ σωζειν εαυταις, ανεχάρησεν απωτέρω μη δυο η τελων, αν αυ και Στρατων ο απο λόγων ρητορικων γερονως αυτω σιωηησ. και τστον εγιστα παρκασησάμυμος εαυτω, και ο ξιφος ημυνον επι της λαβης ταις χερσιν αμφοτέρας ερείσας και παειπεσων, ετελευτησεν. οι δε φασιν ορα αυτον δλλα τ Στρατωνα, πολλα πδρυ τδ Βεσυτου δεητηντος, αποσρέφαντα τιω ειν, αποσησασ ο ξιφος, εκεινον η ρυμη παροσεαλοντα ο σερνον και διώσαντα, σιωτήμας αποθανειν. τστον η τ Στρατωνα Μεσαλας εταμρος αν Βεσυτω, Καίσαρι Δεσμαγεις, επι γολησ ποτε παροσηηαγε, η δακρύσας ειπεν, Ουτός εστιν, ω Καίσαρ, ο ανηρό τας εμω Βεσυτω τ τελευταίαν αποουρησας χρειν. αποδοξάμυμος ουν ο Καίσαρ, εχεν αυτον εν τε τοις πόνοις και εν τοις παει Ακπιον αγωνισι ενά τιν παει αυτον αγαθων ημορμυων Ελλιύων. αυτον η τ Μεσαλας λεγεισιν υπερον επαμνούμυρον απο Καίσαρος, οπι και παρ εν Φιλιπποισ πολεμιώτατος αντισ ημορμυμος Δε Βεσυτον, εν Ακτιω παροσημώτατον εαυτον παρέσεν, Εγώσσι, (Φάσαι) ω Καίσαρ, αει της βηήπνοσ και δικαιοτέρας ημης και μεείδος εημορμυ. τ η Βεσυτον ο Αντώνιος ανδρων τεθηκείσα, ο μδν Καμα τη πολυτελεσάτη τιν εαυτη φοινικίδων παειδωγειν εκέλθωσεν. υπερον η τιω φοινικίδα κεκλεμυμυ ανδρόμυμος, απεκτεινε τ υφελόμυ. τδ η λείφανα παρος τιω μητέρα τδ Βεσυτου Σερβιλίαν απέπεμψεν. Γορκίαν η τιω Βεσυτου γυναικα Νικόλαος ο Φιλόσφος ισορει, και Ουδύγειος Μάξιμος, βουλομυμυ αποθανειν, ως οσθεις επέσπερε τιν φίλων, δλλα παροσεκειντο και παρεφύλαπιον, εκ τδ πυρος αιασαίσασαν ανδραχας και ταιπιν, η ο σόμα συκλεισασαν η μύσασαν, ούτω Δεσφαρλύα. καιτοι φερέται ησ επισολη Βεσυτου παρος τοις φίλοις, εγκελδυντος και ολοφουρομυμου παει της Πορκίας, ως αμειληθείσας απο αυτη, και παροσελομυμυ Δεσ νόον και αλιπειν τ βιον. εοικεν ουν ο Νικόλαος ηγηνηκείαμ τ χρονον, επει τόγε πάτος η τ έρωτα της γυναικός, η τ εσπον

Quando igitur multa hisce viris suppetierunt praecleara, praesertim quod ex tenuissimis subsidijs maximi euaserint, haec Dioni pulcherrima laus est. Neque enim laudis socium habuit, quomodo Cassium Brutus, virum ad virtutem & gloriam non perinde excellentem, sed qui ad bellum non minus fortitudine, scientia rei militaris, & industria attulit momenti, cui sane etiam totius facti ascribunt quidam ingressum, ducem hunc consilij in Caesarem Bruto intrepidum asserentes fuisse: At Dion sicut arma, classem, copias militares ad rem gerendam, ita amicos quoque & socios sibi ipse comparauit. Nec vero iam, ut Brutus ex rebus ipsis gerendis & bello opes sibi & vires quassuit, ita Dion: verum praerogauit in bellum ipse facultates suas, ac pro ciuium suorum libertate exilij viaticum profudit prior. Adhaec Brutus & Cassius, απο της τιν πολιτν ελδθείας τοις της φυγησ εφοδοις παροσεαχρησάμυμος.

Πολλων τίνω τοις ανδράσιν απορξάντων καλαν, εν τοις παροτοις η, ο μερίσσις ελαχίσαισ αφορμης ημέσασ, τστο τας Δίωνι καλλισόν εστιν. ου γαρ ειχε τ αμφοισθητοιωτα, και τα παρ ο Βεσυτος Κάσπιον, ανδρα παρος τιω ερετιω και δοξαν ουχ ομοίωσ αξιόπισον, εις η τ πόλεμων ορα ελαπίνας τόλμη και δεινότηπ και παροσεσαι συμβολαίσ παροσρόμυμον, ωγε και τδ πδρυτος εργου παροσποιούσιν ενιοι τ ερχών, ηγημόνα της επι Καίσαρα γωμης εδύτον αδεμοιωτα Βεσυτω ημέσασ λεγοντες. Δίων δι ως παρ οπλα, και πλοία, η γραπωπηκίω διώαμιν, ούτω η φίλοις η σμωεργεις επι τιω παρξιν αυτος εαυτη φαίνεται κησάμυμος ου μίω ουδι ως Βεσυτος εκ τιν παροσγμάτων αυτη και τδ πολέμου πλούτον εχεν και διώαμιν, ούτω η Δίων, δλλα τας πολέμω παροσεισηγκεν αυτος τ εαυτη πλούτον,
 QQQQ

Οὐκ ὄν ἀσφαλῆς ἡσυχίαν ἀγὰρ ἐκπεσοῦσι τῆς Ρώμης,
 ἀλλ' ὠφληκέα δίκην θανάτου καὶ διαχωρισμοῖς, ἀναγκάως
 εἰς τὸ πόλεμον κατέφυγον, καὶ τὰ σώματα τοῖς ὀπλοῖς ᾤοντο
 καταθέμενοι διεκινδυνώουσαν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν πλεονῆσιν τῶν
 πολιτῶν. Δίων δ' ἀδεέστερον τῆ φυγῇ τῶ φυγαδύσαντος
 τυραννοῦ καὶ ἠδὲν ἀφ' αὐτοῦ, ἀεὶ ῥίψαν ἐκὼν κίνδυνον τοσοῦ-
 τον ὅτι τὰς ἑσθλας Σικελίαν, καὶ μὴ οὐχ ὄμοιον, Διονυσίου
 Συρακουσίου, ἢ Καίσαρος ἀπαλλαγῶν Ρωμαίοις. ὁ
 μὲν γὰρ οὐδ' ἠνείπεο τυραννος εἶναι, κακῶν τε μυρίων ἐμπε-
 πλήκει Σικελίαν. ἢ ὁ Καίσαρος δὲ ῥή, στωισαμένη μὲν
 οὐκ ὀλίγα τοῖς ἐναπι-υμῶν τοῖς πράγματα παρέχεν, δε-
 ξαμένους ὅ καὶ κρατηθεῖσιν ὄνομα καὶ δόκησις ἐφαίη μόνον,
 ἔργον δ' ἀπ' αὐτῆς ὁδὸν ὠμίον ὁδὸν τυραννικὸν ὑπῆρ-
 ξεν. ἀλλὰ καὶ δεομένης ἐδειξε τοῖς πράγματα μοναρ-
 χίας, παύματος ὡς τὰ ἰατρῶν, ὑπὲρ αὐτῆς τῆ δαίμονος
 διδόνται. Ἐξ Καίσαρα μὲν βίβλος ἐπόθησεν ὁ Ρωμαίων δή-
 μος, ὡς τε χαλεπὸς ἡμέρα καὶ ἀποδείκτης τοῖς ἀπεκτι-
 νόσι. Δίωνα δ' ἢ Διονυσίου πάρεσις οὐκ Συρακουσῶν, καὶ
 τὸ μὴ κατασκάψαι τῶ πατρὸς τυραννοῦ τὸ ἄφρον, ἐ-
 παίτιον μάλιστα πρὸς τοῖς πολίταις ἐποίησεν. ἐν αὐταῖς
 τίνω ταῖς πολεμικαῖς πράξεσιν, ὁ μὲν Δίων, ἀμεμῶτος
 γέρονε στρατηγός, ὦν μὲν αὐτὸς ἐβούλετο τοῖς πράγμασιν,
 ἄριστα χρωόμενος, ἀδ' ἐπαλάσθη δ' ἐτέρους, ἀναλαβὼν καὶ
 μεταστήσας ὅτι τὸ βέλτιον. ὁ δ' Βερούτων τ' ἔραπον ἀγα-
 να ὑπὲρ τῶ ὀπλων οὐδ' ὑποσηναί δοκεῖ φρονίμως, οὔτε
 σφάλλεις, ἐπιμέρησιν ἄρειν, ἀλλ' ἀπέπει καὶ παρῆτο
 τὰς ἐλπίδας, οὐδ' ὅσον Πομπηίου ὅτι βολησας τῆ τύ-
 χῃ καὶ ταῦτα, πολλῆς μὲν αὐτοῦ λειπομένης ἐλπίδος ἐν
 τοῖς ὀπλοῖς, ταῖς ὅ ναυαὶ καὶ τῶ πάσις βεβαίως τῆς θα-
 λάσσης. ὁ δ' μέγιστον ἔστιν ὦν ἐγκαλοῦσι Βερούτων, τὸ σωθῆ-
 να τῆ Καίσαρος χεῖρι, καὶ σώσαντα τῶ σιωδηακέ-
 των ὅσοις ἐβούλετο, καὶ φίλον νομιζόμενον, καὶ παρημη-
 γέντα πολλῶν, αὐτοῦ χρεὶ τῶ σώματος ἡμέρα, τῶτ' οὐκ
 αἶψα εἶποι κατὰ Δίωνος, ἀλλὰ τὸν αἰτίον, οἰκειὸς μὲν Διο-
 νυσίῳ καὶ φίλος ὄρθου τὰ πράγματα καὶ σιωδιεφύλαξι-
 τεν. ἐκπεσὼν ὅ τῆς πατρὸς, καὶ ἀδικηθεῖς πρὸς πλῆ-
 γυαῖνα, καὶ τὴν οὐσίαν ἀπώλεσας, ἐκ παρῆσιν εἰς
 πόλεμον κατέστη νόμιμον καὶ δίκαιον. ἢ τῶτ' ἀπιπρέφει
 παρῆτον. ὁ γὰρ εἰς ἐπαμνεῖ ὑπὲρ ἀρχῆς τοῖς δὲ δόρασι μέγιστον,
 ἢ παρῆς τῶ τυραννοῦ ἀπέχθεια καὶ μισοπονηεῖα, τῶτ' εἰ-
 λικρινές ἔστι τὰ Βερούτων καὶ κατὰ ἔργον. ἰδίᾳ γὰρ ὁδὸν ἐγκα-
 λῶν Καίσαρι, τῆς κρινῆς παρῆκινδυνώου ἐλθῆκεῖας. ὁ δ'
 εἰ μὴ κακῶς ἐπαθεν αὐτὸς, οὐκ αὖ ἐπολέμησεν. καὶ τῶτ'
 δηλοῦται ταῖς Πλάτωνος ὀπισθολαῖς, ὅτι ὦν δὴ ἄλλος ἔστιν ὡς
 ἀποβλήθει τῆς τυραννίδος, οὐκ ἀποσῆς κατέλυσε Διο-
 νυσίον. ἐπὶ Βερούτων μὲν καὶ Πομπηίου φίλοι ἐποίησεν, ἐξ ἑρῶν
 ὄντα καὶ πολέμιον Καίσαρι, τὸ κρινῆ συμφῆρον, ὡς ἐξ ἑρῶν
 ὄρα καὶ φιλίας ἐνὶ χρωόμενον τὰ δίκαια. Δίωνα δ' παρῆς χρε-
 ειῶν ὄρθου πολλὰ Διονυσίον, ὅτε ἰὼ βεβαίως αὐτῶ, καὶ παρῆς
 ὄργλῶ ἀπισηθεῖς ἐπολέμησεν. Ἐξ πύτων μὲν οὐδ' οἱ φί-
 λοι πῶντες ὀπίσθουσαν, ὡς μετῆστας Διονυσίον, οὐκ αὖ
 βεβαίως αὐτῶ τὴν δὲ αὐτῶ, παρῆσιν τυραννίδος
 ὄνομα τὸ ῥαγαρῶν τῶς πολίταις. παρῆσιν τῶ Βερούτων, τῶ
 ἐξ ἑρῶν ἰὼ ἀκρῶν. ὅτι μόνος τῶ ὅτι Καίσαρα σιωαρα-
 μένων, ἔνα παρῆσιν σιωπὸν ἀπὸ δὲ ῥῆς ἀρεῖ πύτοις, τὴν πᾶτερον ἀποδεδῶναι Ρωμαίοις πολιτείας.

A quum non liceret vrbē profugis securam agere
 quietem, verum rei capitalis damnati, & quum
 persequerentur eos alii, confugerunt necessariò
 ad bellum, armorumq; praesidio tutantes salutē,
 discrimen pro semetipsis potius quam pro ciui-
 bus adiere: Dion securius in exilio, quam qui eum
 exterminauerat tyrannus, & latius agens, quò Si-
 ciliam conseruaret, tantam periculi iecit aleam.
 Iam non perinde fuit Romanos a Caesare atq; ab
 Dionysio Syracusanos liberari. Hic enim tyran-
 num se non ibat inficias esse, & malis Siciliam ob-
 ruebat infinitis. At Caesaris dominatus, dum con-
 stitueretur, non parum praebuit aduersarijs negotij.
 Vbi eum victi receperunt, nomen tantum &
 opinionem apparuit esse, factum verò ab illo sa-
 vum vel tyrannicum extitit nullum. imò rebus
 ipsis poscentibus vnum principem, lenissimum
 quasi medicum ab ipso se Deo ostendit datum.
 quare Caesarem ilicò populus Romanus deside-
 ravit, fuitque infensus & implacabilis percussio-
 ribus eius. Dioni Dionysij ex vrbe Syracusana
 dimissio, & quod tyranni conditorium prioris nò
 fuisset demolitus, crimini est apud ciues datum.
 Iam in ipso gerendo bello dux Dion inculpatus
 fuit, qui rebus quas ipse instituerat, optime est
 C vsus, vbi titubatum per alios fuit, eas erexit &
 correxit: Brutus extremum de summa rerum
 neque subisse videtur certamen prudenter, ne-
 que lapsus emendationem quassisse, sed despon-
 dit animum & spem abiecit, nec quantum Pom-
 peius expertus fortunam, idque quum spes ma-
 gna ei ibidem reliqua in armis foret, & classe to-
 to mari plane potiretur. Maximum autem, quod
 inurunt Bruto, crimen est: quòd, qui Caesaris es-
 set beneficio seruatus, & conseruaret ex socijs
 fortunæ suæ quotquot ei libèret, amicusque ha-
 bitus & praëlatus multis, ipse corpori illius intul-
 D lerit manus. Id nemo Dioni obijciat, imo con-
 trà quandiu familiaris & amicus fuit Dionysij,
 res erexit conseruauitque illius: patria verò ex-
 actus & violatus in vxore ac re familiari exutus,
 bellum aperte suscepit legitimum & iustum. At-
 qui hoc primum vertitur in diuersum. Quod e-
 nim hisce viris ad laudem suppeditat imprimis,
 animus in tyrannos infestus & improbitatis o-
 dium, id sincерum Bruto & liquidum manet.
 Nihil enim quod de Caesare quereretur priuatim
 quum haberet, adiit pro libertate publica discrimen:
 ille nisi laesus ipse fuisset, bellum non mo-
 E uisset. Hoc ex Platonis liquet epistolis. Ex quibus
 constat pulsum aula tyrannica, non deficientem
 oppressisse eum Dionysium. Insuper Brutum
 Pompeio, cui ante fuerat inimicus, fecit bonum
 publicum amicum, & Caesari hostem, qui vnum
 haberet inimicitiae & amicitiae iustitiam termi-
 num: Dion multa in Dionysij gratiam egit,
 quandiu sibi fidit ille, & ira adductus, vbi fides de-
 rogata sibi est, intulit illi arma. vnde nec ei o-
 mnes amici eodem habuerunt, pulso Dionysio
 non stabiliturum eum sibi ipsi dominatum, blan-
 diore nomine quam tyrannidis ciues demul-
 F centem. De Bruto inimicorum audires testimo-
 nium, coniuratorum in Caesarem soli vnum à
 principio vsque ad exitum propositum fuisse, vt
 populo Romano pristina redderet rempublicam.

Porro extra hæc certamen aduersus Dionysium haudquaquam illi aduersus Cæsarem par fuit. Si quidem Dionysium nemo non qui familiariter eum cognoscet, fastidiret, in vino & alea & iustis plerunq; demersum. At de Cæsare cogitationem suscipere obterendo, neque reformidare eius ingenium, opes, fortunam, cuius adimbat vel nomen Parthorum & Indorum regibus somnium, ingentis fuit animi & spirituum nulli succumbentium pauori. Quapropter cum Dione, simul atq; conspectus in Sicilia est, infiniti mortales conspirauerunt in Dionysium: Cæsaris autoritas vel defuncti confirmauit amicos eius, ac nomen huius euexit ilico eum qui usurpauit id, ex inope puero ad populi Romani principatum, isq; contra Antonij inimicitiam & potentiam appendit hoc pro amuleto. Quod si obijcias, magnis certaminibus fuisse eiectum ab Dione tyrannum, Cæsarem verò nudum à Bruto incautumq; occisum: id ipsum summæ fuerit solertia & consilij magni imperatoris, virum potentia succinctum tanta capere incautum & nudum. Neque enim repente, neque solus, aut cum paucis adortus interfecit eum, sed diu præmeditato consilio est aggressus cum multis, quorum fefellit eum nemo. Aut enim à primo delegit optimos, aut illo delectu eos quibus fidem habuit, reddidit bonos. Dion vel malo iudicio permisit semetipse improbis, vel vtendo ex bonis improbos reddidit: quorum erat viro prudenti præcauendum vtrunque. Exprobrat ei Plato quoque quod eos adoptasset amicos à quibus perditus fuerit. Atque vtorem Dion necis suæ nūquam quenquam habuit: Brutum verò vel ex hostibus Antonius splendide funeravit, Cæsar conseruauit etiam ei honores. Statua eius ærea fuit Mediolani, in Gallia cisalpina, posita. Hanc, quæ imaginem eius repræsentabat & erat fabre facta, vt post vidit Cæsar, præterijt: mox subsistens, compluribus audientibus vocauit magistratus, ciuitatem eorum ferens sibi compertum esse fœdus pacis rupisse quod hostem suum apud se haberet. Ac primum sane negauerunt, & quemnam significaret ambigentes, intuebantur se se mutuo. Vt verò conuersus Cæsar ad statuam, contracta fronte, Numme ille, inquit, hic stat hostis noster? multo illi magis percussus obmutuere. At Cæsar ardens laudauit Gallos quod amicis essent etiam in aduersis rebus stabiles, præcepitque ne statua loco moueretur.

A αἰδὺν γὰρ ἐμὴν τούτων, ὁ παρὰ Διονύσιον ἀγῶν, οὐχ ὁμοίως ἢ δὴ ποὺ ὡς παρὰ Καίσαρα. Διονυσίου μὲν γὰρ ὁμοίως ὅσπερ οὐκ αἰὲν κατεφρονήσαν ἤ σιωπήσαν, ἐν μέθαις καὶ κύβοις καὶ γυναιξὶ τὰς πλείστας ποιουμένου ἀγαπῶντος· ὃ δὲ πῶς Καίσαρος κατέλιπον εἰς νοῦν ἐμβολήσασθαι, καὶ μὴ φοβηθῆναι πῶς δεινότητά καὶ δυνάμει καὶ τύχῃ, οὐ καὶ τὸν ὄνομα τῶν Παρθυσίων καὶ Ἰνδῶν βασιλέων ὅσπερ εἶα καθύδρευεν, ὑπερφουλοῦν ἡσυχίης, καὶ παρὰ μὴ τὴν ὑφίστασθαι φόβον τῆς φρονήματος ἡμετέρας. ὁ δὲ τὰ μὲν ὁφθέντι μόνον ἐν Σικελίᾳ, μυριάδες οὐκ ὀλίγαι σπώεσθαι ἐπὶ Διονύσιον· ἢ δὲ Καίσαρος δόξα καὶ

B πεισόντος ἄρτου τῶν φίλων, καὶ τὸν ὄνομα τῆς χηρῶν ἡσυχίας, ἐκ παιδὸς ἀμνηστῶν, παρὰ τὸν Διόνυσον εἶναι Ρωμαίων, ὡς διέξιφαρμακῶν τῶν παρὰ τὸν Ἀντωνίου παρὰ τὰς ἀμνηστῶν ἐχθρῶν καὶ δυνάμει. εἰ δὲ φησὶ τις ὅτι μεγάλοις μὲν ἀγῶσιν ὁ Δίων ἐξέβλεπε τὸν τυραννῶνα, Καίσαρ δὲ Βροῦτος ἐκτείνε γυμνῶν καὶ ἀφύλακτον· αὐτὸ τῶν δεινότητος ἀρετῶν καὶ στρατηγίας ἡσυχίας, ἀνδρῶν τῶν παρὰ τὸν Διόνυσον διδάμειν, ἀφύλακτον λαβῆναι καὶ γυμνῶν. οὐ γὰρ ὁμοίως ὅσπερ ὁμοίως ἢ σιωπῶν ὀλίγαις ἐπιπεσῶν ἀνείλεν, ἀλλ' ἐκ πολλῶν σιωπῶν ὁ βούλομα, καὶ μὲν πολλῶν ἐπιπεσῶν, ὡς ὁμοίως ἐφύλακτον αὐτόν. ἢ γὰρ Διόνυσος ἐκρίνε τοὺς ἐχθροὺς, ἢ τὰ παρὰ τὸν Διόνυσον πεισῶντας, ἀγαθοὺς ἐποίησεν. Δίων δὲ εἶτε κρίνας κακῶς, ἐπιπεσῶν ἐαυτὸν ποιησῶν, εἶτε χηρῶν, ἐποίησεν ἐκ χηρῶν ποιησῶν, ὁμοίως ὅσπερ παρὰ τὸν Διόνυσον παρὰ τὸν Διόνυσον. ἐπιπεσῶν δὲ καὶ Πλάτων αὐτῶν, τοιοῦτοις ἐλομέσιν φίλοις ὑφ' ὧν ἀπόλετο. καὶ Δίωνος μὲν ἡσυχίας ὁμοίως ἐφύλακτον αὐτόν· ἀλλὰ Βροῦτος καὶ τὸν πολεμίων Ἀντωνίου μὲν ἐθαύμαζε ὁμοίως, καὶ τὸν ὄνομα ἐτήρησεν. ἔφηκε δὲ χαλκῶς ἀνδρίας ἐν Μεθυσίᾳ, τῆς ἐν τῶν Ἀλπεων Γαλατίας. τῶν ὑπερῶν ἰδῶν ὁ Καίσαρ εἰκονίζων ὄντα καὶ χαλεπῶς εἰρασιμῶν, παρὰ τὸν Διόνυσον, εἶτε ὁμοίως μὲν μικρῶν ἀκροατῶν πολλῶν, τοὺς ἐχθροὺς ἐκρίνε, φάσκων ἐκαστοὺς αὐτῶν πῶς πόλιν εἰληφέναι, πολέμιον ἐχρυσαν παρ' αὐτῆς· ὁ μὲν οὖν παρὰ τὸν Διόνυσον, ὡς εἶχες, ἠρνοῦντο, καὶ ἵνα λέγει ἀποπεσόντες, εἰς ἀλλήλους ἀπεβλέψαν· ὡς δὲ ἐπιπεσῶν ὁ Καίσαρ παρὰ τὸν Διόνυσον, καὶ σιωπῶν δὲ παρὰ τὸν Διόνυσον, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ὅσπερ πολέμιος ὡς ἡμέτερος ἐλάττω εἴηκεν· ἐπὶ μᾶλλον κατέπληγες ἐσιώπησαν. ὃ δὲ μείζονος ἐπὶ τῶν Γαλατίας, ὡς τοὺς φίλοις καὶ τῶν ἐχθρῶν τύχας, βεβαίοις ὄντας, καὶ τὸν ἀνδριάτα καὶ χηρῶν μὲν ἐκείλεσθαι.

PLVTARCHI

ARTOXERXES.

RIMVS in Persarum regibus Artoxerxes, qui lenitate atque animi celsitudine præcelluit, Longimanus vocatus est, quod manum dexteram haberet altera longiorem. Xerxis hic filius fuit. Secundus, de quo hic agimus, Mnemon cognomine, illius fuit ex filia nepos. Nam Darij & Parysatidis filij quatuor fuere, maximus stirpis Artoxerxes,

Γ Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

ΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣ.

Μέν παρὰ τὸν Αρτοξέρξης, τῶν ἐν Περσίας βασιλέων παρὰ τὸν Διόνυσον καὶ μεγαλοψυχία παρὰ τὸν Διόνυσον, Μακρόχρη ἐπεκαλεσῶν, τὸ δὲ δόξα μείζονα τῆς ἐτέρας ἔχων. Ζέρξου δὲ ἡσυχίας· ὃ δὲ δούτερος. παρὰ τὸν Διόνυσον γὰρ εἴηκεν, Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐκ θυγατρὸς ἡσυχίας. Δαρείου γὰρ καὶ Γαρουσάτιδος παῖδες ἐχρύντο τῶν πατρῶν, παρὰ τὸν Διόνυσον, Αρτοξέρξης,

QQQQ ij